Lisa Randal

ATINGEREA DRAGOST

Traducerea şi adaptarea în limba română de: NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Harriet se uita la ciorapii rupţi cu părere de rău. Un fir care se rupsese la gleză ajunsese acum la genunchi şi ameninţa să se extindă şi mai mult. Două braţe puternice o ridicară şi o aşezară pe scaunul pe care-l eliberase bărbatul care o împiedicase să-l ocupe. În aceeaşi clipă, cana cu cafeaua atât de greu obţinută poposea cu un zgomot puternic pe podeaua proaspăt curăţată.

— Ce bine ar fi fost dacă te-ai fi uitat pe unde umbli, spuse bărbatul pe un ton repezit.

Harriet se roţăi la el.

— Ba ar fi fost mult mai bine dacă ai fi acordat întâietate celorlalţi la ocuparea acestui scaun, îi replică ea.

Bărbatul ridică din desele-i sprâncene, iar aroganţa întipărită pe chipul lui o înfurie peste măsură.

— În asemenea condiţii, fiecare e pentru sine… Harriet se smuci, eliberându-se din braţele lui şi întrebându-l:

— Unde sunt lucrurile mele?

— Păi… de unde să ştiu eu? se apără el. Unde le-ai lăsat? o întrebă el scoţând un oftat.

— Chiar aici, îi răspunse ea pe un ton vehement.

Bărbatul clătină din cap.

— Probabil ai greşit rândul, îşi dădu el cu părerea.

— Nu-i adevărat! protestă ea. Nu sunt chiar atât de proastă. Doar n-am făcut-o, nu? se întrebă ea pe un ton şovăielnic.

Dacă a făcut-o, apoi nu era decât vina lui.

Nu voise deloc să plece la Gatwick şi, fiind nevoită să călătorească singură, nu avusese pe cine să roage să-i supravegheze lucrurile şi atât de greu câştigatul loc, în clipa când se dusese după o ceaşcă de cafea aproape rece şi, d-n această cauză, nu foarte bună.

Se scursese ceva timp tot aşteptând acea ceaşcă de cafea când văzuse că un bărbat se aşază pe locul ei. Îşi aruncase ochii să vadă dacă lucrurile erau acolo unde le lăsase şi nu mică-i fu mirarea când zări un bărbat aşezat confortabil pe locul ei şi deschizându-şi nasturii de sus ai hainei cu multă lejeritate. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar, în loc să se simtă indignată, îl privi cu admiraţie. Probabil că aerul admirativ se datora faptului că i se părea ceva de la sine înţeles să găsească un loc liber. Spre deosebire de ea, care dăduse dovadă de şovăială şi nesiguranţă într-un context asemănător.

Probabil această diferenţă frapantă o determinase pe Harriet să ceară cu insistenţă o ceaşcă de cafea, iar după aceea să se repeadă la locul cu pricina pentru a reclama întâietate.

Din păcate, chiar în clipa aceea bărbatul se trezise să-şi schimbe poziţia picioarelor, provocând ciocnirea care sfârşise într-un mod atât de neplăcut.

Aruncându-şi ochii în spate, îşi dădu seama că haina ei din mohair şi sacul se aflau pe un scaun aflat pe următorul rând, însă această descoperire n-o făcu să se simtă mai bine.

Încercă să găsească o scuză cât mai plauzibilă pentru comportamentul ei.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă.

Nerăbdarea lui se transformă în amuzament. Bărbatul puse ziarul jos şi se grăbi să-i răspundă:

— Îţi aduc imediat sacul, haina şi nişte cafea. Presupun că în ceaşca aceea era cafea, nu?

Ea încuviinţă supusă din cap.

— Dar mă descurc şi singură cu lucrurile, spuse ea.

— Nu, lasă-mă pe mine să mă ocup de toate astea. Rămâi acolo unde eşti. E multă vreme de când am descoperit că femeile nu sunt în stare să călătorească singure.

Harriet se ridică indignată în picioare.

— Dacă asta crezi… începu ea furioasă.

Dar bărbatul nu o ascultă. O obligă să se aşeze din nou pe scaun, privind-o amuzat.

— Rămâi pe loc sau, dacă preferi, dă-te cu un rând înapoi. Evident, dacă îţi dă mâna.

Se îndepărtă cu un pas, dar şovăi puţin, după care se opri şi o întrebă:

— Unde te duci? Cred că ar fi bine să verific dacă s-a anunţat cursa ta.

— Gambia, spuse ea pe un ton dulce. Şi nu s-a anunţat cursa.

— Într-adevăr, nu s-a anunţat, confirmă el, zâmbind în mod neaşteptat.

Când zâmbea, părea mult mai uman şi mai abordabil şi aproape îl iertă pentru insinuările răutăcioase şi inutile la adresa sexului femeiesc. Era adevărat că nu-i plăcea să călătorească singură, dar pentru niciunul din motivele enumerate de el. Nu-i trecuse niciodată prin cap că n-ar fi în stare să ajungă la destinaţie pentru că ar greşi avionul, dar enervanta aşteptare de dinaintea plecării, ca şi plictiseala din timpul zborului, erau inevitabile în cazul ei.

Bine că măcar de data asta nu se va plictisi aşteptând. Îşi întoarse pe jumătate capul şi văzu că bărbatul se sprijinea relaxat într-un cot de tejghea şi o priveşte ţintă.

Roşind uşor, dădu să caute ceva în sac. Era, evident, un fel de scuză.

Când îşi ridică din nou privirea, acesta se uita în continuare la ea cu un zâmbet ironic pe faţă.

Se întoarse, ţinând o ceaşcă de cafea în mână.

— Mă duc să-ţi aduc lucrurile, spuse el cu o sclipire jucăuşă în priviri.

— Nu vreau să-ţi mai fac şi alte probleme, spuse ea cu demnitate. Mă duc la locul meu.

— Vrei să strici tot ce ai dobândit până acum?

— Ce anume să stric? întrebă ea, suspicioasă.

— Felul ingenios în care m-ai agăţat. Dacă o să pleci, sper că eşti convinsă că am să te urmăresc, nu?

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Oricum, nu se aştepta la un răspuns din partea ei de vreme ce se repezi să-i recupereze haina şi sacul cu bagaje de pe scaunul din spate. Se întoarse, le trânti jos, după care se prăbuşi pe scaunul alăturat celui ocupat de ea.

— Nu te-am agăţat! protestă ea cu vehemenţă.

— Nu? o întrebă el, ridicând neîncrezător din sprâncene.

— Evident că nu! Nu-mi place să mă prăbuşesc peste picioarele oamenilor şi nici să distrug o pereche de ciorapi foarte scumpi.

— Astea-s pagube colaterale, spuse el pe un ton potolit. Doar nu vrei să scapi nevătămată dintr-o întâmplare de asemenea gen.

— Eşti imposibil!

— Nu asta credeai în timp ce mă cântăreai din priviri cât eram la tejghea, îi replică el.

Îşi aruncă privirea pe eticheta lipită de sac.

— „Domnişoara H.M.A. Farrer”, citi el cu voce tare. Ce înseamnă H.M. A, o întrebă el?

Dar ea tăcea, deoarece nu-şi dorea ca vocea s-o trădeze, iar el să-şi dea seama cât de tulburată se simte de prezenţa lui. Ba mai mult, să ajungă la concluzia că a

încercat în mod deliberat să-i atragă atenţia sau, cum se exprimase el, „să-l agaţe”.

— Nu mi-ai spus cum te numeşti, zise ea.

— Phineas de Vere.

— O! exclamă ea, încercând să nu chicotească.

I se părea un nume prea extravagant pentru un asemenea bărbat.

— Numele meu e Harriet, se prezentă ea.

— Harriet M.A. Farrer?

— Harriet Mary Anne, îl lămuri ea.

— Păi, Harriet Mary Anne, zise el pe un ton satisfăcut, tocmai s-a anunţat avionul nostru. Dacă-mi dai sacul, o să ţi-l duc eu.

Dar ea îl strânse cu fermitate în mâini.

— Mă descurc şi singură, îl asigură ea. Dincolo de asta, nu vreau să-l pierd, adăugă ea, conştientă că vorbele ei nu sunt tocmai politicoase.

— Dă-mi-l! îi porunci el, necrezând o iotă din vorbele ei.

Tonul autoritar pe care rostise aceste cuvinte o făcu să devină nesigură pe ea.

— Nu e nevoie să mă tratezi ca pe un copil, se plânse ea, aruncându-i în braţe haina şi sacul.

Acesta îi luă haina, o azvârli peste umăr şi porni la drum. Harriet se împiedică în încercarea de a ţine pasul cu el, strângându-şi sacul la piept.

— O să ai nevoie de biletul de avion, spuse el. Asta dacă nu l-ai pierdut, îi reaminti el maliţios.

— Bineînţeles că nu l-am pierdut, protestă ea înţepată.

Încercă din răsputeri să-şi amintească unde-l pusese: în poşetă, sau în buzunarul de la haină?

Ca să capete din nou încredere în ea însăşi, vru să verifice pe ecran poarta pe care vor trece.

— Nu vei putea să treci de poarta aia, îi spuse el triumfător. Sper că nu vei fi nevoită să aştepţi foarte mult. Dar nu-ţi face griji! o să fiu cu ochii pe tine tot drumul. Aşa că, vezi tu, n-ai de ce să fii nervoasă. N-o să ţi se întâmple nimic rău.

— Vrei să spui că şi tu mergi în Gambia? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Domnule de Vere, eşti sigur că mergi în Gambia?

— Şi de ce n-aş merge, mă rog?

— Pentru că nu-i nimic acolo. În afara unui râu şi a unei bucăţi de pământ de fiecare parte a acestuia. Ce să cauţi acolo? îl întrebă ea, gâfâind datorită dificultăţii pe care o avea de a ţine pasul cu el.

— Dar tu ce cauţi acolo? i-o întoarse el brusc.

Harriet îl privi furioasă.

— Mă duc să-mi vizitez naşul, îi explică ea.

— Cred că acelaşi lucru l-aş putea spune şi despre mine, zise el. Mă duc să văd care sunt posibilităţile turistice ale zonei. Biata Harriet! Cred că n-ai mai fi încercat să mă „agăţi" dacă ai fi ştiut că vei fi nevoită să petreci atâta vreme cu mine, nu? Ce sperai să câştigi dintr-o întâlnire atât de scurtă? Numai o ceaşcă fierbinte de cafea?

— Câtuşi de puţin, zise ea înălţând capul. Dacă n-ai mai fi atât de plin de tine, ţi-ai da seama că ultimul lucru pe care mi l-aş putea dori ar fi să am o aventură.

— Probabil că aşa aş gândi dacă nu mi-ar reveni mereu în minte felul în care mă priveai mai devreme.

— Mă uitam la scaun, protestă ea.

— La scaunul meu, o corectă el.

— O, prea bine, scaunul tău. Am crezut că era al meu şi că te-ai aşezat pe el în mod fraudulos. Nu agăţ bărbaţi străini nici dacă sunt provocată, nici dacă aceştia sunt…

Se opri brusc, trăgând adânc aer în piept.

Atractiv? Oare acesta era cuvântul pe care era cât pe ce să-l rostească?

Probabil că începuse s-o ia razna.

— Despre ce provocare vorbeşti? insistă el.

— Faptul că mi-ai pus piedică schimbând poziţia picioarelor. Aş putea foarte bine să cred că ai făcut acest gest în mod intenţionat. Aşa au stat lucrurile?

— N-o să afli niciodată, domnişoară Farrer. Dă-mi tichetul, ca să putem trece. Nu ştiu cum i-aş putea explica naşului tău că a trebuit să te las în Anglia. Dă-mi-l!

Singurul ei răspuns fu să strângă şi mai tare tichetul în mână. Stewardesa oftă văzând o asemenea încăpăţânare. După verificările de rigoare, Harriet fugi să-l prindă din urmă pe Phineas de Vere, sărind peste băltoace pentru a ţine pasul cu el.

— Între scaunele astea e ceva mai mult spaţiu pentru picioare, remarcă el, aruncându-i o privire zâmbitoare. Nu te afectează pe tine, ci pe mine, adăugă el.

Spunând acestea, îi împinse bagajul sub scaunul de la fereastră şi se dădu la o parte pentru a-i face loc.

— Vrei să-ţi dau haina? Sau pot s-o pun sus? întrebă el.

Harriet se aşeză pe scaunul de la fereastră. În timp ce slăbea centura de siguranţă se întreba în sinea ei dacă faptul că va avea parte de compania acestui bărbat în următoarele zece ore era bine sau rău.

Cum nu reuşea s-o fixeze la dimensiunile potrivite, el interveni şi rezolvă problema.

— Mulţumesc, zise ea cu rigiditate.

— N-ai pentru ce, i-o întoarse el.

Un zâmbet i se ivi în colţul buzelor, dar îşi întoarse repede capul, aşa încât nu putu să-şi dea seama dacă râde sau nu de ea.

— Presupun că eşti ferm convins că femeile nu sunt

în stare nici să-şi pună centura de siguranţă, nu? îl întrebă ea pe un ton acuzator.

— Nu, cred că până la urmă te-ai fi descurcat. Numai că nu-mi place să-i văd pe oameni străduindu-se atât pentru ceva care se poate rezolva foarte uşor.

— Iar tu eşti pe deplin încredinţat că faci totul mult mai bine, nu?

— Într-o asemenea situaţie, da. Ce-am mai spus de te-ai supărat iar pe mine? întoarse el o faţă zâmbitoare spre ea.

— Nimic, negă ea.

— Atunci, de ce ai faţa asta posomorâtă?

— Pentru că, începu ea, e foarte enervant să fii considerată o catastrofă în toate cele, deşi până atunci te-ai descurcat foarte bine de una singură.

— Dar nici prin gând nu mi-ar trece că nu eşti bună de nimic. Cred, dimpotrivă, că sunt câteva lucruri la care te pricepi de minune, Harriet Mary Anne.

Harriet spera din suflet ca el să nu se gândească la ceea ce credea ea că se gândeşte. Dar, indiferent de ce credea el, replica o reduse la tăcere.

— Povesteşte-mi câte ceva despre naşul tău, o îndemnă el zâmbitor.

— Nu ştiu prea multe despre el, zise ea. Eram micuţă atunci când l-am văzut ultima oară, dar mi-a trimis întotdeauna cadouri de ziua mea şi de Crăciun. Recent, mi-a scris că s-a îmbolnăvit şi că s-ar bucura foarte mult dacă l-aş vizita. Cum nu aveam nimic special de făcut în perioada asta, am decis să-l vizitez. Cu atât mai mult cu cât n-am mai fost până acum în Africa.

— N-ai o slujbă? o întrebă Phineas.

— Ba da, însă nu şi o carieră. Am urmat cursuri de gastronomie împreună cu o prietenă. Ne deschiseserăm o mică afacere: făceam mâncare la domiciliul clientului. E

vorba de recepţiile care se dau după căsătorie, de petreceri, chestii de genul ăsta.

— Cum o să se descurce prietena ta fără tine?

— N-o să-mi simtă lipsa, spuse ea. S-a căsătorit cu unul dintre clienţii noştri. Pregătirea recepţiei de la nunta ei a fost ultima prestaţie pe care am avut-o. A fost un mare succes. N-am avut limită la buget, iar şampania a curs în valuri. Mi-a plăcut la nebunie.

— Îl cunoşteai şi tu pe acest client?

— Eu l-am cunoscut prima, zise ea pe un ton nepăsător.

Era mândră că reuşise să dea vorbelor ei o notă de indiferenţă.

— N-ai inima frântă?

— Câtuşi de puţin.

— Aşa e, comentă el. Dacă ar fi fost aşa, n-ai mai fi plecat la drum, rotindu-ţi ochii după bărbaţi, nu?

— Află că tu eşti singurul bărbat la care m-am uitat, dar numai şi numai pentru că ai fost singurul care a încercat să-mi fure locul.

Râsul lui o făcu să nu se simtă în largul ei. Ar fi vrut să nu mai vorbească atât.

— Ce te face să crezi că erai îndrăgostită de acest client? o întrebă Phineas.

— Nu te priveşte! ripostă ea. Era drăguţ, se grăbi ea să adauge, de teamă ca nu cumva acesta să înţeleagă cu totul şi cu totul altceva.

— Ce poveste previzibilă! E bine că ai plecat la drum, domnişoară Farrer. Ai nevoie de evadare, pentru a-ţi da seama că suferinţa exista numai în mintea ta.

Harriet mai că voia să-i spună vreo două, dar se abţinu.

— N-ar fi trebuit să mă agăţi, Harriet Mary Anne, dacă voiai să rămân indiferent, spuse el râzând şi lăsându-

se pe spate.

Harriet ar fi vrut să-şi plătească ea însăşi consumaţia, dar Phineas fu mai rapid.

Sorbi puţin din băutura pe care acesta o comandase şi-i plăcu. Îi stătuse pe limbă să-i spună că dorea să fie întrebată ce doreşte să bea sau să mănânce, dar în cazul de faţă nu era prea convinsă că ar fi făcut o alegere mai bună. I se părea mult mai interesant să vadă, chiar şi în acest fel, ce-i place şi ce-i displace, pentru că era singura modalitate prin care putea să afle câte ceva despre el. Probabil că imediat ce va ajunge în Gambia, îi va pierde urma. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar gândul ăsta o întristă.

Sorbi din nou din băutură şi, cum simţi privirea lui aţintită asupra ei, se grăbi să decreteze:

— E foarte bună.

Dar, când mai târziu, la masa de seară, acesta îi luă tableta cu ciocolată mentolată, ar fi vrut să protesteze.

— De ce te-ai preface că te deranjează? i-o luă el înainte. Oricum mi-ai fi oferit, nu?

— De unde ştii? îl întrebă ea cu reproş în voce.

— Pentru că încerci să te revanşezi faţă de mine. Am crezut că-ţi fac un serviciu dacă-ţi fur desertul de pe tavă.

— Eşti un nesuferit, decretă ea. De ce crezi că m-aş certa cu tine?

— Draga mea Harriet, gândeşte-te ce plăcut ar fi să mă pui la punct.

— Trebuie să recunosc că mi-ar plăcea, dar cum nu prea am poftă de ciocolată mentolată, serveşte-te liniştit! Nu-i cine ştie ce.

— O să mă gândesc la alte modalităţi de a te provoca, murmură el. Ia să vedem, care ar putea fi acestea?

— Nu cred că sunt o persoană care răspunde aşa de uşor la provocări, zise ea pe un ton gânditor. Nu-mi place

să-mi spui Harriet…

— O, domnişoară Farrer, minţi de îngheţi apele! decretă el în timp ce-i lua tava din faţă, râzând uşor.

Ea stătea lângă el, rigidă, dar tulburarea care o cuprinsese refuza să se lase dominată.

Cineva veni să le ia tăvile. Imediat după aceea, fură rugaţi să-şi pună centurile de siguranţă şi să-şi stingă ţigările, deoarece urmau să oprească în Maroc.

— În Maroc? exclamă Harriet. Credeam că alimentarea cu combustibil se va face în Insulele Canare.

— Bate vântul prea tare, o lămuri Phineas cu o licărire amuzată în priviri. Vrei să-ţi fixez centura? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc, îl refuză ea, hotărâtă să-i demonstreze că se poate descurca şi singură.

Dar nici nu apucă bine să rostească aceste vorbe, că se şi trezi cum cele două părţi ale centurii sunt împreunate de două mâini puternice.

— Tot n-am reuşit să te provoc? o întrebă el, întorcând capul spre ea. Poate asta o să te convingă, ce zici?

Spunând acestea, o prinse de umeri şi-şi lipi buzele de ale sale. De-abia dacă o atinse, dar atingerea aceasta o făcu pe Harriet aproape să sară din scaun, tremurând.

— Ei, ce zici? o întrebă el, privind-o drept în ochi.

— Ce să zic? îi întoarse ea întrebarea cu voce pierită, deşi încerca din răsputeri să-şi ascundă tulburarea lăuntrică. De ce aş putea considera un sărut ca pe un gest provocator?

Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Ca să fiu sinceră, mi-a plăcut. Dar de ce ţii morţiş să mă provoci?

— Găsesc că e irezistibil.

— Cred că eşti cam nebun, zise ea uimită, neştiind ce

să mai creadă.

— Ce te face să crezi una ca asta?

— Cum adică, ce? Nu e săritor în ochi? Nu-ţi doreşti cu adevărat să mă săruţi. Ori eşti nebun, ori eşti prost, conchise ea.

— Sunt un prost, îi zâmbi el. Oare cum reuşeşte o femeie să insulte un bărbat care-i face un compliment?

— O, da. Am uitat pentru câteva clipe că eşti expert în femei, spuse ea pe un ton rece şi întorcând privirea pentru a nu vedea satisfacţia care se reflecta cu siguranţă pe chipul acestuia.

La fel cum nu voia ca el să afle senzaţia de plăcere pe care o resimţise în tot corpul în timpul acestui scurt sărut. Prin urmare, îşi aţinti ochii pe fereastră.

— Eşti obosită, spuse el după un răstimp de tăcere.

În mod surprinzător, vocea lui trăda îngrijorarea.

— Ba nu sunt deloc obosită, îl contrazise ea, furioasă. Şi chiar de-aş fi obosită, n-aş putea să adorm în asemenea condiţii, cu tine nelăsându-mă deloc să mă concentrez. Cât mai e până ajungem? întrebă ea, consultându-şi ceasul.

— Mai sunt câteva ore. Încearcă să dormi, Harriet! Dacă nu o faci, vei fi foarte obosită. Avionul o să-şi reia în curând zborul şi toate luminile vor fi din nou stinse.

Ce bărbat enervant! îşi spuse în sinea ei cu năduf, întorcându-i spatele şi închizând ochii în încercarea de a adormi.

I se păru că trece o veşnicie până ce, în sfârşit, luminile se stinseră şi avionul decolă.

Harriet încercă să rămână în aceeaşi poziţie, chiar dacă i se păru inconfortabilă. Aţipi, iar când se trezi observă că îşi rezema capul de umărul lui. Încercă să-şi recapete poziţia iniţială, însă Phineas nu-i dădu voie. Harriet se dădu bătută, deoarece lupta era inegală.

Până la urmă, închise din nou ochii, oftă uşurată şi

dormi până când fură din nou aprinse luminile, iar stewardesele împărţeau tăvile cu micul dejun. Capitolul 2

— Ai dormit bine? o întrebă el.

Harriet se întinse şi zâmbi, stânjenită la gândul că putuse să doarmă atât de bine în braţele lui.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti, dacă simţeai că amorţeşti, spuse ea.

— Cu plăcere, îi răspunse el, zâmbind amuzat. Ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât o simplă amorţeală ca să deranjez un asemenea somn.

Harriet întoarse capul spre el, consternată.

— Sper că n-am sforăit. Cred că eram foarte obosită. Văzându-l că începuse deja să mănânce, se întrebă dacă îi era şi ei foame la o oră atât de matinală.

— Cred că am să sar peste micul dejun, mulţumesc, spuse ea.

— Nu te-am trezit pentru atâta lucru, zise el. Cred că urmează să aterizăm. Avionul a încercuit o dată aeroportul, pentru a-i avertiza că trebuie să aprindă luminile.

— N-au electricitate aici? întrebă ea, încercând să străpungă întunericul.

— Mie unul mi se pare că sunt nişte lămpi cu petrol, zise el.

— Sper că glumeşti, zise ea, privindu-l îngrozită. Ai dreptate, adăugă ea după ceva vreme.

— Nu cred că au schimbat ceva pe aici de la al Doilea Război Mondial, decretă Phineas. Te aşteaptă cumva naşul tău?

Harriet încuviinţă, dându-şi seama că îi spusese foarte multe despre ea însăşi, dar că nu aflase nimic despre el.

Încercă să-şi aranjeze părul şi-şi căută rujul de buze în geantă.

— Naşul meu te poate lăsa… acolo unde te duci,

spuse ea binevoitoare. S-ar putea chiar să mergem în acelaşi loc, zise ea aruncându-i o privire scurtă. Naşul meu e proprietarul unuia dintre hotelurile de prin partea locului.

Precizarea aceasta îi atrase lui Phineas atenţia. Îi aruncă o privire ciudată.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el. Tu trebuie să fii Harry!

— Harriet! îl corectă ea. Nu suport formele scurte ale unor nume cât se poate de onorabile.

— Nu-i aşa că naşul tău e John Willett? Asta explică multe, adăugă el.

— Da, aşa îl cheamă, zise ea încruntându-se.

— Aşa mă gândeam şi eu. N-are niciun rost să te prefaci că nu eşti la curent cu problemele pe care le are cu hotelul, pentru că n-am să te cred. Mi-ajunge câte mi-a fost dat să aud despre acest Harry care vine tocmai din Anglia să-l salveze de la faliment. Dar n-a avut tupeul să-mi spună că e vorba doar de o fată firavă şi lipsită de experienţă.

— Nu mi se pare corect ceea ce spui, interveni ea. Dincolo de asta, n-am venit aici să conduc nimic, ci numai să vizitez împreună cu unchiul John ceea ce e de vizitat.

Dar Phineas n-o asculta.

— De-asta m-ai agăţat la Gatwick? o întrebă el. Credeai că vei putea să-mi influenţezi deciziile în acest fel?

— Nu te-am agăţat, rosti Harriet printre dinţi. Nici măcar nu-mi place de tine.

— Parcă în urmă cu câteva minute faţa ta exprima cu totul altceva, în timp ce dormeai.

— Nu-mi pot controla trăsăturile feţei în timp ce dorm.

— Păreai foarte dulce şi foarte tânără. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e decât un truc prin care încercai să mă farmeci. Se pare că n-a mers, domnişoară Harriet

Mary Anne Farrer. Nu mă las eu prins atât de uşor.

Pe Harriet aproape o podidiră lacrimile.

— Te urăsc, Phineas de Vere! declară ea.

— Femeile se răzgândesc atât de uşor…

— Nu m-am răzgândit. Nu mi-ai plăcut de la bun început, zise ea muşcându-şi buzele în clipa când îşi aminti ce simţise când îl văzuse prima dată.

— Până la urmă, vii sau te întorci cu avionul în Anglia? o întrebă el.

Harriet se ridică de pe scaun şi observă că nu-şi luase încă haina de pe raftul de deasupra. Se sui cu picioarele pe scaunul pe care tocmai îl eliberase, dar alunecă şi căzu în braţele lui Phineas. El nu zise nimic, dar îi luă haina de sus şi i-o întinse.

— Mulţumesc, spuse ea.

Afară era foarte cald. Aerul mirosea a pământ şi a vegetaţie.

Harriet se opri şi-şi puse haina pe umeri. Încercă să-şi reamintească tot ce-i spuseseră părinţii despre naşul ei. Era nervoasă pentru că îl întâlnea pentru prima dată ca adult. Dacă nu-i va plăcea de ea? Sau dacă va ajunge la concluzia că nu au nimic în comun?

La urma urmei, relaţiile fuseseră menţinute numai pentru că tatăl ei şi naşul se înţeleseseră bine în timpul unei vizite efectuate de primul la Yundum. O vizită în interes militar, dar de importanţă strategică.

Alegerea lui John Willett ca naş a fost cea mai bună cu putinţă. Se interesa întotdeauna de ea la Crăciun sau când îşi serba ziua de naştere. Iar acum, după trecerea atâtor ani, i se părea firesc s-o invite la el.

În scrisoare, acesta nu pomenise nimic despre vreo dificultate financiară prin care ar fi trecut.

Vreau să te văd, îi spusese el. Nicidecum ceva de genul „Vreau să vii aici la muncă pentru că am aflat că ştii

să găteşti!”

— Cred că ar fi mai bine să-ţi duc eu bagajele, auzi în spatele ei vocea răbdătoare a lui Phineas. Eşti în stare să-ţi găseşti paşaportul, sau ai nevoie de ajutor? o întrebă el.

Ideea că acesta i-ar putea scotoci printre lucruri şi ar putea vedea harababura care domneşte înăuntru o determină să facă un pas înapoi.

— Mă descurc foarte bine şi singură, insistă ea. Pleacă, te rog!

— Termină cu prostiile, Harriet! îi răspunse el. Până acum, n-ai reuşit să faci nimic de una singură. Şi dacă tot trebuie să pui haina asta pe tine, aşaz-o pe ambii umeri. Altminteri, o să te trezeşti cu ea pe jos.

Spunând acestea, i-o aşează bine pe umeri, de-abia atingând-o. Cu toate acestea, Harriet se înfioră. Ar fi vrut să nu-i mai simtă atât de acut prezenţa, însă îi era cu neputinţă.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai face nimic pentru mine, îi aruncă ea. Sunt mult mai eficientă decât crezi.

— Chiar o să ai nevoie de aşa ceva, îi replică el.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, spuse ea când fu capabilă să lege două vorbe.

— Ba eu cred că înţelegi foarte bine, Harry. Dar ai nevoie de mult mai mult decât un trup sexy pentru a mă împiedica să preiau hotelul naşului tău. Va trebui să-ţi vâri minţile în cap dacă vrei să acţionez la potenţial maxim în povestea asta… O să fiu în permanenţă cu ochii pe tine. Presupun că ştii totul despre contabilitatea hotelului, nu?

— Naşul meu…

— Naşul tău ne-a asigurat că va aduce un expert din Anglia pentru a-i salva afacerea.

— Poate aşa şi e, zise Harriet, dar nu eu sunt acel expert. Habar n-am cum se conduce un hotel englezesc,

darămite unul din Africa.

— Să se fi gândit oare la faptul că va fi de-ajuns să clipeşti frumos din gene pentru a-l ajuta? Să nu pe te bazezi prea mult pe asta, Harriet Mary Anne…

— N-am s-o fac! îl asigură ea, uimită că el ar putea-o crede în stare de aşa ceva.

— Am fi putut să ne simţim bine împreună, dar nu e nici locul, nici momentul potrivit. Am învăţat că afacerile nu trebuie amestecate cu plăcerea, mai ales dacă „plăcerea” mi-a fost întinsă ca o cursă în care să fiu prins.

— În mod cert, nu eu ţi-am întins o cursă. Tot ce-mi doresc, e să nu mai am de-a face cu tine.

— Din păcate, nu va fi cu putinţă, spuse el sec. Harry şi cu mine vom fi nevoiţi să lucrăm mână în mână dacă vrem să-l salvăm pe John Willett de la faliment şi să punem din nou hotelul pe picioare.

Harriet tăcu, deoarece ajunseseră la ghişeul unde trebuia să-şi prezinte actele.

— Aş vrea să mă laşi în pace, zise ea când văzu că acesta se ţinea scai de ea. Vizita aici este cadoul pe care mi l-am făcut de ziua mea. Nu vreau decât să trândăvesc la soare pe plajă, şi poate să vizitez unele locuri.

— Da, dar te-ai întrebat oare care sunt planurile lui John Willett în privinţa ta?

Evită să răspundă la o asemenea întrebare.

— Şi acum, unde mergem? îl întrebă ea, după ce i se puseseră ultimele ştampile pe acte.

— Să-l căutăm pe naşul tău, îi răspunse Phineas. Ti s-a făcut frig la picioare?

Deşi nu voia să recunoască, Harriet nu mai era deloc sigură că-şi va recunoaşte naşul când îl va vedea. Singura fotografie cu el pe care o văzuse, era veche de mai bine de douăzeci de ani şi înfăţişa un bărbat aflat în floarea vârstei şi zâmbitor.

— Mă întreb unde se duc toţi oamenii ăştia, zise ea, încercând să-i distrag atenţia.

— Oriunde s-ar duce, în mod cert nu va fi la hotelul naşului tău, îi răspunse el pe un ton lugubru.

Harriet oftă.

— Chiar contează?

— Contează, dacă vrei să pui pe picioare un hotel performant. Toate celelalte hoteluri turistice de aici sunt stăpânite şi conduse de suedezi. Cel al lui Willett este singurul care are dificultăţi financiare. Asta în condiţiile în care vin tot mai mulţi turişti în fiecare an. Se descurca mai bine când singurii turişti care veneau aici erau oficiali britanici.

— Habar n-am de toate astea, recunoscu Harriet.

— Ar fi trebuit să te informezi, Harry, spuse el cu maliţie.

— N-am venit aici să muncesc, continuă ea să susţină cu încăpăţânare.

Pe de altă parte, era tot mai convinsă că Phineas avea dreptate în tot ce spunea. Altă dată, ideea că ar putea conduce un hotel i s-ar fi părut hilară. Dar acum o părăsise până şi simţul umorului.

Când ieşiră din aeroport, Phineas o întrebă:

— Eşti sigură că Willett te aşteaptă?

— Mi-a spus că va veni el însuşi. Dar nu trebuie să mă aştepţi, adăugă ea. O să mă descurc şi singură.

— Nu prea am de ales, i-o întoarse el. Noi suntem singurii care vor să ajungă la hotelul lui Willett. Dacă nu soseşte în cinci minute, o să luăm un taxi.

— Nu văd taxiuri pe aici, remarcă Harriet.

— Mă duc să văd ce găsesc. Să nu cumva să te mişti de aici. Nu vreau să-mi petrec restul serii căutându-te. Poţi să te aşezi pe geamantanul meu. E suficient de rezistent şi arată mai bine decât al tău.

Rostise aceste cuvinte fără drept de apel. Ajunse la concluzia că Phineas obţinea întotdeauna ceea ce-şi dorea.

Se întrebă dacă acesta avea dreptate când spusese că femeile nu sunt în stare să se descurce singure sau se exprimase aşa numai pentru a se răzbuna pe ea.

— Harriet, am găsit un taxi.

— Unde e? se grăbi ea să întrebe.

Dar nici nu apucă bine să se ridice în picioare că acesta îşi şi făcu apariţia.

— Urcă-te! îi comandă el. Mă ocup eu de bagaje.

Şoferul taxiului o întâmpină cu un zâmbet.

— Am ajuns noi cumva mai devreme? întrebă Harriet. Probabil există un motiv pentru care naşul meu n-a putut să vină la aeroport.

— Nu, am sosit la timp, o asigură Phineas. Pesemne naşul tău a sperat că n-o să vin, nedorind să fie nevoit a da piept cu mine în miezul nopţii. Te-a lăsat să te descurci singură. Vizitatorii naivi care ar alege să se cazeze la un asemenea hotel trebuie lăsaţi în paza Domnului, având în vedere neglijenţa cu care sunt trataţi. Acesta este un alt aspect pe care nu trebuie să-l pierzi din vedere, Harry!

— Phineas, începu ea, chiar nu mă crezi când îţi spun că am venit aici în vizită şi că n-am avut nicio intenţie să te agăţ la Gatwick?

— Nu. N-ai de ce să plângi.

— Dar nu plâng.

— Mie aşa mi se pare, zise el scoţând o batistă din buzunar şi întinzându-i-o. Probabil n-ai venit aici să munceşti, dar de asta te-a chemat John Willett. E cert lucrul acesta, îi zâmbi el relaxat. Dacă altceva mai bun nu s-a putut, tot e bine că ştii să găteşti, îşi termină el raţionamentul.

— Nu cred că aş putea găti aici. N-aş avea de unde să fac rost de toate ingredientele pe care sunt obişnuită să le

folosesc şi habar n-am ce există pe aici.

— O să te descurci, spuse el pe un ton calm.

— Sunt convinsă că naşul meu are un excelent bucătar, se consolă ea. Deşi tot nu pot să înţeleg ce legătură ai tu cu hotelul lui.

— Lucrez pentru un lanţ internaţional de hoteluri. A apelat la noi anul trecut, pentru a-l ajuta să-şi rezolve problemele financiare. Acum, nu există decât două soluţii: fie e pus pe picioare, fie va fi vândut scandinavilor. Mai există evident şi varianta închiderii acestuia…

— Înţeleg, spuse Harriet. În ambele situaţii, naşul meu pierde.

— Tot ce se poate. Ultimul lucru pe care l-am auzit, e că a găsit pe cineva care să-l ajute să administreze hotelul, cineva care are experienţă în domeniul hotelier…

— Harry? îl întrerupse ea suspinând.

— Exact. Am hotărât că trebuie neapărat să-l întâlnesc pe acest Harry şi să văd dacă poate face într-adevăr miracole, fără ca noi să ne ocupăm de management. Am aflat răspunsul mai repede decât am crezut.

— Probabil există o explicaţie, zise Harriet după câteva momente de reflecţie. Mai cred şi că nu prea am cum să te conving să-l laşi să-şi continue afacerea.

— Probabil aşa i-a vorbit şi Eva lui Adam, când l-a îmbiat să muşte din măr.

— Nu cred că eşti genul de bărbat care să fie impresionat de aşa ceva. Nu-ţi schimbi părerea numai pentru că o fată s-a împiedicat de tine. Dacă aş vrea să te influenţez, aş încerca altceva.

— Ca de exemplu? o provocă el.

Habar n-avea ce răspuns să-i dea. Îşi aruncă ochii pe fereastră, îmbujorându-se la faţă.

— Ce păcat, spuse Phineas.

— Ce-i păcat?

— Aşteptam cu nerăbdare să împart patul cu tine. Probabil n-ar fi fost cine ştie ce să pierd câteva zile prin locurile astea…

— Îmi pare rău, dar sunt mult mai pretenţioasă decât tine când vine vorba de chestiuni de genul ăsta.

— În mod cert, o asigură el.

— Nu e ceva cu care să te lauzi, zise ea.

— De vreme ce nu ştii despre ce vorbeşti, ai face mai bine să taci, Harriet Mary Anne. Asta înainte de a răspunde la provocare.

— Nu mi-e teamă! tăgădui ea, deşi îi era teamă atât de el, cât şi de ea însăşi.

— Atunci, ar trebui să-ţi fie, îi replică el. N-am reputaţia unui bărbat prea curtenitor, când vine vorba de femeile frumoase.

— Mulţumesc pentru avertisment, deşi era inutil s-o faci. Standardele mele sunt mult mai înalte, zise ea.

— Am băgat de seamă. Erau atât de mulţi bărbaţi la Gatwick, dar dintre toţi, nu ştiu cum se face că ai nimerit tocmai la mine.

— Numai pentru că voiai să te aşezi în mod fraudulos pe locul meu.

— Asta îţi place să spui acum. Dar, dacă ţineai morţiş să-ţi arăţi indignarea, puteai s-o faci în clipa când te-am sărutat. Cum te-ai comporta dacă te-aş săruta acum?

— O să cobor din maşină şi o să străbat restul drumului pe jos, spuse ea pe un ton hotărât.

— Mai sunt vreo douăzeci de kilometri până la hotel, o informă el.

— Atât de mult? se minună ea.

— E cam la doi kilometri de Banjul. Prin urmare, nu mai avem mult.

Harriet îşi consultă ceasul. Douăzeci de kilometri!

Dacă lucrurile stau în acest fel, abia peste o oră vor reuşi să se culce. Taxiul nu mergea cu viteză foarte mare, dar dădea deja semne de oboseală.

Afară era întuneric şi se putea auzi cântecul greierilor. Din când în când, treceau pe lângă pâlcuri de oameni.

— În Africa oamenii sunt întotdeauna treji?

— Se pare că da. E mereu gălăgie, vacarm, fie că e zi, fie că e noapte. Dincolo de asta, nu vei scăpa niciodată de zgomotul insectelor sau de ciripitul păsărilor. Asta face ca Africa să fie atât de specială. O să-ţi placă foarte mult aici.

— E grozav, conchise Harriet. E ca muzica ritmată de bună calitate.

— Mă bucur că-ţi place, zise el, strângându-i mâinile.

Harriet începuse să creadă că vor călători toată noaptea cu taxiul, când în sfârşit maşina se opri în faţa unui hotel. În afara unei lumini care se zărea înăuntru, nu exista niciun semn prin care să-şi dea seama că e aşteptată.

— N-am decât bani străini, îi spuse ea lui Phineas, retrăgându-şi mâna dintr-a lui. Să-l rog pe unchiul John să plătească taxiul?

— Nu, o s-o fac eu, zise el aruncându-şi ochii spre hotel. Mai degrabă, vezi unde o să dormim. Trebuie să fie pe aici vreun paznic sau cineva la recepţie, pe hol.

— Dar trebuie să vorbesc cu naşul meu…

— Mâine dimineaţă, nu acum. O să discut eu mai întâi cu el, iar după aia o să te lămureşti şi tu. Cine ştie, nu?

Harriet era gata-gata să-l roage să se comporte cuviincios, dar îşi dădu seama la timp că n-are niciun rost să încerce, de vreme ce acesta era deja convins că ea lucrează mână în mână cu naşul ei.

Şovăind, intră înăuntru, lăsându-l pe Phineas să se

descurce cu banii şi cu bagajele.

Un singur loc era luminat, cel de la bar. O tânără africană aţipise pe un scaun, în faţa tejghelei.

Harriet o bătu uşor pe umăr, iar fata se trezi imediat, clipind din ochi ca un copil somnoros.

— Îmi pare rău, spuse Harriet. Domnul Willett mă aşteaptă.

— Domnul Willett nu aşteaptă pe nimeni, îi răspunse fata. Domnul Willet e foarte bolnav.

Fata căscă, zâmbi din nou şi se mişcă prin bar. Purta o fusă foarte scurtă şi sandale cu toc înalt.

— Unde te duci? o întrebă Harriet.

— Să-l întreb pe Moussa unde o să dormiţi.

Harriet îşi muşcă buzele, întrebându-se care e următorul pas pe care trebuie să-l facă.

Phineas crezuse de la bun început că nu e în stare să se descurce singură. Probabil avea dreptate.

Când îl văzu apărând pe uşă, faţa i se lumină.

— Sunt probleme? o întrebă el.

— Nu ne aşteptau, iar unchiul John este bolnav şi stă în pat.

— N-are importanţă, zise el zâmbitor. Mâine dimineaţă, nimic nu-ţi va părea atât de rău. Nu-ţi mai face griji! Lasă totul în seama mea.

Era lucrul cel mai înţelept pe care-l putea face. Capitolul 3

Dinspre mare, bătea un vânt foarte puternic. Ferestrele se auzeau trosnind din pricina uraganului de afară. Valurile Atlanticului se izbeau cu violenţă de plaja nisipoasă.

Din punctul de vedere al noutăţii, Harriet era încântată: totul era complet diferit de tot ce văzuse până atunci.

Se duse la fereastră, aşteptându-se să vadă o mare la

fel de albastră ca aceea din reclame, dar fu foarte dezamăgită: culoarea acesteia era cenuşie, reflectând parcă cerul de deasupra.

Plecă de la fereastră şi-şi aruncă ochii prin cameră. Jaluzelele erau viu colorate, ceva în spiritul locului, iar mobilierul era redus la strictul necesar: un pat, o măsuţă şi un şifonier confecţionat dintr-un fel de material plastic. Pe perete, se afla o etajeră şi o oglinjoară.

Era camera de hotel cea mai sărăcăcioasă în care stătuse vreodată, însă acest amănunt n-o făcu mai puţin primitoare în clipa când se sui în pat şi dormi neîntoarsă şase ore.

Se întrebă dacă Phineas se descurcase la fel de bine ca ea.

Acesta preluase comanda când aflase că nimic nu fusese pregătit cu ocazia venirii lor. Îl pusese imediat la treabă pe şovăielnicul Moussa, iar peste câteva minute dormitorul lui Harriet era gata.

Phineas îi aduse bagajul în cameră.

— N-a fost tocmai o primire călduroasă, nu? o întrebă el.

Ivirea lui în pragul uşii o luă prin surprindere. Nu era un bărbat chipeş în mod tradiţional, dar avea un farmec aparte şi era atât de înalt încât umplea camera prin simpla lui prezenţă.

Înaintă un pas înăuntru, iar Harriet se simţi brusc foarte mică şi neajutorată. Statura ei scundă, chiar dacă purta încălţăminte cu toc, făcea ca de-abia să-i ajungă la umăr.

— Noapte bună, spuse ea în grabă.

— E un rămas-bun prea liniştit având în vedere evenimentele acestei zile, spuse el sărutând-o prelung pe buze.

Harriet nu protestă în niciun fel, nici când acesta o

sărută pentru a doua oară, prinzând-o de mijloc şi luând-o practic în braţe pentru ca să ajungă la nivelul lui.

Îşi recăpătă destul de repede stăpânirea de sine, încercând să nu-i arate cât de tulburată se simţise întreaga zi în prezenţa lui.

Voia să-i demonstreze că este o tânără foarte capabilă.

Probabil ar ajuta-o foarte mult dacă unchiul ei îi va oferi un loc de muncă la hotelul său. La urma urmei, era obişnuită să muncească din greu.

Vru să comande micul dejun. Observă însă că nu mai era nimeni altcineva în hotel. Niciun vizitator.

Totuşi, o masă era deja aranjată în salon. Ar fi vrut să spună acelaşi lucru despre chelner, însă ţinuta ponosită a acestuia o făcu să aibă o strângere de inimă. Acesta îi zâmbi cu gura până la urechi. Nu se exprima deloc bine în engleză şi întâmpină multe dificultăţi până reuşi să lege câteva vorbe.

— Vreţi ouă? întrebă el în cele din urmă. Fierte? Prăjite?

— Aveţi costiţă?

— Costiţă, repetă el privind în gol.

Harriet era convinsă că încearcă să memoreze cuvântul pentru a-l spune celor din bucătărie, în speranţa că i-l va traduce cineva.

Ochii îi străluciră în clipa când puse următoarea întrebare:

— Ceai? Cafea?

— Cafea, se hotărî Harriet.

Micul dejun sosi după foarte multă vreme. În aşteptare, îşi aruncă ochii pe fereastră şi zări nişte copii zbenguindu-se prin apă. Pe masă se urcară nişte furnici în căutare de resturi de mâncare. I se făcu milă de ele şi le presără nişte zahăr. Îşi regretă imediat gestul, deoarece

apărură şi mai multe.

— Vezi, aşa se întâmplă cu sufletele miloase, o admonestă

Phineas, îndreptându-se spre ea.

Acesta nu-şi uscase încă părul după duş şi mirosea dumnezeieşte a loţiune după ras.

Harriet îşi plecă privirea asupra furnicilor, vrând să se arate indiferentă, deşi lucrurile stăteau exact invers.

— Ai comandat micul dejun? o întrebă el sec.

— Cred că da, zise ea încercând să ridice privirea şi să zâmbească. Phineas, trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine în avion şi…

— Fii mai îngăduitoare cu tine, draga mea!

— O! exclamă ea, văzându-i sclipirea din priviri.

— Asta e tot ce ai de spus? o întrebă el cu interes.

— Nu, răspunse ea prompt. Ai fi putut accepta recunoştinţa mea cu mai multă graţie, dat fiind că îmi e atât de greu să mi-o exprim.

— Vreau să cred că eşti conştientă de faptul că frumuseţea ta e suficientă în acest caz, spuse el fără drept de apel.

— Dar nu sunt frumoasă, protestă ea. Arăt ca o femeie obişnuită.

— Ai părul blond, dar sprâncenele sunt negre, iar ochii sunt aidoma furtunilor de pe cer, mai ales atunci când te aprinzi.

— Nu mă aprind atât de uşor, spuse ea pe un ton calm, deşi înăuntrul ei nu simţea aşa.

— Nu? o provocă el, lăsându-se cu spatele pe scaun.

— Nu! tăgădui ea.

Sosirea micului dejun îi veni în ajutor.

Cu mare grijă, chelnerul aşează un pahar cu suc de fructe în faţa ei, precum şi cafeaua cu lapte. Într-o farfurioară era nişte unt, dar şi un fel ciudat de

marmeladă.

— Costiţă, spuse el. Ou, adăugă în timp ce plasa tava în faţa ei. Pâine! exclamă el brusc. N-am adus pâine. Imediat.

Phineas se uită la mâncarea pe care chelnerul i-o adusese.

— Oul ăla nu e bine făcut. Îl mănânci sau îl trimiţi înapoi? Mănâncă-l! Cred că habar n-au cum arată un ou bine făcut.

Phineas se ridică şi continuă:

— Dar eu n-am de gând să mănânc aşa ceva numai pentru a face pe plac cuiva. Prefer să-mi pregătesc singur micul dejun. Du-mă la bucătărie, îi zise el chelnerului. Să vedem ce se petrece pe aici.

Chelnerul îi privi uimit.

— Sunteţi vizitator, zise el. Vizitatorii nu intră în bucătărie.

— N-ar fi mai bine să aştepţi până îl vezi pe naşul meu? îi sugeră Harriet. La urma urmei, oul nu e chiar atât de rău, iar cafeaua e într-adevăr foarte bună, adăugă ea.

— Sper că aşa să fie, zise Phineas aşezându-se din nou pe scaun.

— Nu te îngrijora prea tare, continuă Harriet. Dacă unchiul John n-are nimic împotrivă, o să gătesc cel puţin o dată pe zi, aşa încât n-o să flămânzeşti câtă vreme o să te afli aici.

— De acord, spuse el imediat.

— Nu te aştepta la miracole din partea mea, dar dacă o să găsesc ingredientele necesare, pot face o mâncare destul de bună. E destul de greu să-i faci pe oamenii ăştia, care n-au aceleaşi obiceiuri alimentare ca noi, să înţeleagă exact ce le ceri.

— Ai perfectă dreptate. E nevoie de cineva care să-i supervizeze, pentru că altminteri nu vei mai prinde nici

picior de turist european în acest hotel.

— Înţeleg la ce te referi, spuse Harriet suspinând. Încă o bilă neagră pentru naşul meu.

— Exact. Ţi-ai putea închipui vreodată că o agenţie serioasă şi-ar trimite clienţii într-un asemenea loc?

— Nu, admise ea.

— Ştii, întreaga industrie hotelieră se bazează pe un singur lucru, anume capacitatea de a-i atrage pe turişti. Hotelul ar trebui să aibă anumite standarde de calitate, de confort. Trebuie să li se ofere ceva asemănător altor locuri în care au mai fost. Ca de exemplu: apă caldă şi rece în mod curent, o baie privată, sau măcar un duş, mâncare cât de cât bună şi un bar unde să poată bea tot felul de băuturi, la preţuri rezonabile. Nu e prea mult, nu?

Harriet încuviinţă, spunându-şi în sinea ei că unchiul John mai avea multe de făcut până să îndeplinească standardele lui Phineas.

— Mai e şi altceva?

— Cred că trebuie făcut ceva şi în privinţa atracţiilor turistice.

Plaja e un început, dar e mult prea puţin pentru nişte oameni care străbat jumătate de planetă pentru a ajunge în Africa.

— Dacă turiştii din ţările scandinave vin în număr atât de mare, asta înseamnă că locul are o atracţie aparte, obiectă Harriet.

— Aşa o fi, dar John Willett se pare că n-are cunoştinţă de asta. Va avea mult de lucru dacă va dori să transforme acest hotel într-unul competitiv.

— Dar e bolnav…

— Nu-şi poate permite să fie bolnav, dacă vrea ca hotelul să rămână deschis.

Harriet îşi termină micul dejun într-o stare inconfortabilă. Ar fi vrut să bea ceva mai multă cafea, dar

cum acesta nu-i mai oferi, se resemnă.

— O să mă duc să-l văd pe naşu, zise ea într-un târziu.

— Ba o să mergem împreună, zise el prinzând-o de încheietura mâinii. Nu încerca să-l protejezi de mine pentru că vei suferi, continuă el. Ai spus că n-ai nicio legătură cu hotelul ăsta, iar eu te-am crezut. Ţine-o tot aşa.

— Ai fost încântat de faptul că m-am oferit să-ţi pregătesc masa de seară de acum încolo, se plânse ea.

— N-am să mă prefac că nu ard de nerăbdare să văd cât de mult te pricepi la bucătărie, având în vedere discuţia noastră de ieri din avion.

— Mă pricep şi la alte lucruri, îi reproşă ea.

— Desigur, o aprobă el cu insolenţă. Dar nu crezi că e mai bine ca fiecare lucru să fie făcut la vremea lui? Nu trebuie niciodată să goneşti prea tare prada pe care o urmăreşti.

— Te îmbeţi cu apă rece dacă tu crezi cumva că eşti o pradă pentru mine.

— Ce feminină eşti! spuse el pe un ton admirativ. Un amestec foarte reconfortant de viclenie şi onestitate care face ca toate planurile tale să eşueze lamentabil.

— Nu sunt vicleană, tăgădui ea.

— Chiar aşa? o întrebă el cu ironie în glas. Crede-mă, atunci când mă priveşti pe sub gene, efectul este unul devastator.

Inima îi stătu parcă în loc. Să fie oare cu putinţă ca şi el să simtă atracţia dintre ei? îşi muşcă buzele şi ridică nervoasă din umeri.

— O, dar nu e nimic deliberat! zise ea pe un ton voit indiferent.

— Nu?

— Nu, întări ea. Trebuie să mă duc să vorbesc cu naşul meu. Probabil mă aşteaptă.

— Lasă-l să aştepte. Lăsându-te singură la aeroport, cum putea spera că vei ajunge repede?

— Cineva ar fi venit după mine, în cele din urmă.

— A fost mult mai sigur să te afli în grija mea, spuse el zâmbitor.

— M-am descurcat foarte bine în situaţii mult mai grele…

— Draga mea…

— Nu sunt draga ta!

— Draga mea, oare de ce trebuie să ne prefacem? Ai fost foarte bucuroasă în urmă cu o seară să mă ai în preajmă…

— Mi-ai fost folositor, pentru că mi-ai dus bagajele.

— Dar azi-dimineaţă?

— Azi-dimineaţă n-am mai avut niciun bagaj de cărat.

— Sunt răbdător, spuse el. Până diseară sunt convins că o să te gândeşti şi la alte modalităţi de a mă folosi.

— Ca de exemplu?

— Bărbaţii sunt buni şi la altceva, nu numai la transportul bagajelor. Dar probabil ştii totul despre asta, nu-i aşa, Harry? Vino, Harriet spuse el într-un târziu, hai să vedem ce e cu naşul tău.

Moussa îi conduse spre camera lui John Willett, cameră care se afla la celălalt capăt al hotelului. Bătu uşor în uşă, o deschise, după care le permise celor doi să intre.

Bărbatul zăcea într-un pat aflat în mijlocul camerei. Părea foarte slăbit. Harriet fu de-a dreptul şocată de înfăţişarea lui.

— Unchiule John? spuse ea cu şovăială.

— Harry? spuse vocea, cu mare greutate. Aşadar, ai venit? Ai reuşit să obţii ce-i mai bun de la duşman?

— Ce duşman? întrebă ea, nedumerită. Eu sunt Harriet. Harriet Farrer. Fina ta, dacă-ţi mai aminteşti…

— Vine şi Phineas de Vere. Îi plac femeile tinere. O

fată drăguţă este exact ce-mi trebuie pentru a-i distrage atenţia.

— Dar nu eu sunt acea persoană, protestă Harriet.

— Ba eşti cea mai potrivită, o asigură el. Ştii totul despre hoteluri şi o să-l joci curând pe degete. Are reputaţia unui mare cuceritor de femei.

Harriet putea crede asta, dar se întrebă oare ce-l făcea pe unchiul ei să creadă că ea ştie totul despre hoteluri?

— Gătesc, e adevărat, recunoscu ea, dar habar n-am cum se administrează un hotel.

— Dar ai lucrat în industria hotelieră, nu?

— Chiar ai lucrat? interveni Phineas.

— Nu, m-am ocupat numai de furnizarea mâncărurilor necesare pentru petreceri de mici dimensiuni.

— Las-o pe fată în pace, spuse cu voce a slăbită unchiul John. Cine te-a poftit aici? Harriet a venit la rugămintea mea… O să mă scoată din mizeria asta. Nu-i aşa, Harry?

— O să fac tot ce-mi va sta în putinţă, dar Phineas te-ar putea ajuta mult mai mult decât mine.

— Dacă îl ajut pe naşul tău, ce-o să faci pentru mine? o întrebă el pe un ton provocator.

— O să lucrez cu dumneata, domnule de Vere, dar în alte privinţe nu-ţi pot fi de mare ajutor.

— Dacă n-ai vrea să joci şi pe alte fronturi, zise el pe un ton blând, n-ar fi trebuit să mă agăţi pentru a-ţi transporta bagajele.

— Nu sunt genul ăla de persoană, spuse ea cu mare greutate.

— Ba eu cred că eşti, zise el luându-i palma şi mângâindu-i-o. Cred că ştiai prea bine ce făceai la Gatwick, iar eu nu sunt genul de bărbat care să refuze o

provocare.

— Nu te-am provocat cu nimic, spuse ea cu vehemenţă.

— Ba mă provoci cu fiecare răsuflare, dar sunt răbdător. Ştiu să aştept. Eşti gata să începi lucrul?

— Sigur, zise ea pe un ton supus.

Adevărul era că nu-şi dorea deloc să lucreze, deoarece era speriată: intrase într-un joc ale cărui reguli nu le cunoştea. Capitolul 4

Munca i se păru lui Harriet mult mai solicitantă decât se aşteptase. Phineas era un perfecţionist şi, prin urmare, fiecare detaliu trebuia văzut şi revăzut. Îi dădu dreptate când acesta fu nevoit să înfrunte reticenţa, dacă nu chiar opoziţia personalului african cu privire la igiena din bucătărie. Ziua aceea i se păruse nesfârşită.

— Se pare că e un început, constată Phineas cu satisfacţie, când se aşezară la masă în seara aceea.

Harriet îi aruncă o privire piezişă. Având în vedere că nu găsise cine ştie ce ingrediente în bucătărie în ziua aceea, se aştepta ca el să-şi exprime preţuirea pentru felul în care pregătise masa. Dar expresia întipărită pe chipul acestuia îi dădu de înţeles că nu se va alege cu aşa ceva.

— Nu-ţi plac stridiile? îl întrebă ea.

— Mă gândeam că arăţi cam palidă, spuse el. Cred că ar trebui să te culci devreme în seara asta. Va trebui să fii în puteri şi cât se poate de in formă atunci când o să avem clienţi.

— Nerecunoscătorule! spuse ea printre dinţi.

Phineas păru surprins de reacţia ei.

— Nu trebuie să mă impresionezi, Harriet. Sunt pe deplin încredinţat că ştii să găteşti foarte bine.

— Şi, mă rog, pe cine ar trebui să impresionez?

— Ai început deja să te plângi? E vina ta dacă te-ai întins mai mult decât te ţine plapuma… Dar, dacă vrei să

supravieţuieşti aici şi să-ţi ajuţi naşul să iasă din încurcătură, ar fi cazul să fii atentă cum îţi dozezi eforturile. N-o să fii de prea mare ajutor dacă o să clachezi din cauza arşiţei de afară.

— Da, cred că a fost ideea mea să rearanjez totul în bucătărie din prima zi, recunoscu ea pe un ton gânditor. La fel au stat lucrurile şi în cazul alegerii noilor uniforme pentru chelneri şi a primelor instrucţiuni.

— Cred că ai vrut să mă impresionezi. N-ar trebui să faci muncă voluntară peste puterile tale, o sfătui el.

— Dar n-am făcut voluntariat! protestă ea.

— Promiţi foarte mult. Ce-ai să faci dacă am să te exploatez fără scrupule? O să te duci imediat la naşul tău, ca să te protejeze? Sunt aproape convins că te-ar arunca imediat în braţele mele, dacă ar putea să tragă vreun folos din asta.

— Vorbe goale! Ce-ai fi făcut dacă, în loc să mă împiedic de picioarele tale, ai fi căzut odată cu mine pe jos?

— Te-aş fi sărutat mai repede, atâta tot.

— Dar dacă te-aş fi pălmuit în public?

— Nu cred că ai fi făcut-o. Voiai să te sărut la fel cum îţi doreşti şi acum, Harriet Mary Anne.

Harriet ar fi vrut foarte mult să-i dea o replică, fie cât de mică, dar nimic nu-i veni în minte.

— Eşti cel mai nesuferit bărbat pe care l-am cunoscut, spuse ea.

— Asta e tot ce ai de spus? o tachină el.

— Mi-e foarte cald şi sunt obosită…

— Iar eu n-am găsit să-ţi spun nicio vorbă bună la adresa mâncării pe care ai făcut-o, nu? Biata de tine! O să-ţi fie mai uşor când o să avem provizii în magazie. Mâine dimineaţă o să mergem la Banjul, ca să facem cumpărături.

— Ce buget o să am la dispoziţie? se grăbi ea să întrebe.

— N-o să fie ca în Anglia, o avertiză el.

Dar ea parcă nici nu-l auzi.

— Cumpărăturile sunt tot cumpărături, decretă ea pe un ton ferm. Mă pricep la fel de bine la cumpărături ca şi la gătit. Asociata mea lăsa întotdeauna cumpărăturile pe mâna mea şi aş prefera ca şi tu să faci la fel.

Phineas o studie cu atenţie câteva clipe. Harriet se prefăcu a nu-l lua în seamă, dar obrajii i se împurpurară.

— Ştii să conduci? o întrebă el într-un târziu.

— Da.

— Bine?

— Foarte bine, spuse ea cu siguranţă în voce.

— Bine, atunci mâine o să mergem la Banjul, iar tu o să conduci. Vei avea ocazia de a-mi arăta cât de bine conduci. N-o să fii nervoasă din cauza mea, nu?

— De ce-aş fi? i-o întoarse ea.

— Într-adevăr, de ce?

Observă că mâncase tot din farfurie, spre deosebire de ea, căreia îi pierise pofta imediat ce acesta începuse să-i vorbească. Nici măcar crema de ciocolată, care-i ieşise surprinzător de bună, n-o ispiti peste măsură.

— Cred că Banjul e suficient de mare încât să ne satisfacă toate nevoile, rosti ea.

— În locul tău, nu mi-aş face speranţe prea mari, o avertiză el. Gambia e o ţară mică. Oamenii n-au bani pentru studii superioare, iar cei care totuşi le fac nu obţin mai mult decât un post de funcţionar guvernamental.

— Probabil vând mâncare, insistă ea.

— Depinde ce înţelegi prin asta. Dacă priveşti lucrurile ca un european, adică te gândeşti la modalitatea de ambalare şi la varietate, o să fii dezamăgită. Poţi să te consideri norocoasă dacă găseşti ingredientele de bază

pentru majoritatea felurilor de mâncare la care te gândeşti.

— Să înţeleg că am făcut o mâncare prea sofisticată? întrebă ea, în continuare dezamăgită de lipsa lui de reacţie faţă de felul de mâncare pe care-l realizase.

— Într-adevăr, încuviinţă el sec. Ce-ar fi să facem o plimbare pe plajă înainte de culcare?

— Dar unchiul John…

— Ai luat ceaiul cu unchiul John. Acum, mi-a sosit rândul mie, replică el scurt. O să te simţi mult mai bine după ce o să iei puţin aer.

— Nu vrei nişte cafea? îl întrebă ea, ca pentru a se eschiva de la întrebarea acestuia.

— Pe tine te vreau mult mai mult.

Ea îl privi uimită.

— Credeam că nu mă placi.

— N-are nicio legătură plăcutul cu asta.

Într-adevăr, nu are, reflectă Harriet în sinea ei. Sau, în orice caz, nu pentru el. Ea, în schimb, nu s-ar putea dărui nimănui fără a fi iubită şi a iubi.

— Vii? o provocă el.

— Nu, îl respinse ea pe un ton ferm.

Phineas nu mai insistă, dar o privi gânditor.

— Pot aştepta, zise el cu un zâmbet ironic pe faţă. E oare valabil şi pentru tine?

Maşina porni mult mai repede decât se aştepta ea.

— Bine, spuse Phineas. Aminteşte-ţi că trebuie s-o ţii mereu la dreapta. Ai grijă!

— Încerci să mă sperii? îl întrebă ea.

— Nu trebuie să încerc.

Când intră în trafic, încercă să se relaxeze. După o vreme, îşi luă chiar inima-n dinţi şi-şi aruncă ochii pe fereastră.

Pe partea cu oceanul, puteau fi zărite două cimitire:

unul musulman şi unul creştin. Cel creştin era mult mai mare decât cel musulman, fiind în acest fel un martor tăcut al generaţiilor de europeni care-şi părăsiseră locul de baştină pentru a pune idealul colonizării în slujba umanităţii, aducând cu voie sau fără voie un alt mod de viaţă, uneori plătind cu viaţa pentru aceasta. Britanicii au stăpânit Gambia vreme de aproape patru secole, încercând din răsputeri de-a lungul acestei perioade să lase teritoriul în seama altora. Toţi administratorii plecaseră, insistând că o ţară formată dintr-un râu şi două fâşii de pământ nu era cu adevărat o ţară şi că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se alăture altui teritoriu. Alegerea cea mai logică ar fi fost Senegalul al cărei pământ înconjura din toate părţile teritoriul Gambiei. Însă Senegalul fusese provincie franceză, iar locuitorii Gambiei au decis să păstreze tradiţiile britanice, inclusiv jocul de crichet.

Când şi-a proclamat independenţa, ţara nu avea mai mult de patru sute de mii de locuitori, fiind printre cele mai mici din lume, comparabilă cu Oklahoma din Statele Unite ale Americii.

Prima impresie pe care i-o făcu Banjul lui Harriet fu într-adevăr aceea a unei ţări foarte mici. Artera principală a capitalei era foarte departe de ceea ce se înţelegea în occident prin aşa ceva. Se distingeau totuşi câteva clădiri mai importante: Parlamentul, spitalul şi biblioteca publică. Acestea erau construite în stilul colonial britanic, stil care putea fi regăsit pretutindeni în lume. Mai puteai vedea o moschee, un singur edificiu cu un turn relativ mic şi o benzinărie. Aceasta din urmă era supravegheată de două-trei tinere care stăteau la bârfă şi care se arătară surprinse când un client veni să le deranjeze.

— Nu văd magazine, zise Harriet. Presupun că există totuşi, nu?

— Ţine-o înainte, o sfătui Phineas. O să găsim un loc

unde să parcăm maşina, apoi o să mergem pe jos să ne uităm. Mai întâi, trebuie să găsim banca.

Harriet opri maşina sub un copac.

Era bucuroasă că Phineas era cu ea, pentru că altminteri nu ştia cum s-ar fi descurcat.

— Dacă există vreo bancă, punctă ea.

Dar el o luase din loc deja şi mergea atât de repede, încât Harriet de-abia reuşea să ţină pasul cu el. După foarte puţine minute, căldura o făcu aproape să leşine.

— Uite o bancă acolo! zise ea vizibil uşurată, fapt care-l făcu să râdă.

— N-ai ochelari de soare? o întrebă el scoţând o pereche din buzunarul lui. Pune-i pe ăştia. Sunt cam mari pentru tine, dar o să te descurci cu ei până cumpărăm o pereche potrivită pentru tine.

— De unde ştii că n-am deja câteva perechi? îl repezi ea, simţindu-se tratată ca un copil.

— Ai?

— Nu, recunoscu ea. Dar n-aveai de unde să ştii asta.

— Femeile! ridică el filosofic din umeri. Oare de ce trebuie să se supere din nimic? îţi stă foarte bine cu ei, Harriet Mary Anne. Nu-i aşa că o să-i porţi de fiecare dată, pentru a-mi face pe plac?

— O să fac aşa cum am să cred de cuviinţă, decretă ea.

— Ba vei face aşa cum ţi se va spune. Dacă te prind fără ei când eşti expusă razelor soarelui, o să-ţi pară foarte rău. N-o să te bat, Harriet, chiar dacă mi-aş dori, dar am vorbit serios. Soarele prea puternic este foarte periculos şi poate cauza o mulţime de probleme.

Înăuntru, exista aer condiţionat, iar Harriet îşi mai reveni. Pe când stăteau la coadă să schimbe bani, Harriet îl atinse din greşeală cu piciorul.

— Harriet, fii atentă! o preveni el. Nu mă călca iar pe

picioare! Cine ştie ce se mai poate întâmpla de data asta?

— Oare de ce vrei să crezi cu orice preţ că m-am împiedicat intenţionat de piciorul tău? întrebă ea.

— Şi nu e aşa?

— Ştii bine că nu.

— Ba nu-i adevărat. Am văzut felul în care mă priveai.

— Cum altfel puteam să mă uit la cineva care-mi ocupa locul în mod fraudulos?

— Nu cred că trebuie să-ţi mai spun.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre persoana care stătea la ghişeu şi care le ură bun venit în Gambia.

— Vreau să deschid un cont aici, îi spuse Phineas după ce luă banii schimbaţi şi-i numără cu atenţie. Tot aici se rezolvă şi asta, sau trebuie să mă adresez altcuiva?

Bărbatul îl dirijă spre directorul biroului.

Cât timp îl aşteptă pe Phineas, Harriet zări o femeie africană pe care o studie cu atenţie. Cu demnitate, aceasta îşi aranjă turbanul de pe cap şi-i zâmbi.

— Când o să aveţi nevoie de materiale de calitate, la mine să veniţi, îi spuse ea. Vă place wanjira mea? Vreţi una asemănătoare? Treceţi pe la mine, şi o să vă găsesc una pe potrivă.

Scoase de la sân o carte de vizită foarte prost printată şi i-o întinse:

— Veniţi la bazarul turistic, o îndemnă ea. O să mă găsiţi acolo.

— Mulţumesc, spuse Harriet. Fatah? întrebă ea ezitant, după ce citi numele.

— Da, Fatah Jagne. Să întrebaţi de mine când veniţi. Să nu uitaţi. Sunteţi suedeză? o întrebă ea studiindu-i părul.

— Nu, britanică.

— O, atunci e mult mai uşor pentru afaceri, zise ea cu

vădită plăcere. Vorbesc foarte bine englezeşte. Toată lumea vorbeşte aici engleza.

Harriet se cam îndoia de asta, dar gândul o reconfortă.

— Care e cel mai bun loc pentru a cumpăra mâncare? o întrebă ea.

— Albert Market, zise femeia ridicând din umeri. Dacă vreţi să cumpăraţi ceva special, cel mai bine ar fi să mergeţi la Chelloram. Dacă vreţi să cumpăraţi mai ieftin, mergeţi la Serrakunda. Acolo locuiesc eu. Vreţi să fiţi prietena mea? O să-mi scrieţi când vă întoarceţi în Anglia?

— Cum să nu, zise ea, intuind că în Gambia o scrisoare primită din Anglia era ceva simbolic.

Chiar în clipa aceea, Phineas se îndrepta spre ele. Harriet vru să i-o prezinte, însă aceasta se retrase imediat.

— Cine e prietena ta? o întrebă el.

— Fatah Jagne, zise ea după ce se uită din nou pe cartea de vizită. Cred că a speriat-o venirea ta. Mi-a spus că locul cel mai bun pentru cumpărături este Albert Market.

— Grozav, exclamă Phineas. Şi directorul a spus acelaşi lucru.

Îi întinse un teanc de bani pe care ea îi acceptă cu şovăială.

— Ce valoare au?

— O bancnotă de cinci dalasi este echivalentul unei lire sterline. Un dalasi este format dintr-o sută de bututs. Am să te duc la piaţă şi am să-ţi găsesc doi băieţi care să care cumpărăturile. Bine?

— Bine. Dar tu, unde o să te duci?

— Mă duc la magazinul pentru turişti, să-mi cumpăr nişte tricouri. O să ne întâlnim la bufet. Oricine îţi poate spune cum se ajunge acolo.

Harriet spera ca el să aibă dreptate, deşi începuse

deja să regrete faptul că se lăudase că o să facă de una singură cumpărăturile.

Când ieşi afară, simţi cum o loveşte din nou arşiţa în moalele capului.

— O să te descurci? o întrebă el.

— Desigur, spuse ea răspicat.

— Bine. Când o să termini, mă găseşti acolo, arătă el cu degetul.

Spunând acestea, strigă un puşti african, îi dădu un dalasi, rugându-l s-o urmeze.

Magazinul era foarte diferit de toate cele prin care umblase ea până atunci. O mare varietate de produse erau expuse: plante cu puteri tămăduitoare despre care se spunea că ar vindeca orice, de la durerile de cap până la arterită, sandale din plastic, tot felul de bijuterii şi de nimicuri. Cu toate acestea, nimic n-o atrase.

Când ajunse la raionul de mâncare, situaţia se prezenta mult mai bine. Erau multe feluri de mâncare, dar nu ştia cât erau de proaspete, nu putea să-şi dea seama care fuseseră ţinute la soare. La recomandarea băiatului, alese totuşi un sortiment de peşte uscat. Până la urmă, cumpără tot e ei recomandă proprietarul standului respectiv, care se gândea că va veni să-şi facă aprovizionările în fiecare săptămână de la el.

Simţindu-se mai încrezătoare, începu să se comporte mai relaxat, zâmbind în stânga şi-n dreapta.

Cumpără cartofi şi roşii, iar în cele din urmă aproape toate soiurile de fructe.

La un moment dat, auzi un chicot în spatele ei.

— Bărbatul tău e acolo, spuse Fatah, căci despre ea era vorba. Vrei să cumperi şi nişte materiale?

— Nu, nu acum, refuză Harriet zâmbitoare.

Fatah acceptă graţios refuzul.

— Du-te repede la omul tău. Şi-a făcut un prieten.

Harriet îl zări aproape imediat pe Phineas. Stătea cu spatele şi vorbea cu una dintre cele mai drăguţe fete pe care-i fusese dat să le vadă. Păreau atât de apropiaţi, încât Harriet şovăi puţin înainte de a-l striga.

Acesta se ridică imediat.

— Harriet, ai ajuns! Vino să-ţi prezint o bună prietenă, Inge Knudson. E tocmai de la Stockholm. Inge, ea e Harriet Farrer, fina lui John Willett şi bucătăreasă-şefă la hotel.

Tânăra îşi lungi picioarele şi sorbi din limonadă.

— Lucrează pentru tine? se interesă ea. E bine, atunci. Altminteri, nu mi-ar fi plăcut deloc. Vreau să fii numai şi numai al meu. Mai ales că suntem departe de casă şi am lăsat în urmă toate neînţelegerile, conchise ea.

Capitolul 5

Harriet era în camera naşului ei, aşezată pe marginea patului.

Îşi spuse în sinea ei că acesta arăta mult mai bine decât în urmă cu o săptămână.

— O cunoşti cumva pe Inge Knudson? îl întrebă ea.

John Willett o privi iritat.

— Unde ai întâlnit-o? întrebă el. Nu prea stă pe la locul de muncă, dacă poate fi numit aşa.

— O! exclamă Harriet.

— Coordonează programul „Sănătate şi frumuseţe” al hotelului de peste drum. În fiecare dimineaţă la ora opt, oaspeţii ar trebui văzuţi pe plajă, făcând exerciţii sub îndrumarea ei.

— În vacanţă? Şi pe căldura asta? îl întrerupse Harriet.

— Desigur, draga mea. Scandinavii acordă o mare importanţă frumuseţii şi armoniei trupului, oriunde s-ar afla. Se uită la ea şi-şi spun că aşa ar trebui să arate şi ei, dar mă îndoiesc că forma lor fizică se datorează exerciţiilor

pe care le fac dimineaţa. Fata s-a născut aşa şi ştie să-şi exploateze foarte bine corpul.

Harriet nu putea să fie decât de acord cu el, având în vedere felul în care o privise Phineas.

— Are mult timp liber? întrebă ea pe un ton nepăsător.

— Îi place să se combine cu turiştii, o informă naşul ei pe un ton neobişnuit de amar. Unde ai întâlnit-o?

— Mi-a făcut Phineas cunoştinţă cu ea, la barul de la supermarketul unde am făcut cumpărături. O cunoştea de la Stockholm. Păreau de-a dreptul încântaţi că s-au revăzut, nu se putu ea abţine să adauge.

— Păi… asta e bine, câtă vreme îi distrage atenţia de la noi şi de la treburile noastre. Femeile sunt slăbiciunea lui Phineas de Vere. Acum, că tot a întâlnit-o, îndrăznesc să sper că ne va lăsa în pace.

În mod curios, o asemenea idee nu-i plăcu lui Harriet. La fel cum nu-i plăcuse scurta conversaţie pe care o avusese cu aceasta, sau plăcerea vădită a lui Phineas că o reîntâlnise în Gambia.

Inge cunoştea fiecare activitate locală prin care-i putea distra pe turişti. De la bun început, Harriet îi plăcuse pe toţi gambienii pe care-i cunoscuse şi nu putea să nu aibă o strângere de inimă la ideea că toate obiceiurile lor vor fi exploatate pentru satisfacerea curiozităţii vizitatorilor din nordul Europei.

— Cum se face că ştii atât de multe despre Phineas? îl întrebă ea.

— Am cules unele informaţii despre el. Ştiam că trebuie făcut ceva pentru salvarea hotelului, mai ales odată cu venirea suedezilor şi a ideilor lor noi. Lucrurile mergeau mult mai bine pe vremea când oamenii îşi organizau ei înşişi călătoriile şi vedeau ceva din ţările pe care le vizitau. Acum, vin cu mediul, cu atmosfera de

acasă. Îşi construiesc hoteluri, achiziţionează autobuze… iată tot atâtea elemente care arată că transformă aceste locuri în ceva foarte „occidental”, fără amprentă locală. Mai vin şi oameni ca Inge Knudson, oameni care sunt aici numai cu trupul, pentru că mintea le e la Stockholm.

— Mi se pare mie sau am depistat o notă de dezaprobare în tot ce ai spus? îl întrebă ea zâmbitoare.

— Într-adevăr, aşa e. Îmi plăcea ţara asta aşa cum era înaintea tuturor acestor schimbări. Acum, numai Dumnezeu ştie ce-o mai fi. Arăţi cam slăbită, Harry, constată el cu îngrijorare. Ai muncit prea mult?

— E din cauza căldurii, spuse Harriet. Pe Inge nu pare să o afecteze deloc. Cred că şi de-ar fi viscol, ar arăta la fel de bine şi de în largul ei.

— Da, e nevoie de ceva timp până o să te obişnuieşti cu căldura, o avertiză John Willett. Nu-i permite lui de Vere să te exploateze prea mult, până te obişnuieşti. În curând o să fie ziua ta, nu-i aşa? Ia-ţi liber şi odihneşte-te. O să aranjez eu totul.

— Crezi că mâine o să te simţi suficient de bine încât să poţi face ceva? îl întrebă ea, simţind cum cresc în ea instinctele materne.

— Mâine? Aşa de repede? Bine, o să găsesc eu o soluţie. Nimeni n-ar trebui să lucreze când se sărbătoreşte o zi de naştere.

Harriet recunoscu în sinea ei că gândul de a avea o întreagă zi liberă i se părea cât se poate de atrăgătoare. Îi plăcea munca la bucătărie, dar căldura o afectase foarte mult, aşa încât i-ar prinde foarte bine nişte timp petrecut pe plajă.

Nu era de mirare că Inge arăta atât de bine, având în vedere faptul că petrecea atât de multă vreme în aer liber.

— Vii la cină? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Să am de-a face cu de Vere? Nu, mulţumesc.

— Dar te simţi mai bine, nu?

— Sigur. Nu trebuie să faci faţa asta. Mâine dimineaţă o să fiu proaspăt şi pe picioarele mele. Până una alta, ai grijă de tine în seara asta. De Vere a crezut dintotdeauna că e mai grozav decât ceilalţi.

Harriet schiţă un zâmbet. Nu o mai surprindea faptul că naşul ei lăsase frâiele hotelului, aducându-l aproape de faliment. Probabil că în tinereţe fusese la fel de ambiţios şi de dornic să fie un învingător, ca şi tatăl ei. Dar anii petrecuţi în Gambia îl secătuiseră de energie şi acum nu prea-i mai păsa de nimic, nici măcar de hotel şi de rolul de conducător al acestuia.

În seara aceea, Phineas întârzie la cină. Harriet se aşează la masă cu inima grea. Încercă să pretindă că-i era foame şi deranjată de faptul că absenţa lui Phineas o afecta mai mult decât voia să recunoască. Mâncarea preparată parcă nu mai avea niciun rost.

Totuşi, nu era nimic ieşit din comun în faptul că se simţea singură având în vedere că naşul ei era în continuare ţintuit la pat, iar ea nu mai cunoştea pe nimeni altcineva. De aceea, prezenţa lui Phineas era atât de importantă. Dacă l-ar fi întâlnit în Anglia, nu i-ar fi păsat prea mult unde se află în clipa aceea. Numai că nu-l cunoscuse în Anglia şi era suficient de onestă cu ea însăşi încât să admită că, oriunde l-ar fi cunoscut, ar fi impresionat-o. Era genul de bărbat care ştia să se facă de neuitat.

Dintr-odată, se pomeni cu el în pragul uşii, scuturându-şi nisipul de pe pantaloni.

— Credeam că o să coboare şi naşul tău, spuse el.

— Mâine, preciză ea.

— O, da! Mâine, exclamă el în timp ce se aşeza pe scaunul aşezat în faţa ei. Îmi pare rău că te-am făcut să mă

aştepţi, se scuză el zâmbind.

— Ba n-am aşteptat deloc, tăgădui ea.

— Mâncarea arată grozav. Hai, serveşte-te! Nu vrem să ne trezim cu tine că leşini. Avem prea multe de făcut. Am dat o tură pe la celelalte hoteluri, să văd cum arată. Standardele lor de calitate sunt cu mult peste aşteptările mele, dar putem intra în competiţie cu ei atâta vreme cât o să le oferim bucate ca acestea.

— Puteai să-ţi dai seama de toate astea şi fără să faci un asemenea efort, îl repezi ea. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, probabil ţi-ar fi lipsit Trupul cel Frumos.

— Te aprinzi degeaba, spuse Phineas cu o scânteiere în priviri. Nu-ţi place Inge?

— Nu cred că o prea înghit femeile în general, replică Harriet.

— Tot ce e posibil, admise el. Dar ne poate fi foarte folositoare. Cunoaşte tot ce mişcă pe aici.

— Cred şi eu!

— Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc să fi încercat a agăţa vreun bărbat într-un mod atât de neruşinat, precum ai făcut tu cu mine.

— Aş vrea să nu mai insişti atât asupra acestui subiect. Ştii bine că nu e adevărat.

— Chiar nu e?

— Ştii prea bine că nu.

— Mai că-mi stă pe limbă să spun că eşti geloasă pe Inge Knudson, zise el pe un ton amuzat.

Oare să fie adevărat? se întrebă în sinea ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, el nu va afla niciodată.

— Te-a primit cu braţele deschise. Cred că vă meritaţi unul pe altul.

— Cândva, am crezut şi eu acelaşi lucru. Totuşi, o relaţie reluată e ca supa reîncălzită, zise el ridicând din umeri. Câţi ani spuneai că o să împlineşti?

— Cred că ştii, îi replică ea. Te-ai uitat în paşaportul meu fără a-mi cere permisiunea.

— Aşa e, recunoscu el. O să împlineşti douăzeci şi doi. Nu crezi că ar trebui să dăm o petrecere în cinstea ta?

Ea scutură din cap.

— Unchiul John nu se simte prea bine. Dincolo de asta, mărturisi ea, am organizat prea multe petreceri de acest fel pentru a mă putea bucura de una făcută special pentru mine.

— Era doar o idee. Mă gândeam că e o ocazie potrivită să-i invităm pe toţi proprietarii de hoteluri de pe-aici, dar o s-o lăsăm pe altă dată. Ce cadou vrei să-ţi fac de ziua ta?

— Niciunul.

— Draga mea, termină cu prostiile! Toate tinerele vor să primească daruri. De obicei, cu cât sunt mai scumpe, cu atât mai bine.

— Ei bine, fata asta nu vrea. Cadourile sunt o dovadă de iubire şi de încredere. În alte condiţii, nu sunt decât simbolul favorurilor pe care donatorul speră să le obţină în schimbul gestului său. Nu mă poţi cumpăra atât de uşor, Phineas de Vere!

Brusc, Phineas se ridică în picioare, o prinse de umeri şi o sili să-l privească în faţă.

— Ţi-e teamă de mine? o întrebă el.

— Nu!

La fel de repede precum o prinsese îi dădu drumul, îndepărtând-o de el.

— Atunci, ar trebui să-ţi fie! Nu ţi-a spus naşul tău că sunt ahtiat după femei?

Harriet sorbi puţină apă din pahar, bucuroasă că mâinilenu-i tremurau.

— Mi-a spus că te bucuri de reputaţia unui adevărat crai, recunoscu ea, dar nu era o noutate pentru mine. De

fapt, chiar tu mi-ai mărturisit asta.

Deşi, ceva îmi spune că o să te mai cuminţeşti cu vremea, adăugă ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harriet, ştii că meriţi ceva pentru asta?

— Aşa e. Dar şi tu meriţi.

El o sărută pătimaş, iar când îi dădu drumul, aceasta tremura.

Îşi muşcă buzele, încercând să redevină stăpână pe sine. Cu toate că se albise la faţă, el părea nepăsător.

— Dacă ai terminat de mâncat, ar fi mai bine să te duci la culcare, Harriet, spuse el într-un târziu. Noapte bună!

Harriet plecă fără să rostească un cuvânt. În sinea ei îşi spuse că Phineas o sărutase numai ca să se afle în treabă.

În dimineaţa zilei ei de naştere, Harriet constată că afară ploua. Când îşi aruncă ochii pe fereastră, Harriet fu şocată să vadă cerul înnorat. Se obişnuise cu un cer plin de nori dimineaţa, dar aceştia se risipeau imediat sub razele soarelui tropical. Oare se va opri ca prin minune şi ploaia asta? Spera din tot sufletul, întrucât umezeala o făcea să-i fie şi mai cald. Nu şi-a dat seama cât de importantă era briza mării.

Se îmbrăcă imediat cu costumul de baie. Petrecuse ultima săptămână evitându-l pe Phineas de fiecare dată când fusese cu putinţă. Asta era singura zi când putea fi singură în apă. Indiferent de ploaie, tot va înota. În timpul săptămânii, îl văzuse stând pe plajă cu Inge Knudson şi-i auzise râzând.

Dar n-avea de gând ca tocmai de ziua ei să se gândească la ei. Cu atât mai puţin la Phineas. Avea o mulţime de lucruri asupra cărora să reflecteze, ca de exemplu că eforturile ei începuseră să-şi arate roadele.

Chelnerii se obişnuiseră destul de repede cu noile uniforme, la fel cum îşi însuşiseră foarte repede noile reguli de comportament.

Avu însă mai puţin succes cu bucătarii.

Harriet le propusese meniuri care le erau complet necunoscute. În cele din urmă, fusese nevoită să le arate ea însăşi ce aşteaptă de la ei, cum se pregătesc felurile de mâncare pe care doreşte să le întâlnească la un hotel orice turist european. Sperase că Phineas va observa strădania ei, însă el nu-i dădu vreun semn în acest sens. Singura ei răsplată fusese îmbunătăţirea stării de sănătate a naşului, pofta lui de mâncare şi plăcerea de a constata că e atât de pricepută într-ale bucătăriei.

Apa era relativ rece, dar asta îi dădu o stare de bine. Se lăsă pe spate, purtată de valuri.

I se părea ciudat că-şi serbează ziua de naştere departe de casă. Familia se pregătea întotdeauna cu acest prilej, făcându-i tot felul de cadouri. Anul ăsta situaţia era cu totul nouă, dar la douăzeci şi doi de ani era suficient de mare pentru a nu regreta asemenea plăceri copilăreşti.

Când două braţe puternice o prinseră de umeri, fu luată prin surprindere. Nu trebuia să i se spună cine e, pentru că-şi dăduse imediat seama.

— La mulţi ani, Harriet Mary Anne, spuse Phineas.

— Mulţumesc, zise ea zâmbitoare. Sunt surprinsă că ţi-ai amintit, dar şi mai surprinsă că te-ai sculat atât de devreme. La ce oră te-ai întors aseară?

— Nu te priveşte, tânără Harriet. Ai rostit aceste vorbe de parcă te-aş fi neglijat…

— De ce-aş crede una ca asta? îl întrebă ea.

— Te-ai simţit neglijată? insistă el.

— Dat fiind că ai stat atât de mult pe afară, probabil n-ai observat că am fost mult prea ocupată pentru a mă mai gândi şi la altele.

— Cu atât mai bine, spuse el. Dacă ai ceva să-mi reproşezi, fă-o acum. Ia spune, de ce m-ai evitat în ultimele zile?

Ea ridică din umeri.

— Sunt convinsă că Inge te va primi întotdeauna cu braţele deschise, chiar dacă nu va proceda la fel şi cu mine.

— Inge nu e inamicul tău, spuse el.

— După felul în care mă priveşte, nu s-ar zice că ai dreptate. Eşti un om cu două feţe, Phineas de Vere.

— Adică?

— Nu mă priveşte faptul că te foloseşti de ea ca să-ţi petreci timpul, să te distrezi, dar eşti foarte egoist. Mi se pare inacceptabil aşa ceva, dar e problema ta, nu a mea!

— Adică… nu crezi că Inge va primi inelul de logodnă, nu?

— Exact.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el zâmbitor. Cândva, i-am dat un inel, dar treaba n-a mers deloc. Cred că niciunul dintre noi nu vrea să mai treacă prin ce-a trecut. Căsătoria este numai pentru cei iremediabil romantici, aşa ca tine.

— Poate, admise ea, nedorind să intre într-o dispută cu el.

— Dar nu crezi una ca asta, nu? Eşti de părere că, dacă mi-ar păsa cu adevărat, aş putea-o determina să se comporte altfel. S-ar putea să ai dreptate. Poate că, într-adevăr, nu-mi pasă. Poate nu mi-a păsat niciodată.

— E foarte frumoasă, zise Harriet. Orice bărbat şi-ar dori s-o ţină în braţe.

— Ce ştii tu despre felul în care simte un bărbat? Nu mai sunt de mult copil, draga mea Harriet, şi prea puţin îmi pasă ce cred ceilalţi despre mine. Emiţi judecăţi de valoare despre lucruri care-ţi scapă.

— Adevărat?

— Dacă aş vrea să am o legătură cu tine, poţi să fii sigură că nu se va solda cu o căsătorie. Ţi-a trecut prin cap una ca asta?

— Numai că eu n-aş intra într-o relaţie cu tine.

— Ce te face să crezi că vei lua o asemenea decizie?

— Gândesc.

— Da, dar ai nu numai o minte, ci şi un trup care poate fi al meu oricând doresc.

— O, câtă vanitate! exclamă ea cu năduf în timp ce încerca să se elibereze din braţele lui.

— Ce, vrei să spui că nu asta căutai atunci când m-ai agăţat la Gatwick?

— Nu sunt Inge, ca să caut aventuri amoroase.

— Ai o limbă cam ascuţită, o avertiză el. De ce nu recunoşti că mă vrei la fel de mult cât te vreau eu?

— Pentru că-mi dau foarte bine seama că asta nu e totul.

El o fulgeră cu privirea, îi prinse faţa şi o sărută cu atâta patimă, încât până la urmă se supuse.

— O, Phineas! suspină ea.

Se desprinse însă brusc din braţele lui, încercând să redevină stăpână pe sine.

— Pleacă odată şi lasă-mă în pace! Sunt sigură că Inge…

— Femeile geloase sunt o pacoste, zise el. Ce ştii tu despre Inge?

— Dar tu ce ştii? i-o întoarse ea.

— De ce nu-ţi place de ea? o întrebă el pe un ton mai puţin aspru.

— Trebuie să existe un motiv?

— Nu, dar cred că ai unul, aşa că vreau să-l aud.

— Nu există unul precis. Tot ce pot spune, e că nu există acea chimie între noi şi prin urmare nu ne placem.

— Harriet, nu-mi mai pune răbdarea la încercare.

— Mi-e teamă de ea, recunoscu Harriet, muşcându-şi buzele. Nu-i pasă pe cine răneşte. De fapt, nu cred că vede dincolo de lungul nasului.

— Crezi că te-ar putea răni?

— Nu, dar pe tine da.

— Ţi-ar păsa?

— De ce să-mi pese? îţi spun aşa, prieteneşte, că o femeie ca Inge nu aduce decât necazuri. Probabil că ţie îţi plac astfel de situaţii…

— Inge nu are o astfel de putere asupra mea. O asemenea femeie, continuă el zâmbitor, are un farmec pe care nu-l vei înţelege niciodată, junã Harriet.

Era culmea! Harriet ieşi imediat din apă fără să privească în urmă.

Se duse săgeată la ea în cameră şi se schimbă.

Ceea ce i se păruse o zi promiţătoare, se transformă într-un interval temporal de care dorea să scape cât mai repede.

Se va duce să mănânce. Phineas era la bucătărie, dar ea refuză să-l privească.

— Vrei să-ţi dau cadoul acum? o întrebă el, aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

— O, dar e un cadou adevărat! exclamă ea când văzu cutiuţa de catifea pe care acesta i-o întinse. Credeam că o să-mi oferi o cutie cu bomboane de ciocolată.

Deschise cutiuţa şi făcu ochii mari când văzu înăuntru un set de mici bijuterii din argint.

— O, Phineas! Sunt foarte frumoase, dar nu pot să le accept. Sunt prea scumpe. Aş vrea să le accept, pentru că sunt grozave, dar nu pot.

— Mă gândeam eu că o să spui una ca asta. Ce gândire puritană! Nici nu mă gândesc să nu le accepţi.

— Fără obligaţii, da?

— Absolut, o linişti el în timp ce-i punea lănţişorul la gât, iar ea se topea de plăcere.

— Nu am găuri în urechi, spuse ea. Strică totul.

— Nu-i adevărat, o contrazise el cu zâmbetul pe faţă. Arăţi minunat.

— Îţi mulţumesc, Phineas, că te-ai gândit la mine. Mulţumesc foarte mult. Capitolul 6

John Willett îi zâmbi finei sale.

— Pari foarte încântată, spuse el. Probabil îţi prieşte faptul că îţi serbezi ziua de naştere.

— Aşa este, îl asigură ea. Am primit deja un cadou. E de la Phineas, preciză ea arătându-i cutiuţa cu bijuteriile din argint. Nu-i aşa că sunt frumoase?

— Foarte frumoase, recunoscu naşul ei privind-o cu atenţie. Vrei să-ţi dau cadoul pe care ţi l-am luat acum, sau mai târziu? Nu se compară cu acesta, dar cred că-ţi va plăcea.

— Acum, zise ea fără să stea pe gânduri.

— Nimic n-o poate ţine pe loc, se plânse Phineas. De altfel, mi-a spus deja că vrea să trândăvească la soare pe plajă întreaga zi.

Harriet îl privi cu coada ochiului, sperând că se va oferi să petreacă ziua cu ea, însă după toate aparenţele avea alte planuri.

— Aş fi vrut să stau cu tine, începu el, dar o să fiu ocupat întreaga zi. O să vin cu Inge la cină. E liberă astăzi şi vrea să-şi petreacă vremea în altă parte decât hotelul la care lucrează. Totuşi, mă tem că vom fi nevoiţi să ne bizuim numai pe noi înşine pentru a ne distra clienţii. Suntem în dezavantaj faţă de scandinavi.

— E o idee foarte bună, spuse Harriet.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse el. Ce-ar fi să deschizi cadoul şi să laşi politica decizională în seama mea?

— Cu plăcere. Cred că în dimineaţa asta o să mă duc la Serrakunda, continuă ea. Am aflat că legumele sunt mai ieftine acolo.

— Cine-o să mai meargă cu tine?

— Ai putea să te duci mâine, îi sugeră Phineas.

— Nu vreau să mă duc mâine.

— Deschide cadoul, o presă el.

— Nu e cine ştie ce, o avertiză naşul ei. M-am gândit la ceva care să-ţi permită o mai plăcută petrecere a timpului liber. Oricum, acesta nu e prea mult, având în vedere că te-am chemat aici pretextând cu totul altceva, iar tu ai reacţionat foarte frumos. Nu te-ai supărat pe mine. Ai venit să mă salvezi de la faliment. Sau, după cum spunea Phineas, să faci mâncare bună.

— Mie nu mi-a spus niciodată că aş găti bine, replică Harriet.

— N-am vrut să devii prea încrezătoare în forţele tale, zise Phineas zâmbind.

— În privinţa preparării hranei? îl întrebă ea, indignată.

— La ce altceva m-aş putea referi?

Într-adevăr, la ce altceva? îşi spuse în sinea ei. Chiar şi de ziua ei prefera să fie în compania lui Inge.

Îşi fixă privirea asupra pachetului oferit de naşul ei. Luă un cuţit pentru a tăia hârtia în care era ambalat cadoul. Înăuntru găsi mai multe cărţi care aveau drept subiect diversele forme de viaţă din Africa de Vest: copaci, păsări, flori, ca şi o prezentare detaliată a vieţii unuia dintre triburile principale: tribul Woloff.

— Am vrut să-ţi cumpăr ceva şi despre Mandinka, adăugă naşul ei, dar nu mai erau exemplare disponibile. Din multe puncte de vedere, este unul dintre cele mai interesante triburi din Gambia. Pe vremea când se făcea comerţ cu sclavi, aceştia erau printre cei mai căutaţi de

către americani, pentru a lucra pe plantaţiile lor. Proprietarii de plantaţii îi numeau mandigoes, dar ei îşi spun mandinkas.

Harriet răsfoi cărţile, vizibil încântată.

— Îţi mulţumesc foarte mult, unchiule John, sunt minunate, zise ea sărutându-l pe obraz şi privindu-l pe sub gene pe Phineas.

— N-o să găseşti nimic în cărţile astea despre felul în care trebuie administrate hotelurile, nici despre felul în care trebuie distraţi clienţii, observă el.

— Uite! zise Harriet, arătând cu degetul una din pagini. Sunt nişte statistici despre turismul desfăşurat în ultimul an. Ce vrei mai mult de atât?

— Vreau oameni în carne şi oase, nu statistici! îi replică el sec.

Ca Inge! Nu exista nicio modalitate de a scăpa de această femeie. Ideea că aceasta va veni la cină o deprimă pe Harriet. Nu o plăcea şi nu avea încredere în ea. Ba mai mult, era geloasă pe ea.

Însă oare chiar dacă suedeza asta îndrăzneaţă nu şi-ar fi petrecut vremea cu el, şi-ar fi pierdut Phineas timpul cu cineva care nu era o femeie fatală?

Harriet se îndoia de aşa ceva.

Când Harriet se duse la maşină pentru a pleca la Serrakunda, nu era niciun indiciu că ar putea ploua. Căldura era înăbuşitoare şi nicio briză nu venea dinspre Atlantic.

Chiar dacă mai fusese în Serrakunda, acum era emoţionată, pentru că urma să exploreze zona.

Deşi naşul ei o prevenise, Harriet tot fu şocată când văzu ce se înţelegea acolo prin oraş. Totul i se părea o mahala cu sute de cocioabe. Majoritatea erau vopsite în culori ţipătoare.

Peste drum de parcare şi de piaţă erau înşiruite tot

felul de tarabe unde se vindeau de-a valma pâine, sardine, leacuri băbeşti.

O bătrână vindea alune, iar Harriet se opri şi o privi câteva momente. Un băiat care-şi ţinea manualele de şcoală se apropie de ea.

— Eşti prietenă cu Fatah? o întrebă el sfios.

Harriet era bucuroasă că-l vede. La un moment dat, se întrebase chiar unde anume locuia aceasta, deoarece nu-i dăduse o adresă precisă.

— Ştii cumva unde locuieşte? îl întrebă ea.

— E mătuşa mea, o informă el zâmbitor. Mă cheamă Mustafa. O să fii şi prietena mea?

— Da, cum să nu? Pe mine mă cheamă Harriet Farrer.

— N-am mai auzit numele ăsta. Bărbatul care era cu tine în Banjul era soţul tău?

— Nu.

— Fatah spune că e soţul tău şi că ţii foarte mult la el.

— O, exclamă Harriet, surprinsă să audă una ca asta.

— Soţul lui Fatah este fratele mamei mele, îi mărturisi el la un moment dat.

— Credeam că Fatah e sora ta, zise ea confuză.

— Locuim în aceeaşi casă, o lămuri el. Dar bărbatul acela cu care erai este cumva fratele tău? insistă băiatul.

— Lucrăm la acelaşi hotel, zise ea.

— Înţeleg. Eşti domnişoara Harriet. Dar mama şi tatăl tău te însoţesc?

— Sunt în Anglia.

Mustafa o privi pieziş.

— Şi tatăl meu e în Anglia. A plecat în urmă cu mulţi ani.

Mama are un alt soţ, dar şi acesta a plecat în Mauritania ca să facă bani, mulţi bani. Nu s-a întors încă. Acesta e motivul pentru care locuim sub acelaşi acoperiş

cu familia fratelui mamei. Vrei s-o cunoşti pe mama? continuă băiatul, imperturbabil. Nu vorbeşte o boabă englezeşte, dar i-ar plăcea să cunoască o englezoaică. O să traduc eu.

— Aş fi încântată, spuse Harriet, întrebându-se cât mai era de mers deoarece soarele era tot mai dogoritor. Ne apropiem? întrebă ea, plină de speranţă.

Trecură pe lângă un grup de femeie care cărau apă. Una dintre ele, mai tânără şi ţinând un copil în braţe, îl întrebă ceva pe Mustafa şi râse.

— Dorea să ştie dacă te duci la Fatah, preciză el, vizibil stânjenit. Fatah le-a spus că vei veni s-o vizitezi, dar prietenele ei n-au crezut-o. Foarte puţine toubab vin în Serrakunda.

— Să înţeleg că Fatah mă aşteaptă? întrebă Harriet.

Mustafa dădu din cap a încuviinţare.

— Probabil a aflat deja că vii. Trebuie să încetinim pasul ca să aibă timp să se schimbe. Vrei să-ţi cumpăr nişte alune?

Harriet îi dădu nişte mărunţiş pentru a cumpăra alune, spunându-i să le ofere tuturor copiilor de acasă.

Băiatul se întoarse imediat cu mai multe pungi de alune şi-i puse restul în palmă.

Ajunseră în sfârşit la locuinţa lui Fatah.

— Intră, te rog, o pofti Mustafa. Eşti binevenită, adăugă el împingând o ceată de copii care o priveau cu ochi strălucitori şi încruntându-se la bărbaţii care se opriseră din muncă pentru a se holba la ea

— Să nu te superi pe ei, se scuză Mustafa. Nu prea vin albi pe aici.

— Toubab! exclamă unul dintre copii.

— Asta înseamnă o persoană albă, îi traduse Mustafa, dându-i furios la o parte pe copii şi pe oameni deopotrivă. Mă duc s-o chema pe Fatah, continuă el în engleză.

Dar chiar în clipa aceea îşi făcu apariţia Fatah, îmbrăcată elegant într-o rochie purpurie. Îi strânse mâinile lui Harriet şi o pofti înăuntru.

— Mă bucur să te văd. Am aflat că o să vii astăzi la Serrakunda. Sora mea, Yasin, mama lui Mustafa şi cu mine am rămas acasă special ca să te vedem. Îţi place ţara noastră?

— Foarte mult, spuse cu însufleţire Harriet. De unde ştiai că o să vin astăzi aici? întrebă ea curioasă.

— Moussa, băiatul care are grijă de camera ta la hotel i-a spus lui Mustafa, iar Mustafa a venit imediat acasă pentru a mă anunţa, o informă ea râzând. Îţi place casa mea?

Harriet se grăbi să răspundă afirmativ. Fatah avea numai două camere, fiecare dintre ele mobilate cu un pat şi un scaun. Camerele erau date cu verde şi decorate cu scoici. Nu erau tablouri pe pereţi, iar duşumeaua era goală. Nu aveai unde te aşeza decât fie pe marginea patului, fie pe scaun.

— Ai vrea ca Yasin să aducă nişte răcoritoare? o întrebă Fatah.

Harriet, care se aşezase pe marginea patului, îşi duse mâinile la spate, dezvăluind în acest fel, fără să vrea, lănţişorul de argint pe care-l purta. Fatah veni imediat lângă ea pentru a se uita la bijuterie, ochii strălucindu-i de încântare.

— E argint gambian, zise ea. E foarte frumos lănţişorul. Ţi l-a oferit soţul tău?

— Nu e soţul meu, protestă Harriet.

Fatah ridică din umeri, neinteresând-o să ştie care era relaţia dintre ea şi Phineas.

— Dar el ţi l-a dat, nu?

— Da, recunoscu Harriet. E ziua mea şi…

— Ai şi o brăţară, spuse şi mai uimită Fatah. Dar n-ai

cercei care să se potrivească, adăugă ea, dezamăgită.

— Ba da, am. Numai că n-am putut să-i pun, deoarece nu am găuri în urechi.

Fatah îşi duse mâna la gură, încercând să nu râdă. Nu cunoscuse până atunci o femeie care să nu aibă găuri în urechi.

— Vrei să ţi se facă găurile astăzi? o întrebă ea.

— Da.

— Foarte bine. Yasin se ocupă de asta. Ea le-a făcut găuri în urechi tuturor fetiţelor de aici.

— Da, dar… eu nu sunt o copilă.

— Nu-ţi face griji. Urechile tale sunt ca ale unei copile. Yasin se ocupă de asta.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la un doctor, opină Harriet.

— Yasin e mai pricepută, insistă Fatah. Doctorul e prea scump şi nu se pricepe la fel de bine.

Nu peste multă vreme, apăru cealaltă femeie cu răcoritoarele. Fatah o puse la curent cu faptul că Harriet nu avea găuri în urechi.

— Ea e Yasin, i-o prezentă Fatah.

— Îmi pare bine, zise Harriet, ridicându-se pentru a-i strânge mâna.

Mama lui Mustafa spuse ceva în graiul ei, după care începu să-i examineze urechile. Într-un târziu, dădu din cap afirmativ.

— Spune că o s-o facă, îi traduse Fatah, entuziasmată. Dar ai nevoie de nişte cercei pe care să-i ţii în ureche până ce se vindecă rănile. Înţelegi? Yasin spune că trebuie să te duci la Brikama, aurarul, iar el o să-ţi facă nişte cercei din aur pe care să-i porţi la început. Spre deosebire de argint, aurul e curat şi n-o să-ţi creeze probleme. O să meargă Mustafa cu tine şi o să vorbească meşterului.

Harriet avea senzaţia că e, într-adevăr, un copil. Stătu puţin în cumpănă, muşcându-şi buzele, după care întrebă:

— Cât o să coste?

Cele două femei se consultară în timp ce deschideau sticlele cu răcoritoare.

— Aurul o să coste cam o liră, spuse Fatah. Yasin o să vrea şi ea o liră, dar şi doi dolari. Înainte costa mult mai mult, o lămuri ea.

Harriet dădu pe gât băutura, răsuflând cu uşurare. Căldura îi provocase o sete îngrozitoare. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut şi nişte gheaţă, dar se mulţumi şi cu ceva călduţ.

Fatah şi Yasin împărţiră o sticlă. Harriet îşi dădu seama că nu avuseseră mai mulţi bani, dar se gândea că dacă le-ar oferi bani, acestea s-ar supăra. În schimb, scoase bucuroasă pachetele cu alune pe care le cumpărase Mustafa şi le puse pe podea, invitându-le să se servească.

— Dacă e să mă duc la Brikama, trebuie s-o fac imediat, zise Harriet. Trebuie ca la cină să fiu la hotel.

Fatah se ridică şi-l chemă pe Mustafa. Cele trei femei îşi strânseră din nou mâinile, iar Harriet plecă însoţită de băiat.

Cartierul lui Brikama era mai sărac decât Serrakunda. Copilaşi se iveau de peste tot, ca să se holbeze la Harriet.

Doi bărbaţi, care stăteau pe marginea drumului şi făceau amulete, îl strigară pe Mustafa.

— Vrea să-ţi facă un ju-ju, îi explică el. O să-ţi aducă numai bine.

— Nu pare a avea asemenea puteri, obiectă Harriet.

Mustafa se încruntă.

— Spune că are puteri magice, dar nici eu nu cred în ju-ju. În Gambia şi în Senegal, toată lumea poartă ju-ju, ca

să fie învingători. Vrei să-i vezi lucrând? o întrebă el.

Harriet se uită un răstimp la ei. Era destul de simplu ceea ce făceau ei.

— Asta e casa aurarului, spuse dintr-odată Mustafa, amintindu-şi motivul pentru care se aflau acolo. Intrăm?

După ce stătuse atâta vreme în bătaia soarelui, când intră înăuntru i se păru că e întuneric beznă. Treptat, se obişnui şi constată că erau foarte mulţi oameni acolo, vorbind vrute şi nevrute, dar mai ales bârfind.

— N-are niciun rost, zise băiatul oftând. Nu ne putem înţelege. Bărbatul ăsta face parte din alt trib, îi explică el.

Harriet îşi roti ochii prin încăpere.

Nu prea părea că există cineva care i-ar putea traduce.

Parcă nimeni nu vorbea aceeaşi limbă cu vecinul său.

— De asta se vorbeşte engleza în Gambia, îi spuse Mustafa, dezamăgit.

— Vorbesc franţuzeşte, se auzi o voce sfioasă.

— E senegalez, spuse Mustafa pe un ton dispreţuitor. Nu ştiu franţuzeşte, pentru că sunt din Gambia, se scuză el.

Din fericire, Harriet o rupea binişor pe franţuzeşte.

Îi explică bărbatului că vrea să-şi facă găuri în urechi şi că are nevoie de nişte înlocuitori pe care să şi-i pună imediat.

Toată lumea dinăuntru glumi pe seama acestui fapt după ce senegalezul le explică despre ce e vorba.

— O să ţi-i facă aurarul, îi promise senegalezul. Sunt gata într-o jumătate de oră, dar trebuie să-i plăteşti acum, ca să aibă cu ce să cumpere aurul. Înţelegi?

Harriet încuviinţă şi-i întinse aurarului banii.

În timp ce toţi ceilalţi se buluceau la banii primiţi, Harriet şi Mustafa ieşiră afară ca să dea o tură prin împrejurimi.

— Dacă asta e ce vrei, se resemnă băiatul, deşi nu e mare lucru de văzut.

Merseră la magazin, iar Harriet îi cumpără lui Mustafa nişte bomboane. O ceată de copii se ţineau după ei, râzând de faptul că o toubab nu avea găuri în urechi.

— Fac parte din tribul Fula, o informă el pe un ton dispreţuitor. Sunt foarte bogaţi, dar nu mă pot înţelege cu ei.

— Tu din ce trib faci parte? îl întrebă ea.

— Mandinka, îi răspunse el umflându-se în pene, de parcă niciun alt trib nu s-ar fi putut ridica la asemenea standarde. Şi preşedintele face parte tot din tribul Mandinka. Aurarul nu face parte din tribul Fula, ci din altul. De-aia nu-l înţeleg. Poate că face parte din Jola sau din Serahuli. Nu face parte din Woloff, pentru că le vorbesc foarte bine limba. Nu e vina mea că nu-ţi pot traduce.

— Evident că nu, întări Harriet.

— Vrei să-i vizităm pe sculptorii în lemn? o întrebă Mustafa.

— Există aşa ceva aici?

— Realizează cele mai frumoase sculpturi. Le poţi vedea la Banjul. Aici, vând mai ieftin.

Harriet era nerăbdătoare să vadă sculpturile care se vindeau.

Mustafa îi croia drum prin mulţime, amenințându-i că vor fi pedepsiţi dacă vor sta în calea ei.

Deloc impresionaţi, copiii o prindeau pe Harriet de mână şi o pipăiau, de parcă nu le venea să creadă că, în afară de culoare, e la fel ca ei.

Cioplitorii în lemn îşi desfăşurau activitatea în aer liber, la umbra unui copac. Uneltele pe care le foloseau erau extrem de simple: un toporaş care-i ajuta să secţioneze lemnul în lungime şi un cuţit pentru operaţiunile mai delicate. Unele obiecte nu fuseseră

prelucrate, rămânând neşlefuite, dar altele erau foarte frumos şi dibaci prelucrate.

Harriet se uită cu atenţie la o barcă de lemn care zăcea pe pământ. Nu mai văzuse până atunci aşa ceva. Parcă era pregătită să-l ducă pe mare pe Noe şi toată familia lui.

Privirea îi fu atrasă de o mască imensă şi impresionant cioplită. Decise pe loc s-o cumpere, deoarece o găsea fascinantă.

— Cât o fi costând asta? îl întrebă ea pe Mustafa.

— Vrei să cumperi aşa ceva? Ştii ce reprezintă? o întrebă la rândul lui Mustafa.

— Da, dar tot o vreau.

Băiatul ridică din umeri.

— Măştile de genul ăsta sunt specifice poporului meu, spuse el. Nu prea mai sunt folosite în zilele noastre. Cândva, Suliţă-Roşie purta o asemenea mască, putând astfel să spună care oameni sunt buni şi care sunt răi. Masca asta îi conferea puterea de a citi în sufletele oamenilor. La ţară, Suliţă-Roşie încă îi mai judecă pe oameni, dar îşi acoperă faţa cu scoarţă de baobab, pentru ca nimeni să nu-l recunoască. Măştile de genul ăsta au devenit o raritate, sunt foarte scumpe.

— Dar puterea lor este aceeaşi, indiferent de persoana care le poartă?

Mustafa păru oarecum speriat.

— Masca asta conferă o mare putere celui care o poartă, zise el în cele din urmă.

Totuşi, masca nu era chiar atât de scumpă pe cât se temuse. Îi dădu meşteşugarului exact cât îi ceruse, negândindu-se că nu ştia când va fi plătită ea însăşi pentru munca pe care o făcea. Dar, la urma urmei, cinci lire nu erau o sumă prea mare.

Bărbatul i-o întinse, iar ea o prinse între mâinile

tremurânde. Era mult mai grea decât crezuse şi fu cât pe ce să-i scape din mâini. Mustafa îi sări în ajutor.

— Cred că e mai bine s-o duc eu, se oferi el. E mai grea decât crezi.

Dar Harriet refuză. Atinse cu vârfurile degetelor găurile care reprezentau ochii, minunându-se de expresivitatea lor. Îi plăcea în mod deosebit gura zâmbitoare. Dar era un zâmbet ironic, oarecum batjocoritor.

Brusc, îşi dădu seama de ce o cumpărase.

Avea întipărit zâmbetul lui Phineas pe ea. Capitolul 1

Mustafa nu voia deloc ca Harriet să intre cu această mască în casă. Chiar dacă afişa un aer nepăsător, Harriet era convinsă că, înăuntrul sufletului său, Mustafa credea în puterea magică a măştii. Luă cheile maşinii de la ea şi depozită masca în protbagaj, asigurând-o că va fi în siguranţă acolo.

Când intrară înăuntru, casa i se păru familiară. Un sentiment de „acasă” pe care nu ştia cum să-l interpreteze de vreme ce numai în dimineaţa aceea păşise acolo, iar oamenii aceia erau totuşi nişte străini. Nişte străini de calitate. Simţea că e binevenită acolo, iar asta o făcea încrezătoare, ceea ce nu prea resimţea printre străinii din ţara ei.

Yasin luă cerceii de aur din mâinile lui Harriet şi-i cercetă cu atenţie.

— Sunt bine făcuţi? o întrebă Harriet pe Fatah.

— Da, sunt în regulă, o asigură femeia africană. Nu-ţi face griji, domnişoară Harriet. Yasin n-o să-ţi provoace niciun fel de durere, o să vezi.

— Ştiu, zise Harriet pe un ton neconvingător.

Fatah clătină din cap, de-abia reuşind să-şi stăpânească râsul.

— Yasin nu e încă gata. Îţi place cum e îmbrăcată?

Cred că da. Nu vrei să cumperi nişte material ca al ei cât mai aştepţi? Dacă vrei, putem merge la fabrica din josul străzii şi te pot prezenta croitorului. Vrei?

Harriet stătu în cumpănă, gândindu-se la banii pe care-i mai avea.

De ce nu? îşi spuse ea în cele din urmă. Dacă va rămâne fără bani, îi va ruga pe părinţii ei s-o împrumute până îşi va reechilibra bugetul. Era oricum, o soluţie mult mai bună decât să-i ceară bani lui Phineas. Nimic n-ar putea-o determina să facă una ca asta.

— Nu trebuie să cumperi nimic, o asigură Mustafa. Îţi învârţi ochii pe acolo, dacă asta e ce preferi. Confecţionează pânză foarte subţire, cu tot felul de imprimeuri pe ea.

— Lucrez aici, preciză Fatah. Vând ţesături în Banjul, dar uneori lucrez şi la fabrică.

Fabrica nu era departe de casă.

Fatah intră prima, păşind de parcă ar fi fost vorba de un palat. De fapt, nu erau decât vreo după cămăruţe într-o curte, dar unde se desfăşura o activitate foarte intensă.

Toată munca era realizată manual.

— N-ai vreme acum să cumperi, o avertiză Mustafa. Uită-te şi cumpără altă dată, când o să mai treci pe aici.

Fatah îl aprobă.

— Probabil că Yasin e pregătită spuse ea. Nu trebuie să cumperi, dacă nu vrei. O să mai vii pe la noi, nu?

Harriet răspunse afirmativ, pe un ton entuziast. Şi-ar fi dorit să dea dovadă de acelaşi entuziasm gândindu-se la Yasin. Nu ştia absolut nimic despre standardele de igienă practicate de această femeie şi, dacă ar fi avut curajul, ar fi renunţat pe loc.

Astăzi împlinesc douăzeci şi doi de ani, încercă ea să se liniştească. Prin urmare, nimeni nu mă poate obliga să fac ceva împotriva voinţei mele.

Fatah se strecură în casă şi se aşeză pe scaun. Yasin veni imediat cu două ace înroşite la foc.

Cele două femei se consultară câteva clipe. Apoi, pe nesimţite, Yasin îi vârî cele două ace în lobii urechilor şi, imediat, îi puse cei doi cercei cu o neobişnuită repeziciune.

Fatah îi traduse imediat ce spunea Yasin, anume că o va durea puţin, dar nu cine ştie ce. Ceea ce conta cu adevărat, era să-şi mişte cerceii în urechi pentru ca aceştia să nu înţepenească şi să îngreuneze procesul de vindecare.

Fatah o asigură că peste câteva zile va constata că a meritat să facă acest efort şi va putea purta cerceii oferiţi de bărbatul ei.

— Te rog să mai vii pe la noi, îi spuse Fatah în timp ce Harriet se îndrepta spre maşină, însoţită de Mustafa.

Acesta îi ţinu portiera deschisă până ce Harriet intră înăuntru şi reînnoi invitaţia mamei sale.

— Să mai vii, domnişoară Harriet! Să mai vii!

Şofatul pe drumul de întoarcere îi solicită întreaga putere de concentrare. Mai ales că-şi uitase ochelarii de soare acasă. O dureau urechile, dar nu foarte tare. Ceea ce o îngrijora cel mai tare, era reacţia lui Phineas, care-i repetase că nu se pleacă într-o asemenea expediţie fără ochelari protectori şi fără pălărie pe cap.

Un bâtlan era aşezat pe podul unde trebuia ca maşinile să reducă viteza. De fapt, observă că erau mai mulţi, fapt care o miră, întrucât ştia că bâtlanii erau păsări solitare. Brusc, una dintre păsări îşi desfăcu aripile, încercând parcă să capteze briza mării.

Soarele, care o lovise în moalele capului, nu prea o lăsa să se bucure de privelişte.

Parcă maşina în faţa hotelului şi putu în sfârşit să răsufle uşurată. I se părea că e în flăcări. Moussa o aştepta în faţa uşii. Harriet îl rugă să se ducă la maşină şi să-i aducă masca din portbagaj.

— După aceea, vreau să-mi aduci o limonadă, adăugă ea.

— Da, mama. Unde să pun masca? întrebă el.

— Pe bar, îl instrui Harriet. O s-o iau mai târziu la mine în cameră.

Era ca buimacă, întrebându-se dacă nu cumva se îmbolnăvise.

Luă o cană cu băutură în mână şi se duse pe verandă, pentru a privi marea. Aceasta părea densă, fără scânteierile pe care le văzuse în zilele anterioare. Cerul arăta cam la fel cu marea.

Cine ştie? Poate va veni furtuna. O furtună din aceea tropicală care să brăzdeze cerul. Poate acela era motivul pentru care se simţea atât de ciudat.

— Bună, Harriet! Ai cumpărat legume?

Harriet se răsuci imediat pe călcâie, simţindu-se cu musca pe căciulă. Clătină din cap.

— Dar ce-ai făcut? o întrebă el iritat. Ştii că ai sânge pe gât?

Harriet nu apucă să răspundă la această întrebare, pentru că din hol auzi un ţipăt şi imediat Inge dădu buzna înăuntru.

— E o mască hidoasă acolo, zise ea furioasă. Mi-a căzut pe picior şi a fost cât pe ce să-mi rupă piciorul. Nu trebuie lăsate astfel de lucruri într-un loc public.

— O mască? întrebă Phineas.

— Am adus-o eu din Brikama, îl informă Harriet. Suliţă-Roşie ştie să deosebească oamenii buni de cei răi. Se pare că pe Inge n-a luat-o în seamă.

Inge parcă acum o vedea pentru prima dată pe Harriet.

— Doar nu crezi în asemenea superstiţii? o întrebă ea, privind-o dispreţuitor.

— De ce nu? ripostă ea, ridicând din umeri.

Inge tăcu, frecându-şi piciorul şi schimonosindu-se de durere.

— Ce e potrivit pentru locuitorii din Gambia nu merge şi în cazul europenilor, draga mea.

— De ce nu? repetă Harriet.

Imaginea măştii căzute pe piciorul lui Inge o făcu să râdă. Cu greu se abţinu să nu chicotească.

— Soarele! spuse brusc Phineas, luându-i pălăria din cap şi întinzându-i-o lui Harriet. Nu ţi-ai pus ochelarii de soare. Ţi-am zis că o să regreţi dacă n-o faci.

Harriet era pe deplin conştientă de faptul că Inge îi examina cu atenţie pe amândoi. Suedeza îşi puse posesiv mâna pe genunchiul lui Phineas, gest care o determină pe Harriet să strângă pumnii.

— Phin, dragule, începu ea cu o voce drăgălaşă, nici nu e de mirare că Harriet arată speriată de moarte de fiecare dată când îi vorbeşti. Aminteşte-ţi că astăzi împlineşte douăzeci şi doi de ani şi se poate descurca şi singură, fără ca tu să încerci să-i conduci viaţa. Ce-ar fi să-mi aduci ceva de băut, iar apoi să ne laşi puţin libere, ca să stăm de vorbă?

— Numai dacă te limitezi la a spune adevărul, o avertiză Phineas. Aminteşte-ţi, Suliţă-Roşie ţi-a dat deja un semn.

— O, ce prostii! spuse Inge râzând. Nu-mi spune că ai ajuns să crezi în aşa ceva…

Harriet aştepta cu nerăbdare să vadă ce răspuns va oferi

Phineas.

— Credinţa face uneori ca lucrurile să se întâmple cu adevărat, decretă el. Nu mă pot abţine să spun că Harriet ar face mai bine să se retragă la ea în cameră pentru a se odihni, adăugă el pe un ton îngrijorat. Asta chiar dacă nu soarele este de vină pentru rănile pe care le are la urechi.

Harriet ridică privirea, uimită. Oare de ce inima îi bătea în acest fel de fiecare dată când se apropia de ea?

— Nu sunt urechile tale, ripostă Inge cu asprime în voce. Vezi-ţi de treburile tale, Phineas, şi adu-mi ceva de băut, aşa cum ţi-am cerut.

Harriet se aştepta ca acesta să-i dea o replică usturătoare, aşa cum proceda cu ea, dar nu se întâmplă una ca asta. Phineas luă paharele goale şi se duse la bar.

— În Suedia, de multă vreme femeile nu mai sunt considerate proprietatea bărbaţilor, remarcă Inge. E ceva pe care Phineas trebuie neapărat să-l înveţe. N-ar trebui să-l faci să se creadă cel mai grozav în toate cele.

— Poate că e, spuse Harriet.

— N-o să-l cucereşti linguşindu-l, draga mea. De când vă cunoaşteţi?

— De câteva zile.

— Şi… în acest timp a apucat să-ţi vorbească despre noi?

— De ce? Sunt multe lucruri de aflat? întrebă ea, dezgustată.

— O să fie mai multe cât de curând, spuse Inge zâmbind. Eu şi cu Phineas ne-am logodit acum trei ani şi urma să ne căsătorim. Probabil acum vom relua relaţia de unde am lăsat-o. Cred că e bine să ştii cum stau lucrurile. Nu ai un viitor alături de Phineas.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva, spuse Harriet, evitând privirea suedezei.

— Evident că nu! Totuşi, voiam să ştii cum stau lucrurile, pentru că eşti genul de femeie pe care un bărbat cu sânge rece, unul ca Phineas, o poate foarte uşor răni. Nu cred că se gândeşte prea mult când îşi alege armele pe care le foloseşte. Iar pe tine te foloseşte pentru a mă pedepsi pentru ceva petrecut în urmă cu nişte ani.

— Nu cred că e ceva care să mă privească.

— Ar putea fi. Sper să înţelegi cât mai repede cum stau lucrurile cu Phineas. Are o viziune primitivă asupra femeilor şi a sexului. Bărbatul şi femeia nu sunt egali, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Pe mine nu m-a iertat nici până în ziua de astăzi că nu sunt de acord cu el. Ne-am întâlnit la Stockholm într-unul din hotelurile sale şi dorinţa s-a aprins între noi imediat. Voia să-l însoţesc imediat în Anglia, dar eu aveam alte angajamente. A fost nevoit să mă lase singură în Stockholm întreaga vară.

Harriet se foi pe scaun, simţindu-se ca pe ghimpi.

— Aş vrea să te opreşti aici cu mărturisirile, spuse ea.

— Iar eu care nu l-am luat în serios pe Phineas când a spus că o să fii şocată de francheţea mea…

Remarca aceasta o lovi în plin. Şi-ar fi dorit foarte mult ca Phineas să nu fi discutat despre ea cu Inge. Oare de ce-o făcuse? Roşi.

Se întrebă dacă Phineas îi vorbise şi despre faptul că o sărutase aproape de cum o văzuse?

— De ce să fiu şocată? întrebă Harriet. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că lui Phineas i-a lipsit compania femeilor.

— A femeilor pe care nu dă doi bani, completă Inge, triumfătoare. Prin urmare, de ce ar obiecta împotriva prietenilor mei?

— Poate pentru că femeile sunt mult mai predispuse să se implice emoţional, sugeră Harriet, dezgustată.

— Nu cred una ca asta, declară Inge. De ce-ar fi? N-ar trebui, în zilele noastre. Dacă-ţi e foame, mănânci. Dacă vrei să faci dragoste, faci. Nu?

— Cred că lui Phineas îi este greu să înţeleagă acest tip de raţionament, murmură Harriet.

— De ce şi-ar face griji? întrebă Inge, încruntându-se. Habar n-ai ce gelos era. Va încerca să se răzbune pe mine,

făcându-mă geloasă. Iată care este motivul discuţiei acesteia. Treacă-meargă de la mine câteva săruturi, dar Phineas de Vere e al meu. Mi-am dorit întotdeauna să pun mâna pe el, iar dacă încearcă cineva să mi-l ia, mă pot comporta foarte urât. Stai departe de el şi o să fim amândouă fericite.

Pe Harriet o cuprinse durerea de cap.

— Phineas poate să hotărască şi singur, spuse ea.

Probabil că alegerea nu-i va fi favorabilă, îşi spuse în sinea ei.

Inge şi Phineas aveau păreri diferite de ale ei. O considerau demodată şi supusă.

— Trebuie să mă spăl înainte de cină, se scuză ea.

Se ridică brusc în picioare, dar simţi cum o apucă vertijul. Phineas avusese dreptate când îi prezisese că va regreta faptul că nu purtase ochelari de protecţie.

— Gata, aţi terminat de discutat? o întrebă el pe când Harriet trecea pe lângă bar. Din câte pot să-mi dau seama, nu prea ţi-a plăcut această discuţie… Despre ce aţi vorbit?

— O, nici eu nu ştiu, zise ea, zâmbind silit. Mă simt îngrozitor.

— Nu mă surprinde, prostuţo! zise el încruntat. Sângerezi din nou. N-aş fi deloc surprins să aflu că, pe lângă insolaţie, te-ai şi infectat. Ce naiba ai făcut?

— Voiam să port cerceii, începu ea să-i explice.

— Şi cu ce preţ? De ce nu te-ai dus la doctor?

— Yasin e la fel de bună ca oricare alt doctor.

— Mă bucur să te aud că spui asta. Dacă ar trebui să spun ceva în această privinţă, Harriet Mary Anne…

— Dar nu trebuie s-o faci, îl respinse ea pe un ton potolit. La douăzeci şi doi de ani, Phineas, sunt suficient de mare încât să pot lua singură decizii, nu crezi?

— N-o să te maturizezi niciodată cu adevărat. Îmi vine să-ţi dau o palmă pentru nesăbuinţa ta. Trebuie să fii

supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Ca să vezi! i-o întoarse ea. Având în vedere că eşti practic nedespărţit de Inge, cred că ar fi cazul să mă laşi în pace.

O privi cu răceală.

— Inge se conduce după propriile reguli, dar asta nu înseamnă că eu joc după ele. Ar fi trebuit să ştii deja asta. Ce-ar fi să te duci la culcare şi s-o laşi pe Inge să aibă şi singură grijă de ea? Şi trage jaluzelele, ca să nu mai intre soarele peste tine. O să te simţi mai bine după ce o să te mai răcoreşti.

Luă masca lui Suliţă-Roşie de pe bar şi se îndreptă spre dormitor. O aşeză cu atenţie pe etajera de sub oglindă. Asemănarea măştii cu Phineas era stranie.

Ce proastă fusese că se îndrăgostise de el! Dar cum să se mai oprească acum?

Se duse la duş şi dădu drumul la apă. Mai întâi caldă, iar apoi din ce în ce mai rece.

Când ieşi de sub duş, nu se sinchişi să se şteargă, ci se înfăşură într-un halat, după care se întinse pe pat, aşteptând ca Moussa să-i aducă cina.

Când auzi un ciocănit în uşă, tresări şi răspunse. Dar nu Moussa intră, ci Phineas.

— N-ai mâncat, o dojeni el.

— Am adormit, zise ea.

— Te simţi mai bine? o întrebă el, ceva mai relaxat.

— Tot mă mai dor urechile.

— O meriţi din plin.

— Poate, dar nu-mi pare rău pentru ce-am făcut. La fel cum nu ştiu de ce te-ar interesa pe tine. La urma urmei, sunt urechile mele.

El nu răspunse, dar se duse în baie, de unde se întoarse cu un pahar cu apă fierbinte şi nişte vată. Mirosul

dezinfectantului se simţea peste tot.

— Ridică-te, Harriet, îi comandă el, dacă nu vrei să-ţi ud perna. Cine ţi-a făcut găuri în urechi? Vreo vrăjitoare din Serrakunda?

— O prietenă, îl contrazise ea. Ea face găuri în urechi tuturor fetiţelor de acolo. A înţeles prea bine că doresc să port cerceii pe care mi i-ai dăruit. La fel şi Fatah.

— Cred că şi eu pot înţelege, oftă el. Nu sunt chiar atât de prost…

— Nici măcar când vine vorba de Inge?

— Inge are principiile ei, spuse el într-un târziu. Mi-am pus prea multe speranţe în ea, dar n-am să mai fac greşeala asta.

Scoase o cutie cu alifie din buzunar şi întinse câte puţin pe fiecare lob al urechii.

— Totul s-a petrecut în urmă cu multă vreme…

Privirea îi căzu asupra măştii pe care Harriet o cumpărase din Brikama. Ridică mirat din sprâncene.

— Asta a căzut pe picioarele lui Inge?

Harriet dădu afirmativ din cap, de-abia stăpânindu-şi râsul.

— Încearc-o! Gura e cam ca a ta. Cred că ţi s-ar potrivi.

— E frumoasă. Unde-o s-o ţii?

— Cred c-am s-o pun pe unul din pereţii din salon. Dacă n-ai nimic împotrivă, evident.

— Chiar te rog, zise el după care se duse în baie să se descotorosească de apă şi de vată.

— După ce te vindeci, o să mergem în susul râului să vedem dacă putem plănui un traseu pentru o eventuală excursie a oaspeţilor noştri.

— De ce n-o iei de Inge? îl întrebă ea, evitându-i privirea.

— Pentru că nu vreau. Iar dincolo de asta, are şi ea

propriile ei activităţi. Nu vrei să vii?

— Ştiu şi eu…

— De ce nu?

— Unchiul John…

— N-o să lipsim mult, zise el. Credeam că-ţi doreşti să vezi câte ceva din ţara asta.

— O să mă mai gândesc, spuse ea cu prudenţă.

— Ba o să faci aşa cum ţi se spune, zise el mângâind-o uşor pe obraz. Cred că ai avut suficientă independenţă zilele astea şi ai văzut cu asupra de măsură unde te poate duce. Meriţi o mică vacanţă, aşa… vreo două zile departe de hotelul ăsta. Nefăcută de tine, mâncarea n-a fost prea grozavă, iar naşul tău s-a cam îmbufnat. Aşa încât, fie că vrei, fie că nu, tot o să vii cu mine. Ne-am înţeles?

John Willett îşi întâmpină fina privind-o cu vădit interes.

— Harry, sper că nu te-ai îndrăgostit de de Vere. Ştii, n-o să iasă nimic. În lumea asta a hotelurilor este binecunoscut ca un crai. Călătoreşte foarte mult şi nu e niciodată singur. Întotdeauna e cu o femeie şi rareori se întâmplă să fie aceeaşi. Te va face să suferi.

— Nimic din ceea ce ai spus nu-i adevărat, unchiule John. Fără a mai pune la socoteală faptul că o are pe Inge. Prin urmare, are cu cine să se distreze.

— Dacă nu-l va lăsa baltă.

— N-o va face. Au fost logodiţi şi urmau să se căsătorească, iar acum, dacă tot s-au regăsit, au decis să reia relaţia de acolo de unde o lăsaseră.

— Părinţii tăi s-ar supăra foarte tare pe mine dacă ar afla că am permis să te îndrăgosteşti de un bărbat ca de Vere. Oricum, îmi vor face morală că te-am chemat aici pentru a-mi servi propriile interese. N-ar fi mai bine să te întorci în Anglia, înainte ca ireparabilul să se producă?

Harriet era pe deplin conştientă de faptul că n-ar

lăsa-o să plece, chit că ştia că întoarcerea în Anglia ar fi fost cea mai bună soluţie.

Îşi mai turnă ceai în ceaşcă, după care începu să-şi răsucească cerceii în urechi. Rănile se vindecaseră de-a binelea.

— Ia să vedem noi, zise Phineas, care tocmai atunci intra în salon. S-au închis rănile?

— Cred că da, spuse ea.

Încercă să nu se arate tulburată de atingerea lui.

— Te mai doare? o întrebă el.

— Sunt câteva zile bune de când nu mai simt nicio durere.

— Eşti mult mai norocoasă decât meriţi. Ai făcut o nerozie şi nu s-a întâmplat nimic. Dar data viitoare s-ar putea să nu mai fi la fel de norocoasă

— Nu-mi pasă, atâta vreme cât pot să port cerceii ăştia.

— Poate n-ar fi trebuit să te invit în călătoria asta, opină el, alunecând pe scaun.

— Te asigur că aş fi supravieţuit.

— Sunt convins de asta, zise el privind-o ironic. Ai masca lui Suliţă-Roşie, iar ea o să te protejeze.

Harriet întoarse imediat capul, ca să se asigure că masca se afla în continuare acolo unde o agăţase. Conturul buzelor de lemn semăna izbitor cu acela al lui Phineas, încât Harriet se întrebă dacă nu cumva el servise drept model.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză ea. Spre deosebire de tine, Inge nutreşte un respect plin de teamă pentru ea, adăugă ea neputându-şi reprima un chicotit.

— Draga mea, Inge nu crede în superstiţii. E prea modernă pentru a visa la vrăjitori-tămăduitori ca Suliţă-Roşie.

Phineas ridică din sprâncene.

— Ce-ar fi să vorbim despre subiecte mai serioase? Ca de exemplu, călătoria noastră de mâine? Crezi că ai timp suficient să te pregăteşti?

— O să mă descurc, spuse ea pe un ton serios. Deşi, dacă nu mă înşel, unchiul John a pomenit ceva de primii vizitatori care vor sosi în curând.

— Peste patru zile, precizã naşul ei. O să vă întoarceţi până atunci. Nu-ţi face griji, Harry! Du-te cu Phineas şi distrează-te! Evident, dacă eşti ferm convinsă că urechileţi sunt în bună stare. Mie mi se pare că mai sunt puţin roşii…

— Nu sunt deloc surprinsă că mă trataţi în acest fel, zise ea.

Deşi îşi dorea foarte mult să plece în călătorie cu Phineas, la fel de adevărat era faptul că se temea să petreacă atât de multă vreme numai cu el. De aceeaşi părere era şi naşul ei, chiar dacă nu se exprimase deschis în această privinţă.

— Şi mă rog, cum eşti tratată? o întrebă Phineas cu o sclipire în priviri.

— Harriet se află în paza mea… începu unchiul John.

— Pot să am şi singură grijă de mine, insistă Harriet, punând în acest fel capăt oricărei alte dispute pe acest subiect. Am fost iar în Serrakunda, continuă ea. Yasin şi Fatah au ţinut neapărat să vadă care e starea urechilor mele. Au fost foarte drăguţe cu mine.

Sunt nişte persoane de treabă. Fatah mi-a oferit în dar o rochie. Aş fi vrut să-i întorc gestul, dar…

— N-ai avut bani, spuse Phineas în locul ei.

— Păi… n-am câştigat nimic de când am venit aici, se scuză ea.

— În plus, ai mai cumpărat şi masca asta!

— A trebuit s-o cumpăr.

— A fost scumpă? insistă el.

— Cinci lire sau douăzeci şi cinci de dalasis, declară ea pe un ton triumfător.

— Ce chilipir! recunoscu el. Ia spune, Willett, cam cât crezi că valorează Harriet?

John Willett vru să vorbească, dar se opri la timp.

— Nu aştept să fiu plătită pentru ceea ce fac, declară Harriet.

— Nici chiar acum, când încep să vină turişti?

— Se mai poate plăti încă un salariu?

— Va fi necesar, afirmă Phineas. O să mă ocup eu de problema asta şi o s-o rezolv înainte de a pleca la drum. Astăzi nu mă mai întorc, pentru că am o întâlnire în oraş, zise el scoţând nişte bileţele pe care notase ceva. Crezi că o să fii gata până mâine la opt?

— Da, zise Harriet

Putea cu uşurinţă să-şi dea seama cu cine urma să se întâlnească.

Ce norocoasă era Inge!

Puse cu grijă bileţelele în geantă şi începu să facă planuri cu naşul ei pentru acea zi. La urma urmei, avea o viaţă a ei. Nu trebuia să se gândească tot timpul la Phineas de Vere. Capitolul 8

Harriet luă în mână harta Gambiei, hartă pe care o cumpărase în urmă cu o zi din Banjul.

— Până unde vom merge astăzi? întrebă ea, deschizând-o.

— M-am gândit că ar fi grozav să ajungem la Georgetown. Am putea merge mai mult, dar mi se pare că oraşul e suficient de mare încât să găsim un loc acceptabil unde să dormim. Se realizează foarte greu o comunicare între Banjul şi celelalte oraşe, dar toată lumea susţine că aceste locuri există. În ghidul turistic se dau informaţii cu privire la costuri, facilităţi şi alte chestii de genul ăsta. Nu prea cred că te închipui dormind în braţele mele, nu? o

tachină el.

— Într-adevăr, foarte puţin probabil. Georgetown mi se pare un oraş suficient de mare încât să nu fie nevoie de una ca asta.

După o scurtă pauză, Harriet adăugă:

— Ar fi trebuit s-o iei pe Inge cu tine.

— Ar fi fost de-a dreptul încântată dacă aş fi invitat-o, recunoscu el.

— Ai fi fost de acord cu una ca asta?

— Mă abţin să emit judecăţi în această privinţă.

— Nici chiar dacă…

— Am rupt logodna în urmă cu trei ani, Harriet. Inge face tot ce pofteşte. La fel şi eu. Te-ai lămurit acum? o întrebă el.

— Cred că da. Vrei să spui că au mai existat şi alte femei…

— Celibatul n-a fost niciodată pe placul meu, spuse el pe un ton sec. Totuşi, dacă o să mai doresc vreodată să mă căsătoresc, o să fie pentru totdeauna. Fără cale de întoarcere.

— Sper că i-ai spus şi lui Inge asta.

— Întocmai, o asigură el. Te simţi mai bine acum?

— Nu-i treaba mea.

Phineas opri maşina într-o parcare şi întoarse faţa lividă spre ea.

— Înţeleg ce vrei să-mi transmiţi. Nu-ţi place Inge şi nici comportamentul meu nu-l aprobi. Eşti ca un ghimpe care mi-a intrat în spinare. Orice aş face, nu pot să nu te iau în seamă. Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc… Ai căutat-o cu lumânarea, Harriet Mary Anne, iar acum obţii ceea ce-ţi doreşti.

Ştia că o va săruta şi ar fi vrut să scape, dar el era atât de aproape de ea încât rămase ca paralizată.

Buzele i se întredeschiseră aproape fără să vrea.

Simţi cum o prinde de talie şi-şi plimbă degetele pe spatele ei. Dar când acesta începu să-i atingă sânii, îl împinse imediat.

— Nu ştiam că… bâigui ea.

— O, Harriet! Ştii prea bine că vreau să fac dragoste cu tine.

— Da, dar nu aşa.

— Şi la ce te aşteptai? Nu, nu-mi spune! O inocentă ca tine n-are nimic de spus în această privinţă.

— Nu trebuie să fii grosolan, îi reproşă Harriet, numai pentru că nu sunt la fel de experimentată ca tine. N-am precizat niciodată că m-am culcat cu cine s-a nimerit.

În clipa aceea, simţea că-l urăşte. Plecă privirea şi constată că-i tremură mâinile.

— Nu m-aş dărui niciodată unui bărbat dacă nu l-aş iubi, zise ea cu ochii în lacrimi.

— Mă bucur să aud asta. Acum, măcar ştim amândoi unde ne aflăm. Eu nu mai pot continua să mă comport astfel. Tu, în schimb crezi că-ţi poţi organiza viaţa după bunul tău plac. Îţi doresc să întâlneşti bărbatul visat, cineva la fel de fandosit şi de convenţional ca tine.

Cuvintele lui o dureră, mai mult decât orice altă suferinţă îndurată până atunci. Oare sclifoseală să însemne faptul că-şi dorea mai mult decât o aventură? Nu credea. Dacă acum o rănea în acest fel, oare cum s-ar comporta dacă ar face dragoste cu el, ştiind prea bine faptul că nu vedea în ea nimic altceva decât o fată atrăgătoare?

Ea nu voia să-şi conducă viaţa în acest fel. Atunci când se va îndrăgosti, dorea să se căsătorească şi să întemeieze o familie. În niciun caz, nu se gândea la nişte clipe efemere de plăcere.

— Nu toţi bărbaţii sunt ca tine, decretă ea.

— Crezi, draga mea? o întrebă el cu ironie în glas. Trebuie să afli multe despre tine însăţi. Când te vei

maturiza, vei avea nevoie de un bărbat care să distrugă turnul acela de fildeş pe care l-ai construit în jurul tău.

— Dar m-am maturizat, îl contrazise Harriet.

Spre surprinderea ei, Phineas râse.

— Te înşeli, draga mea. Când te vei maturiza, vei recunoaşte că ai nevoie de un bărbat, de un bărbat care să te iubească suficient de mult încât să te ferească de necazuri.

— Iar el, cu ce se alege din asta?

— Dacă e înţelept, te va face să înţelegi de la bun început, adică de la prima atingere, cine e stăpânul şi că va obţine tot ceea ce doreşte să obţină. Ţi-ai ieşi din minţi dacă nu s-ar comporta în acest fel. Promiţi mult, Harriet Mary Anne, dar nu eşti încă în stare să te comporţi ca o femeie, ca o adevărată femeie.

Harriet încercă să stea cât mai departe de el.

— N-o să mă determini să mă culc cu tine vorbindu-mi în acest fel.

Phineas răsuci cheile în contact şi porni maşina.

— O să mai vedem noi, fată naivă ce eşti. Alegerea îmi aparţine.

Pe măsură ce timpul trecea, era tot mai cald. După ce trecură de aeroportul Yundum, de Centrul de Cercetare Agricolă şi de colegiul care fusese altă dată un experiment colonial britanic, toate semnele civilizaţiei dispărură. De-abia de-aici încolo începea Africa adevărată.

Harriet nu putea vedea râul, ci numai baobabii şi palmierii, precum şi nişte colibe înconjurate de grădini pe care erau cultivaţi aluni, porumb şi alte soiuri de legume şi fructe.

— Mi-e sete, se plânse Harriet, consultându-şi ceasul.

Era pentru prima dată când deschidea gura după ore bune, şi părea nervoasă. Încercase din răsputeri să redevină stăpână pe ea însăşi, dar îi era cu neputinţă.

— O să ne oprim la primul magazin care ne apare în cale, promise Phineas. Îţi pare rău că ai venit? o întrebă el.

Harriet tăcu, întorcând capul deoarece nu voia ca el să-i observe tremurul buzelor.

— Cred că ar fi mai bine s-o pui deoparte, zise el arătând spre hartă.

— Dar vreau să văd încotro ne îndreptăm.

— Cred că mai degrabă vrei să te ascunzi după ea, remarcă el. Speri în acest fel să nu-mi dau seama la ce te gândeşti.

— Păi, oricum, habar n-ai.

— Crezi că mi-ar fi prea greu să „te citesc”?

— N-ai face decât să denaturezi lucrurile şi să interpretezi totul după bunul tău plac.

Când ajunseră într-un sat, opri maşina şi o întrebă ce vrea să-i cumpere.

— Vreau să cumpăr eu răcoritoarele, zise ea.

Dar el o însoţi în magazin, neslăbind-o din priviri.

După ce plătiră, stătură pe marginea drumului pentru a bea sucurile care aproape se încălziseră.

Phineas schimbă câteva vorbe cu un bătrân din sat care veni să-i strângă mâna, curios să afle cine sunt aceşti străini. Harriet se mărgini să-i asculte.

Când în sfârşit plecară, o luară prin Mansa Konko. Oraşul nu avea decât două benzinării, o şcoală şi un trecut glorios care nu prea mai putea fi justificat de nimic.

Dacă ăsta era Mansa Konko, se întrebă peste ce vor da la Georgetown, care pe hartă era scris cu litere de aceleaşi dimensiuni.

Georgetown era o insulă în mijlocul apei. Fură nevoiţi să ia feribotul. Drumul se sfârşea brusc pe un mal. De la o tarabă puteau fi cumpărate ţigări şi dulciuri. Asta făcură şi ei, după care se întoarseră la maşină. Un minibus îi prinse din urmă, iar şoferul spuse prin fereastra larg deschisă:

— Nu-i aşa că eşti prietenă cu Fatah? Am aflat că sunteţi în faţa noastră. Unde vă duceţi?

— Sperăm să petrecem noaptea la hotelul din Georgetown. Acolo vă îndreptaţi şi voi?

— Nu, suntem voluntari care transportă provizii. Noi o să dormim în maşină. Fiecare dintre noi trebuie să-şi ia o zi liber de la slujbă pentru a face asta, dar e ceva de care oamenii săraci au mare nevoie. Dacă o să găsiţi loc la hotel, vino şi vizitează-ne.

O să-ţi arătăm oraşul.

Harriet arătă spre Phineas.

— Vrei să-ţi aduci şi bărbatul? Prea bine, însă nu sunt multe de făcut aici. Georgetown nu e Banjul.

— N-o să se ducă nicăieri fără mine, obiectă Phineas.

— De ce? Pentru că e femeia ta? îl întrebă bărbatul râzând. Eşti un norocos.

— Nu-i aşa? fu replica scurtă a lui Phineas.

Georgetown se deosebea de sate numai prin dimensiuni. Unele dintre colibe aveau acoperişuri din tablă, dar peste tot domnea aceeaşi senzaţie de nepermanenţă. Aveai senzaţia că totul se va prăbuşi dintr-o clipă în alta. Numai sediul poliţiei şi fostele oficii districtuale arătau cât de cât ca nişte imobile solid construite. Mai era şi hotelul…

— Îmi pare rău, li se adresă proprietarul hotelului din pragul uşii, dar hotelul e plin. Îmi pare rău, dar e deja mare aglomeraţie la noi. Ce-o să faceţi?

— O să mergem la Kuntaur, zise Phineas scoţând un oftat.

— La Kuntaur? A, e foarte bine! Dacă nu aveţi noroc nici acolo, tot vă rămâne maşina şi, mai ales, vă aveţi unul pe celălalt.

— Da, încuviinţă Phineas, prinzând-o de umeri, ne avem unul pe celălalt. Noapte bună!

— Văd că răsufli uşurată că părăsim Georgetown, remarcă Phineas după ce intrară în maşină. Nu voiai să rămâi aici? Sau aştepţi cu nerăbdare să-ţi petreci noaptea de una singură prin tufişuri?

— Nu fără mâncare. Atâta vreme cât o să am ce să mănânc, nu mă deranjează unde o să dorm.

— Ai dormi chiar şi în braţele mele? o întrebă el, amuzat.

— Aş prefera să nu, minţi ea.

— Ce mincinoasă eşti, Harriet Mary Anne. Cunosc suficient de bine femeile încât să-mi dau seama ce se ascunde în spatele cuvintelor pe care le rostesc.

— Se pare că ai părere foarte bună despre tine însuţi, i-o întoarse ea.

— Pot aştepta, zise el. Oare e valabil şi pentru tine?

— Nu vreau să am o aventură cu tine, i-o reteză ea scurt.

— Dacă n-ai vrea să te iubesc, ar fi trebuit să nu mă agăţi la Gatwick. De obicei, femeile se comportă aşa cum ai procedat tu.

— Eu şi câte altele?

— Mă gândeam eu că, mai devreme sau mai târziu, o să ne întoarcem la Inge. E o poveste care ţine de trecut.

— Nu mi se pare că aşa ar fi, îi răspunse ea. Ar fi mai mult decât încântată să aibă o aventură cu tine… oricând.

— De ce nu, la urma urmei? spus el privind-o enigmatic. Pe lume se petrec lucruri mult mai rele decât a oferi plăcere celuilalt.

— Da, dar nu fără dragoste, insistă Harriet. Eu n-aş putea. Pe mine să nu contezi, te rog!

— Ei, cine ştie? Dar nu-i cazul să fii prea sigură de asta, draga mea. Nu s-a terminat aventura noastră. Va trebui să trecem peste noaptea asta împreună.

— Cu cât o să ajungem mai repede la Kuntaur, cu atât

mai bine va fi, îl repezi ea.

I se părea suficient de grav faptul că se îndrăgostise de el, iar dacă va face dragoste cu el, nu-şi va mai reveni niciodată.

După ce văzură Georgetown, Kuntaur nu-i mai surprinse deloc. Probabil fusese, într-adevăr, cel mai important port al ţării, aşa cum aflase din ghidul pe care şi-l cumpărase din Banjul. După câte aflase, aici îşi trimiteau majoritatea popoarelor vapoarele pentru a se aproviziona cu alune, acestea fiind cultivate pe întreg cuprinsul ţării. Cândva, întreaga economie naţională depindea de cultivarea alunelor.

Phineas opri maşina în dreptul unui grup de tineri şi-i întrebă unde se afla casa de odihnă.

— Cred că ar fi mai bine, şefule, să te adresezi căpeteniei, îi sugeră unul dintre tineri. O să vin cu voi, zise el, aşezându-se confortabil pe canapeaua din spate.

Pe măsură ce înaintau, drumul devenea tot mai îngust, mai nisipos. Într-un târziu, ajunseră într-o piaţă. Pe trepte se afla un om în vârstă, numai piele şi os, înconjurat de nişte curteni.

— E bătrânul Pa. El este Seyfu aici, îi lămuri tânărul. Vreţi să vorbesc eu în numele vostru?

Când fu menţionată casa de odihnă, oamenii fură cuprinşi de o anumită tulburare. Seyfu îşi duse mâna la gură şi începu să respire cu greutate.

— Când am venit aici, exista o casă de odihnă, spuse el într-o engleză greoaie din cauza lipsei de folosinţă. Nu exista nimic înăuntru, aşa încât nimeni n-a rămas. Acum, nu există acoperiş. Nimic.

— Ce ne sugeraţi să facem? întrebă Phineas.

Seyfu ridică din umerii săi firavi şi privi în depărtare.

— Există o siriană, rupse în sfârşit tăcerea cel mai tânăr bărbat.

— O, da! exclamă Seyfu, ducându-şi mâna la cap.

Zâmbetul dezvălui doi dinţi galbeni care de-abia se mai ţineau.

— O, da! Siriană aceea, repetă el bucuros. O să vă conducă Aliou la ea. E mai bine pentru femeia ta să locuiască în casa ei.

Bărbaţii adunaţi acolo răsuflară uşuraţi, iar Aliou, tânărul cu care veniseră, se urcă din nou în maşină, dându-i indicaţii pentru a ajunge la casa sirienei.

Era ciudat ca, printre atâtea feţe negre, să vadă o faţă albă. Siriană era aproape la fel de blondă ca Harriet, dar vremea petrecută într-o ţară tropicală dăduse pielii sale nuanţa aceea arămie pe care o capătă toate femeile care locuiesc la tropice.

— Soţul meu e plecat la Banjul cu treburi, le explică ea. M-ar certa dacă v-aş alunga, dar nu pot să găzduiesc un bărbat în casă câtă vreme el lipseşte. O să vă găsesc un loc undeva jos, în curte. Dar vă accept ca pe nişte prieteni, aţi înţeles? N-o să iau bani de la voi.

Se oferi să-i arate lui Phineas la ce aranjamente se gândea pentru a-i instala. Casă, văruită în alb, era singura de acest gen de acolo, fiind construită în stil arab, cu lemnăria albastră sau verde şi cu zăbrele din fier la toate ferestrele.

Harriet stătea la maşină, aşteptându-i să se întoarcă.

Era moartă de foame şi, deşi ştia că ar fi trebuit să meargă cu el pentru a fi sigură că nu va fi nevoită să doarmă în acelaşi pat cu el, totuşi nu se gândea decât la mâncare.

Plănuise să mănânce nişte sardine, apoi nişte portocale şi să bea nişte răcoritoare.

— N-o să-ţi placă deloc ce-o să auzi, începu el direct, când se întoarse. Nu există decât o cameră.

— O! exclamă ea pe un ton în care se putea ghici

prudenţa.

— Am cerut neapărat să fie două paturi.

Nu crezuse că va reacţiona în acest fel şi probabil că uimirea i se citi pe chip.

— Credeai că o să profit de tine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— I-ai spus că nu suntem căsătoriţi? i-o întoarse ea.

— De ce? Ţii la reputaţia ta printre locuitorii acestei ţări? I-am spus că loveşti ca un catâr în timp ce dormi.

— Mulţumesc foarte mult.

— Dacă vrei, putem să nu folosim decât unul dintre paturi, propuse el.

Harriet clătină din cap, refuzând să-l privească.

— O să stau singură într-un pat. Crezi că o să mâncăm în curând? Parcă a trecut un car de ani de la prânz şi sunt lihnită de foame. Cumpărăm ceva de la piaţă?

— Eşti grozavă! Mă gândeam eu că o să faci un adevărat tărăboi. Madame te va găzdui în casă şi te va invita la masa de seară, dacă mă fac nevăzut. Prezenţa mea este cea care te ţine departe de sanctuarul căminului său. Are fiice şi niciun bărbat care să le protejeze.

Harriet stătu câteva momente în cumpănă, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-i urmeze sfatul, dar apoi se gândi că Phineas nu va avea unde să se ducă.

— N-aş putea să accept această propunere, ştiindu-te pe tine aici, rămas afară. Mă gândeam că o să mâncăm nişte sardine, zise ea încercând să-şi ascundă tremurul vocii.

— Putem să avem şi un alt fel de festin.

— Te rog, nu! şopti ea.

— Până la urmă, ce vrei Harriet? o întrebă el, aruncându-i o căutătură ciudată.

N-ar fi ştiut ce să-i răspundă, dar din fericire în clipa aceea îşi făcu apariţia gazda, spunându-le că o întreagă

armată de oameni fusese pusă pe picioare pentru a curăţa odaia. Acum, erau transportate paturile şi saltelele cu cearşafuri.

— Dacă soţul meu n-ar fi fost plecat… se scuză ea. Dar nu pot găzdui în casă un bărbat în absenţa lui…

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, mai ales că v-am cauzat atâtea probleme. Vă suntem foarte recunoscători, spuse Harriet. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu ne-aţi fi ajutat. Locuiţi de mult aici? o întrebă ea, luându-şi ochii de la Phineas şi zâmbindu-i.

Ce viaţă monotonă, lipsită de perspective trebuie că avea locuind printre străini.

— Dintotdeauna, răspunse cu simplitate femeia. Părinţii mei au venit din Siria. Soţul meu e libanez. Majoritatea magazinelor din Africa de Sud sunt deţinute de compatrioţi de-ai mei. Dar nu mă simt atât de singură pe cât s-ar putea crede. Cum de vă aflaţi aici?

Harriet îi vorbi despre hotel. Acum îşi reamintea şi de alţi oameni cu pielea albă, suficient de albi încât să fie consideraţi arabi sau berberi şi care puteau fi frecvent văzuţi mergând pe străzile din Banjul, dar neamestecându-se niciodată cu populaţia locală.

— Oamenii aceştia sunt şi ei libanezi?

— Poate, deşi după zgomotul pe care-l fac sunt tuaregi, cei carelucrează pentru noi. Sunt nişte oameni tare ciudaţi. Nu mănâncă aproape nimic şi dorm pe unde apucă.

— N-am văzut să stea de vorbă cu cineva, recunoscu Harriet.

— Nu, niciodată! Presupun că se mai duc din când în când pe acasă, dar bietele lor soţii nu-i văd prea des. Mă bucur că soţul meu deţine acest magazin la fel cum al dumitale are hotelul. Amândoi au nevoie de femei care să ţină casă, nu?

Harriet roşi, întrucât nu era soţia lui Phineas, dar siriană îi interpretă greşit confuzia.

— Cred că soţul dumitale te iubeşte foarte mult de vreme ce nu te-a lăsat la Banjul, comentă ea. Oricine poate să-şi dea seama de asta din felul cum te priveşte.

— O, dar… începu Harriet, dar se opri imediat, deoarece chiar atunci reveni Phineas care o prinse nepăsător de umeri.

Ar fi vrut să i se cuibărească la piept pentru a-i arăta afecţiunea care o copleşise. În schimb, deveni rigidă şi încercă să-şi ascundă stânjeneala pe care i-o provoca roşeaţa din obraji.

— Putem, în sfârşit, să mergem la cumpărături? îl întrebă ea, încercând parcă în acest fel să alunge vraja care o cuprinsese.

Expresia întipărită pe chipul lui o făcu să-şi dea seama că înţelesese imediat ce se petrece în sufletul ei.

— Soţiei mele îi e foame, îi explică el repede sirienei. E foarte important pentru ea să fac în aşa fel încât să nu ducă lipsă de nimic.

— Ba nu-i adevărat, tăgădui indignată Harriet.

Phineas se mărgini s-o tragă mai aproape de el şi să adauge:

— Călătoreşte foarte mult. Are mare nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă.

Harriet mai avea puţin şi exploda pe măsură ce Phineas o conducea prin curte, spre drumul noroios.

— O altă doamnă de modă veche, comentă el. Crezi că va mai sta mult pe aici?

— De ce nu? La urma urmei, întreaga ei familie e aici. Şi familia constituie centrul universului ei.

— Poate, dar mă întreb dacă nu se va întrista de îndată ce va depăşi sfera privată a vieţii sale…

— Nu prea are timp să se gândească la altceva, zise

Harriet. Sunt copii, apoi mesele care trebuie pregătite sau cine ştie ce altceva… Nu crezi că tot ea e cea care cumpără bilete şi-şi face tot timpul griji în timpul călătoriei?

— Inge nici n-ar vrea să audă de aşa ceva, comentă Phineas.

— Nu, întări Harriet. Sfera ei de interes se limitează la propria persoană. Nu mi-o închipui făcându-şi griji în privinţa soţului sau a copiilor. Ei n-ar exista decât pentru a fi dovada vie a împlinirii personale. După ce îşi vor fi împlinit rostul, aceştia vor fi daţi la o parte pentru a face loc altor experienţe care împlinesc viaţa.

— În sfârşit, putem vedea adevărata faţă a lui Harriet, exclamă Phineas. O limbă ascuţită şi o fire romantică. Dar tu chiar crezi că un bărbat şi o femeie se pot îndrăgosti şi se pot iubi pe vecie.

— Nu m-aş căsători dacă n-aş fi ferm convinsă de acest adevăr, recunoscu ea.

— O! Atunci o să fii o femeie pasională de îndată ce o să descoperi deliciile iubirii.

— Crezi că n-o să te descurci? îl întrebă ea provocator.

— N-am afirmat una ca asta, bătu el în retragere. Deşi, trebuie să recunosc că mă provoci.

— Nu mă interesează, zise ea ridicând din umeri şi retrăgându-şi mâinile din ale sale.

— Ba te interesează, draga mea. Chiar din clipa când ne-am cunoscut. Nu te juca, Harriet, nici tu nu ştii de ce-o să ai parte.

Violenţa răspunsului său o sperie de-a binelea, cu atât mai mult cu cât o întreagă noapte se afla în faţa lor.

— Dacă n-o să găsim acum magazinul, am să încep să cred că totul s-a petrecut numai în imaginaţia noastră, O, iată-l! exclamă ea imediat.

Piaţa li se păru de-a dreptul sinistră în întunericul care învăluise aproape totul. În centru se aflau câteva standuri permanente, majoritatea deschise.

Harriet se apropie instinctiv de Phineas.

Un bărbat o privi şi-i zâmbi. Acesta purta o robă albă care-i înveşmânta tot trupul.

— Vrei să cumperi pâine, mama? Cumpără de la mine! o îndemnă el, arătând cu mâna spre o grămadă de pâini franţuzeşti aşezate pe o masă din apropiere.

Se ridică imediat de pe scaun şi veni lângă ei, insistând: „Cumpără de la mine!”

Harriet cumpără două pâini care i se păreau mai arătoase şi începu să muşte pofticioasă dintr-una.

— Trebuie să vă grăbiţi, dacă vreţi să faceţi cumpărături. Se apropie ora rugăciunilor, iar piaţa se închide cât de curând, le zise un bărbat.

Chiar în timp ce le vorbea, într-o parte a pieţei oameni îşi întindeau covoraşele, începând ritualul spălării. După ce-şi scoteau sandalele, începeau să-şi spună rugăciunile, ridicându-se, îngenunchind şi plecându-şi capul spre Meca, după binecunoscutul ritual al musulmanilor.

Harriet cumpără nişte sardine şi foarte multe portocale. Oferta era cam săracă. Plăti pentru cumpărăturile făcute, ca şi pentru bucata de ciocolată de care făcuse rost Phineas.

— Trebuie să luăm şi ceva de băut, constată ea privind disperată la standurile din jur.

— Avem cafea, ceai… spuse un proprietar de stand.

— Dar nu apă fierbinte, pledă ea.

— Există un magazin, zise el indicându-le un loc în josul străzii, unde se vinde apă minerală. Vă puteţi aproviziona de acolo.

— E suficient? o întrebă Phineas după un timp, când

se întoarse cu o cutie de sticle cu apă minerală. Probabil că nu se ridică la standardele tale, dar va trebui să te mulţumeşti cu asta.

Pe când se îndreptau spre locuinţa femeii care-i adăpostea, un miros înţepător de mangal ars învăluise toate casele. Firicele de nisip uscat şi tot felul de gâze intrară în sandalele lui Harriet. Se lovi peste picioare, încercând să ţină pasul cu Phineas. Acesta dispăru într-un mic magazin aflat la marginea drumului. Un băieţel care mâna câteva capre numai piele şi os se opri şi se holbă la ea.

Harriet rupse o bucată de ciocolată şi i-o întinse. Îşi dădu însă imediat seama că făcuse o greşeală deoarece se trezi ca prin minune cu un puhoi de copii roind în jurul ei. Se uită la ei neajutorată, iar când Phineas ieşi din magazin, răsuflă uşurată. Încercă să-şi croiască drum spre el, dar se dezechilibră.

— Harriet! exclamă el.

Aceasta simţea că nu mai poate să respire. Phineas îi luă pâinea şi sardinele din mâini, ajutând-o în acelaşi timp să nu se prăbuşească. Sticlele cu băutură şi portocalele se prăvăliră la pământ, spre marea fericire a copiilor care alergară după ele.

O, Doamne! Dar ce puternic era Phineas!

Îşi ridică ochii spre el şi se simţi uşurată când acesta îşi contopi buzele cu ale sale. Sărutul fu unul sălbatic, aproape animalic.

— Phineas, şopti ea, dă-mi drumul!

— De ce?

Ea ridică din umeri în încercarea de a redeveni stăpână pe sine.

— Ştii, copiii…

Brusc, acesta îi dădu drumul şi se duse să recupereze pachetele de la copii.

După îndeplinirea acestei operaţiuni, se îndreptară spre casa sirienei într-o tăcere plină de încordare.

Camera era deja pregătită. O servitoare africană îi aştepta ca să le aducă apă fierbinte pentru a se spăla şi diferite vase în care să servească masa.

Harriet deschise uşa care dădea spre curte, pentru a avea puţină lumină de afară. Deschise cele două cutii cu sardine. Una i-o întinse lui Phineas, împreună cu o chiflă. Băutura se încălzise şi era prea dulce, aşa încât, deşi îi era sete, abia se atinse de sticlă.

Spre deosebire de ea, Phineas mâncă totul cu multă poftă.

După ce terminară de mâncat, Phineas scoase vasele afară.

Două lumânări erau puse între paturi, iar el o aprinse pe una dintre ele.

— Mă duc la baie să mă schimb, zise el. Ai zece minute la dispoziţie să te pregăteşti. Oricum, se pare că lumina lumânării nu va ţine mai mult, adăugă el.

Harriet studie câteva clipe odaia, după care se schimbă cât de repede putu în pijama.

Abia după aceea trase zăvorul de la uşă şi se întinse pe pat.

— Noapte bună, Harriet, şopti el, încercând să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă.

— Noapte bună, zise şi ea într-un târziu.

Suflă în lumânare şi abia atunci îşi dădu seama că un vacarm de zgomote se auzeau din toate părţile: animale care mugeau, voci care izbucneau în râs, greieri care cântau de mama focului.

Era ferm convinsă că nu va închide un ochi în noaptea aceea. Prea multe lucruri se petrecuseră.

Cu toate acestea, nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a se cufunda într-un somn profund,

netrezindu-se decât a doua zi dimineaţa. Capitolul 9

Prin fereastră nu prea se vedea mare lucru, însă suficient încât să-şi dea seama că se iviseră zorii. Mutriţa unui copil se zări pentru câteva clipe de cealaltă parte a ferestrei, urmată de strigătul furios al unei femei care-l chema pe Ahmed la ea, mustrându-l că nu se comporta aşa cum se cuvenea.

Harriet îşi aruncă privirea asupra lui Phineas ca să vadă dacă s-a trezit. Inima îi bătea nebuneşte.

— Nu de puţine ori m-am întrebat cum arăţi dimineaţa când te trezeşti, spuse el.

— Acum ştii, i-o întoarse ea.

El arăta grozav. Harriet simţea că are lângă ea o fiinţă familiară şi nespus de dragă ei.

— Eşti la fel de proaspătă ca şi zorii, chiar dacă nu te-ai trezit de-a binelea. Eşti numai bună de pupat. Vino să mă săruţi.

Harriet clătină din cap, prefăcându-se că trebuie să-şi aranjeze îmbrăcămintea.

— De ce nu? o întrebă el.

— Ştii prea bine de ce nu.

— Vino încoace, insistă el.

— Nu, se încăpăţână ea.

Dar pe neaşteptate, el sări din pat şi aproape o înhăţă, aşezând-o pe patul lui.

— E deja mult mai bine, spuse el cu o satisfacţie nedisimulată în glas. Ar fi fost şi mai bine dacă ai fi stat aici întreaga noapte.

— Pentru cine ar fi fost mai bine? îl întrebă ea şoptit.

— Pentru amândoi, zise el privind-o drept în ochi.

Harriet întoarse capul pentru a-i ocoli privirea. Însă el începu s-o mângâie pe trup cu o măiestrie care-i tăia respiraţia.

— Parcă ziceai că pot sta liniştită în turnul meu de

fildeş, nu? Ba chiar că am binecuvântarea ta, completă ea.

— Şi să n-am şansa de a răspunde provocării pe care mi-o lansezi?

— Ce contez eu printre atâtea altele?

— Păi… ştiu şi eu… Poate vreau să aflu acum.

Voia s-o sărute din nou. Încerca în acest fel să profite de ea.

— Nu, Phineas! protestă ea.

— Ba da, Harriet! Nu-i aşa că vrei să fac dragoste cu tine? Vrei la fel de mult ca şi mine să mă săruţi şi să mă mângâi. De ce nu te laşi în voia propriilor simţăminte? Sărută-mă!

Îi era cu neputinţă să-l refuze. Se desfătă în braţele lui, simţindu-i cu fiecare fibră a fiinţei sale prezenţa.

— Vreau să fac dragoste cu tine, îi şopti el la ureche.

Vorbele lui nu exprimau un sentiment profund, ci fuseseră rostite pe un ton superficial. Era pe deplin conştient că va câştiga partida. Dar abia în clipa aceea hotărî Harriet că o pierduse. Ea i se va dărui, însă nu va avea remuşcări sau regrete. El va fi cel prins în capcana plăcerii efemere. Era sigură că făcuse dragoste cu multe femei, dar niciuna nu i se dăruise aşa cum voia ea să facă, adică pentru că prezenţa lui o copleşise, nu pentru a ceda unei slăbiciuni de moment.

— Nu pot, şopti ea.

— De ce nu?

— Eu… niciodată… Eu nu sunt ca Inge. Probabil dacă ai fi invitat-o la un ceai, ţi-ar fi sărit imediat în pat. Eu însă nu sunt aşa. Chiar nu înţelegi?

— Fereşte-mă, Doamne, de femeile virtuoase, zise el privind-o dezgustat. Mă întreb, Harriet Mary Anne, oare când o să mă ierţi pentru că nu te-am sedus? Nu te-ai fi luptat prea mult dacă aş fi vrut să fii a mea, nu?

— Nu, recunoscu ea.

— Aşadar, recunoşti că mă doreşti?

— Da. Da, te doresc foarte mult, aproape strigă ea. Ei şi?

— Atunci, fii atentă la ce-am să-ţi spun. Momentul acesta nu e nici pe departe sfârşitul poveştii. Poate doar al începutului.

Sfârşitul e în mâinile mele, nu ale tale.

O sărută din nou, un sărut prelung prin care dorea să pună parcă o pecete pe proprietatea lui.

— N-ai nimic de zis? o tachină el.

„Mai sărută-mă! Fă dragoste cu mine!” ar fi vrut să strige.

În schimb, clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— N-ai de ce, zise el pe jumătate zâmbitor. Inge mă va aştepta întotdeauna cu braţele deschise când o să mă întorc la Banjul. Evident, dacă o să vreau.

— O s-o faci?

— Depinde. Dar, dacă te răzgândeşti…

— Niciodată.

Phineas îi aruncă o privire plină de aroganţă şi de şiretenie.

— Niciodată înseamnă foarte mult, draga mea. Cred că ar fi mai bine să te scoli şi să te schimbi.

Spunând acestea, îşi luă hainele şi ieşi din odaie fără a arunca o privire în urma lui.

Harriet rămase în pat, lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Lovi cu pumnul în pernă, dorindu-şi să fi fost moartă. Ba mai rău de-atât, descoperi că o urăşte pe Inge Knudson cu o intensitate care o şocă. Dar, la urma urmei, de ce o ura? N-avea decât să se bucure de întreaga atenţie şi de toate favorurile lui. Dar gelozia ei nu scădea. Inge Knudson n-ar fi fost atât de proastă încât să-l refuze pe

Phineas şi, mai ales, nu din cauza unor principii înalte în care nimeni nu mai crede în zilele noastre. Harriet ajunse la concluzia că era furioasă pentru că se comportase prosteşte. O fată prea prostuţă şi prea speriată să se bucure de fericirea care-i fusese la îndemână. Iar această conştientizare făcu să i se întoarcă stomacul pe dos de amărăciune.

Călătoria i se părea acum punctul culminant al şederii ei în Gambia. Parcă până şi aerul pe care-l respira nu făcea decât să-i amintească de Phineas.

Peste noapte, soţul gazdei se întorsese din călătoria de afaceri pe care o întreprinsese. Era un bărbat înalt, masiv şi chipeş şi, mai ales, foarte dornic să-i cunoască.

— Trebuie să luaţi cafeaua cu noi înainte de a pleca, i se adresă el lui Phineas. Soţia mea regretă că n-a putut să vă invite aseară la cină, dar i-a fost teamă pentru integritatea ei, de vreme ce eu eram plecat.

Ridică din umeri, convins că Phineas înţelege, aruncându-i lui Harriet o privire plină de admiraţie.

— Sunt convinsă că doamna vrea să mănânce ceva în dimineaţa asta, nu-i aşa?

— Mulţumesc foarte mult, zise Harriet. Aş vrea nişte cafea.

Phineas îşi dădu acceptul în mod tacit. La urma urmei, îşi spuse Harriet în sinea ei, aceasta era o lume a bărbaţilor. Bărbaţii vorbeau cu bărbaţii, iar femeile cu femeile, în afară de cazul când se întâmpla să fie o familie. Prin urmare, făcu un pas înapoi, aproape ascunzându-se în spatele braţelor lui Phineas, nedorindu-şi să iasă cu nimic în evidenţă. Era limpede că Phineas îi aprecie gestul. Şi-ar fi dorit să n-o impresioneze prea mult asta, dar nu era cu putinţă.

Îşi bău cafeaua sprijinită de zidul din curte. Ahmed şi fraţii ei, mai puţin inhibaţi decât tatăl ei, veni la ea şi

încercă s-o prindă de păr, deoarece nu mai văzuseră niciodată o astfel de culoare. Din când în când, mama lor încerca să-i mai astâmpere, dar Harriet se simţea mai bine în compania lor decât sub lupa lui Phineas.

— Eşti gata de plecare? o întrebă Phineas după ce terminase de băut cafeaua. Mă tem că te aşteaptă încă o zi lungă, adăugă el.

Harriet încercă să-şi acopere obrazul cu mâna pentru a nu i se vedea lacrimile care stăteau să cadă. El îi luă valiza din mână şi o puse în portbagaj, după care deschise portiera pentru ca ea să intre înăuntru.

Le mulţumi încă o dată celor doi sirieni pentru ajutorul oferit în urmă cu o zi, luându-şi rămas-bun de la ei.

— Ce soţie frumoasă ai! spuse femeia. N-am mai văzut nicio femeie atât de blondă până acum.

— Parcă-i desprinsă dintr-un tablou, întări Phineas cu voioşie în glas.

— Nu trebuia neapărat s-o aprobi, zise ea când intră şi el în maşină. Probabil n-a mai văzut până acum pe cineva cu părul blond.

— Probabil că nu.

Iritată, Harriet încercă o altă tactică:

— Sau poate e vorba numai de femeile pe care nu le-ai avut, nu?

— Tot îţi mai e teamă de ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? o întrebă el, văzându-i figura bosumflată. Ştiu că mă urăşti pentru că nu te-am sedus, dar nu-i timpul pierdut, draga mea. Nu trebuie decât să rosteşti cuvântul magic…

Harriet oftă.

— Sau nu? îi şopti el la ureche.

— Doar ţi-am spus că…

— Mi-ai spus multe lucruri, Harriet, dar tu nu asculţi

niciodată vorbele celuilalt, nu? Am vorbit serios când ţi-am spus că vreau să fii a mea şi întotdeauna obţin până la urmă ceea ce-mi doresc.

— De data asta, n-o să-ţi meargă.

Privirea lui o buimăci.

— Crezi? o întrebă el pe un ton ironic.

— N-o să mă învingi, spuse ea, mai mult pentru a se asigura pe ea însăşi decât pentru a-l convinge pe el.

— Evident că nu! O să vii la mine de bunăvoie, Harriet Mary Anne, şi vei face tot ce am să-ţi cer. Numai ai grijă să nu dureze prea mult, pentru că n-am fost niciodată prea răbdător şi te doresc foarte mult.

Tremurând, Harriet îşi aruncă ochii pe fereastră, sperând că nu greşiseră drumul spre şoseaua principală. Drumul era aspru şi foarte îngust, prezentându-se puţin mai bine decât o potecă. Era limpede ca lumina zilei că foarte puţine maşini ajungeau pe acolo. Zăriră totuşi o bicicletă care-şi croia drum spre ei.

În clipa când biciclistul ajunse la o distanţă acceptabilă de ei, se opri făcându-le cu mâna. Phineas încetini maşina şi încercă să-l întrebe dacă direcţia în care mergeau era cea bună, dar constatară că acesta nu ştia o boabă englezeşte şi că nici măcar nu auzise de Banjul.

— Toată călătoria asta a fost un dezastru, nu-i aşa? întrebă ea cu tristeţe. Nici n-am avea pe ce trasee să-i trimitem pe turişti, presupunând că aceştia ar poposi la noi.

— N-aş spune că a fost chiar un dezastru, zise el cu un zâmbet în colţul gurii. Au existat unele momente de neuitat.

Harriet fu nevoită să schimbe subiectul.

— Oare să fie acela drumul pe care trebuie s-o apucăm? întrebă ea cu un aer nevinovat, arătând undeva în faţa ei.

Era bucuroasă că mergeau în direcţia bună, chiar dacă îi mai aşteptau ceasuri bune de petrecut în maşina care se hurduca la fiecare groapă întâlnită pe drum.

Oriunde întorceai privirea, nu vedeai decât aluni. Majoritatea fuseseră de curând culeşi. Grămezi de plante scoase din pământ cu tot cu rădăcină zăceau pe pământ. Alunele ajunseseră probabil deja la Banjul, transportate de camioane.

Colibele din sat erau cam de aceleaşi dimensiuni ca şi grămezile cu plante scoase din pământ.

Locuinţele păreau abandonate, însă cu toate astea, oamenii chiar stăteau în ele şi lucrau pe câmpurile învecinate.

Harriet constată plăcut surprinsă că existau sate care arătau ceva mai bine. Copiii de pe marginea drumului le făceau cu mâna, bucurându-se de fiecare maşină care trecea pe acolo. Se întrebă dacă diferenţele erau date de faptul că triburile erau diferite sau se datorau pur şi simplu circumstanţelor. Din păcate, n-avea cum să ştie care e adevărul.

Kaur fu următorul oraş de dimensiuni cât de cât rezonabile unde poposiră. Se duseră la un magazin libanez pentru a cumpăra ceva de băut.

Magazinele libaneze, spre deosebire de cele africane, dispuneau de o gamă mult mai largă de produse. În cele africane nu prea găseai mare lucru, în afara unor cutii cu chibrituri şi a unor pliculeţe cu zahăr.

Phineas plăti băuturile şi-i întinse una din sticle lui Harriet.

— Aştepţi cu nerăbdare să mănânci unul din meniurile pe care le pregăteşti de obicei?

Ea dădu din cap a încuviinţare.

— Nu ştiu cum ne vom descurca atunci când chiar vor veni turişti la hotel. Am mari îndoieli că o să pot

administra restaurantul aşa cum se cuvine.

— Şi nu mai poţi găti tu însăţi, nu?

— Nu. Oricum, nu mai pot rămâne mult aici.

— Trebuie să-ţi găsim un asistent de nădejde, constată el.

O duru faptul că lui nu prea-i pasă dacă ea pleacă sau rămâne. Era foarte puţin probabil să se mai reîntâlnească în Anglia. Cel mult, putea afla unele lucruri despre el citind ziarele.

— Mai pot rămâne câteva săptămâni, zise ea.

— Foarte bine, spuse el zâmbitor.

După ce înapoiară sticlele goale, se îndreptară încet spre maşină, oprindu-se la un moment dat pentru a se uita la nişte oameni care se distrau sub un copac.

Într-o parte a pieţei acum goale putură zări un autobuz care era pictat cu figura lui Micky Mouse şi celelalte personaje din desenul animat cu acelaşi nume. Deşi autobuzul nu era deschis, totuşi câteva persoane aşteptau răbdătoare cu bagajele lângă ele.

Câţiva câini se luară la întrecere cu copiii, alergând pe strada scăldată de soare. Oameni mai în vârstă erau aşezaţi în locurile mai umbroase, într-o stare de somnolenţă cât se poate de evidentă.

Când porniră din nou la drum, căldura din maşină era aproape insuportabilă. Nici nu apucară bine să intre în pădure că imediat privirea le fu atrasă de câteva maimuţe Colabus, probabil ultimele animale sălbatice din zona aceea. Multe din speciile care făcuseră faima acelei părţi de lume dispăruseră ca prin minune, fiind gonite fie de civilizaţie, fie omorâte de vânători. Nimeni nu văzuse vreun elefant pe Coasta de Fildeş, în pofida faptului că zona era renumită pentru această particularitate.

Doar un mistreţ scormonea prin tufişurile de pe malul râului Gambia.

Din când în când, mai puteau fi zăriţi prin apă câţiva crocodili şi hipopotami. Dar cam asta era tot ce mai rămăsese din ceea ce făcea odinioară faima Africii.

Probabil că nu peste multă vreme numai insectele vor rămâne singurele martore ale unei faune altă dată cât se poate de variate.

La prânz ajunseră în Kerewan, acolo unde un afluent străbătea vastele câmpii cu recolte şi se vărsa în râul Gambia. Afluentul era mic, mâlos, prin urmare mult mai nesemnificativ.

Oamenii şi făceau fiecare muncile: femeile mergeau pentru a-şi îndeplini diversele obligaţii, iar bărbaţii stăteau şi discutau afaceri într-unul sau altul din pieţele publice.

— Credeam că vom ajunge la hotel la ora servirii ceaiului, spuse Phineas, vizibil deranjat. Dar pe aici nu prea se lucrează, nu-i aşa?

— E ora prânzului, remarcă Harriet. Mă duc să cumpăr nişte alune prăjite, dacă se poate.

— Vin şi eu cu tine, zise el dând semne de nerăbdare. Dar eşti sigură că ne vor ţine de foame până la cină?

— Păi… ar cam trebui. Oricum, altceva nu găseşti pe aici. Data viitoare, adăugă ea, o să vin mai bine echipată.

— O să existe o „data viitoare”? o întrebă el, privind-o cu interes.

— E un fel de-a spune, preciză ea.

Găsiră alune la o femeie care le aduna de pe câmp, curăţându-le cu grijă, după care le punea la prăjit într-o oală la foc mic. Îşi făcu treaba foarte repede, impulsionată probabil şi de banii primiţi de la Phineas.

După ce se instalară în maşină, Harriet înghiţi cu aviditate câteva alune. Îl întrebă şi pe Phineas dacă doreşte. Drept răspuns, acesta deschise gura, iar ea trebui să se conformeze şi să-l hrănească.

Văzând-o că roşeşte, Phineas o întrebă amuzat:

— N-ai mai hrănit până acum un bărbat?

— Sunt mult mai experimentată decât crezi, îi răspunse ea furioasă.

— Ştiu prea bine cât eşti de experimentată, Harriet Mary Anne. Nu mă păcăleşti aşa de uşor.

— Oricum, nu sunt doar o faţă drăguţă, zise ea.

— Nu, nu eşti, admise el, încercând să-i netezească părul.

Însă ea îl respinse, înfruptându-se din nou din alune. Totuşi, fu dezamăgită că el nu persevereză, nu insistă. Phineas ridică din umeri, conducând tăcut spre Barra.

La Barra, feribotul pe care se îmbarcară pentru a ajunge la Banjul era foarte scump. Majoritatea pasagerilor îşi permiteau un asemenea drum pentru prima şi probabil pentru ultima dată în viaţă.

Se aflau acolo un bărbat cu nişte capre, mai multe femei care îşi duceau copiii în spate. Harriet le zâmbi, iar ele îi întoarseră timid zâmbetul.

Dar ceea ce o fascină cel mai mult, fu un grup de doamne foarte bogate care purtau bijuterii din aur şi care aveau părul aranjat într-o mulţime de codiţe.

După ce se asigurară că nu pierduseră niciun bagaj, începură să gesticuleze între ele, dezvăluindu-şi mâinile cu nişte unghii lungi ca nişte arme.

Lângă ea se afla şi un bărbat credincios care tocmai îşi terminase rugăciunile.

— Sunt din Mauritania, îi explică el. E foarte mult aur în Mauritania.

Informaţia aceasta aprinse imaginaţia lui Harriet, care se şi vedea pornind în căutarea unei comori fabuloase. Constată amuzată că lui Phineas i se oferi o brăţară din argint la un preţ foarte redus, dar cum era cu spatele la ea, nu putuse să-şi dea seama dacă o cumpărase sau nu.

Văzut din depărtare, Banjul i se părea de-a dreptul magic. I se părea că lipsise o veşnicie. La fel cum considera o ciudăţenie faptul că putea intra din nou în magazine adevărate şi străbate drumuri, nu poteci mai mult sau mai puţin mari de ţară.

Deşi ar fi trebuit să se simtă fericită că se întorsese, totuşi situaţia stătea exact pe dos. Şi-ar fi dorit să fie în sălbăticie, numai cu Phineas.

Pe drum, fură nevoiţi să încetinească viteza sau chiar să oprească maşina pentru a permite grupurilor de copii să traverseze. Într-un sfârşit, ajunseră la hotel şi parcară maşina în faţă.

Îl auzi pe Phineas spunând ceva printre dinţi şi întoarse imediat capul pentru a-şi da seama cărui motiv se datorează această manifestare de neplăcere.

Din hotel ieşea chiar atunci Inge Knudson, la fel de rece ca gheaţa, picioarele lungi şi bronzate fiind puse în evidenţă de pantalonii foarte scurţi pe care-i purta. Veni imediat la Phineas, pe care-l îmbrăţişă şi-l sărută pe buze.

— După cum vezi, m-am întors, zise ea zâmbindu-i. Cum a fost călătoria? Vino repede pe verandă şi spune-mi că ţi-a fost dor de mine.

Phineas o luă de mână şi începu să meargă alături de ea, neobosindu-se să-i arunce nici măcar o privire lui Harriet.

— O să vin cât pot de repede, dar mai întâi trebuie să fac un duş. Să nu pleci!

— Sigur, dragule, îl asigură ea. Acesta este momentul pe care-l aştept cu nerăbdare încă de la ultima noastră întâlnire.

După cină, Phineas o conduse pe Inge la hotelul la care aceasta lucra. Harriet se uită la ei în timp ce se îndepărtau şi văzu cum îi zâmbeşte Inge lui Phineas în timp ce acesta îi deschide portiera.

— Dacă aş fi ştiut că am să stau atât de mult, mi-aş fi adus nişte schimburi, îi spuse ea. Ce păcat că Harriet e atât de mică de statură. Aş fi putut împrumuta ceva de la ea. Ştie că preferi fetele înalte? îl întrebă ea provocator, încrucişându-şi picioarele.

— Chiar le prefer? o întrebă Phineas amuzat.

— Aşa se întâmplau lucrurile până acum.

— Poate, dar Harriet îmi ajunge până la inimă…

— E mult prea mică şi nesemnificativă pentru cineva ca tine, spuse Inge cu fermitate în glas. Aproape nici nu-i observi prezenţa.

Phineas râse, după care se duse să-şi ocupe locul în maşină.

— Aş putea să spun multe despre Harriet, dar niciodată ceea ce ai spus tu.

A doua zi, Harriet începu să pregătească petrecerea de sosire a oaspeţilor la hotel. După cum se aştepta, în absenţa ei nu se făcuse mare lucru.

— Credeam că o să te ajute Inge la organizarea acestei petreceri, i se adresă ea naşului ei, când se pregătea să plece după dulciuri.

John Willett schiţă un zâmbet.

— Îi place mult mai mult să stea la soare pe plaja noastră. E mai puţină aglomeraţie şi e locul ideal pentru întâlnirile cu Phineas. Crezi că o să te descurci, Harry?

— N-am încotro, zise Harriet posomorâtă.

Oricum, n-avea deloc intenţia de a-i permite lui Inge să se încununeze cu toţi laurii succesului.

Prima persoană cu care se întâlni în Banjul fu Fatah.

— Salutare, domnişoară Harriet! Ţi-a plăcut noaptea petrecută în casa femeii siriene? o întrebă ea privind-o inocent. L-ai făcut pe bărbatul tău să se simtă bine?

Harriet roşi.

— De unde ştii toate astea? o întrebă ea pe Fatah.

Se ştie că eşti cea mai bună prietenă a mea, zise Fatah chicotind. Prin urmare, e firesc ca toată lumea să-mi spună ce faci.

Harriet nu-l văzu pe Phineas întreaga zi, fapt deloc surprinzător având în vedere programul pe care şi-l făcuse. Dar seara, pe când se schimba, îşi dădu seama că tânjea după prezenţa lui. Aproape că-i simţea mângâierea degetelor pe gât.

Când reveni la realitate, trase adânc aer în piept, dându-şi seama că răsufla foarte greu din pricina fantasmei pe care o plăsmuise. Îi venea foarte greu să creadă că timpul petrecut împreună şi pe care ea îl considera ca fiind foarte preţios să nu însemne nimic pentru el. Sau, cine ştie, poate că Inge îl făcuse să trăiască momente şi mai plăcute decât acestea. Dar alungă acest gând din minte, deoarece nu dorea să se tortureze singură.

Se privi în oglindă şi fu surprinsă de imaginea pe care i-o reda aceasta.

Se îmbrăcase cu o rochie aleasă de Fatah, de culoare verde-închis cu diferite dungi de galben. Fusese făcută de un croitor din Serrakunda. Bijuteriile de argint nu făceau decât să întregească ansamblul.

Oaspeţii sosiseră încă din cursul după-amiezii. Harriet fusese prea ocupată cu mâncărurile pentru a mai face altceva. În schimb, Inge făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a ieşi în evidenţă.

Oriunde te aflai în casă, puteai să-i auzi vocea.

— O să fiu aici diseară, gata să răspund tuturor întrebărilor pe care mi le veţi pune. O să fie o petrecere grozavă. Am avut eu grijă de asta. Nu uitaţi, adresaţi-vă mie ori de câte ori aveţi nevoie de ceva.

Harriet se retrase în bucătărie.

Era clar că Phineas ar fi putut s-o scutească de prezenţa acesteia.

Cu toate acestea, vocea suedezei se auzi din nou. Râdea şi discuta cu oaspeţii. Dar, destul de repede, antipatia pe care o resimţea faţă de scandinavă se transformase în energie şi în acţiune.

Acum, Harriet stătea în faţa oglinzii, îmbrăcată aşa cum se cuvine pentru petrecere. În aceste condiţii îşi făcu apariţia în holul hotelului.

În scurt timp, dădu mâna cu toată lumea.

— Sper să vă simţiţi bine în noile camere, le tot spunea invitaţilor. Eu administrez hotelul, aşa încât, dacă aveţi plângeri de făcut, adresaţi-vă mie. Sau naşului meu, domnul Willett. Dacă nu ne găsiţi pe niciunul dintre noi, nu ezitaţi să întrebaţi de domnul de Vere.

Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a vă face şederea aici cât mai plăcută.

— Chiar aşa? întrebă Phineas de undeva din spatele ei.

Harriet se întoarse, uimită.

— Păi, n-am dreptate?

— Lui Inge nu i-ai mai lăsat nimic de făcut, observă el.

— Credeam că lucrează la alt hotel, zise Harriet înălţându-şi capul. Şi, oricum, dacă ar fi vrut să dea o mână de ajutor, ar fi putut foarte bine ca în această după-amiază să se ocupe cu aranjarea canapelelor şi a cinei.

Ar fi putut chiar să verifice dacă mesele sunt puse aşa cum trebuie în loc să stea la soare cu tine.

— Draga mea… zise el mângâind-o pe obraz, cred că ar fi mai înţelept din partea ta s-o laşi pe Inge să-şi savureze momentul de glorie. Înseamnă foarte mult pentru ea. Hai să vorbim despre altceva. Ia spune, cine a ales rochia asta? Tu sau Fatah?

Harriet citi în ochii lui admiraţie.

— De fapt, amândouă. Stilul e unul local.

— E un stil care ţi se potriveşte de minune.

— Credeam că sunt genul de persoană care trece neobservată, remarcă ea.

— Ca un scurtcircuit, murmură el. N-ai auzit nimic din ce-am spus, nu-i aşa?

De la bar, Inge bătu din palme să se facă tăcere. Harriet întoarse capul spre ea, dând semne de nerăbdare.

— Nu tu ar trebui să ţii discursul? Sau unchiul John? E hotelul tău, la urma urmei!

— Dacă Inge vrea să…

— Dar poate şi eu vreau să…

Phineas o prinse de mână şi-i spuse:

— Vrea să facă o bună impresie în seara asta. Unul dintre oaspeţi este un vechi prieten de-al ei…

Însă nu mai apucă să-şi termine fraza, că masca lui Suliţă-Roşie se prăbuşi de pe perete şi căzu peste capul lui Inge.

„De parcă ar avea o viaţă a ei”, cugetă Harriet în sinea ei. Privi fascinată cum masca se desprinde de perete şi cade pe creştetul capului suedezei.

Inge scoase un ţipăt îngrozitor, după care se prăbuşi la pământ. Capitolul 10

Fatah o rugase pe Harriet s-o însoţească într-o scurtă călătorie pe Insula James. Era duminică şi un grup de oameni stătea pe marginea debarcaderului, aşteptând să fie îmbarcaţi pe Lady Wright. Majoritatea erau băştinaşi care făceau parte din noua clasă a oamenilor cu meserii serioase şi-şi duceau familiile într-o expediţie de sfârşit de săptămână. În pofida căldurii, bărbaţii erau îmbrăcaţi cu costume. Nu peste multă vreme fură nevoiţi să-şi dea jos sacourile. Femeile se împărţeau în două categorii: cele care respectau tradiţia şi cele care erau moderne. Cele din prima categorie erau îmbrăcate în rochii de bumbac şi turbane pe cap, iar cele tinere cu pantaloni şi bluze

vaporoase.

În cele din urmă, pasagerii fură invitaţi la bord. Harriet se numără printre primele persoane care se grăbi să răspundă invitaţiei. Scaunele, plasate pe rânduri, erau din lemn, asemenea celor de bucătărie.

Un bărbat trecu printre pasageri, oferindu-le răcoritoare. Până în clipa aceea, nici Fatah, nici vreunul dintre prietenii ei nu-şi făcuseră apariţia. Pe Phineas nu-l mai văzuse din seara când avusese loc petrecerea. De altfel, nici nu era foarte sigură că doreşte să-l vadă. Cel puţin, nu pentru moment. Îşi aminti pentru a nu ştiu câta oară de clipa când masca se prăbuşise peste Inge şi despre faptul că ea, Harriet, rupse tăcerea de mormânt care se instalase izbucnind în râs.

— E ceva deliberat, strigă Inge la Phineas. Îţi spun eu că a fost deliberat. Ea a produs căderea.

În pofida hohotului de râs pe care, din păcate, nu reuşise să şi-l stăpânească, Harriet fusese la fel de uimită ca toţi ceilalţi.

— Ba nu-i adevărat, protestă ea vehement. N-am fost în preajma ta.

— Dar masca îţi aparţine. Nu înţeleg de ce ai cumpărat aşa ceva.

Harriet o fixă cu privirea şi-i răspunse:

— Pentru că seamănă cu Phineas.

Din fericire, chiar atunci intervenise Phineas care se duseseşi-o luase pe Inge în braţe, după care părăsise încăperea.

Nu-i aruncă decât o privire, şi aceea plină de dispreţ. Îşi dăduse seama în clipa aceea că era tot al lui Inge Knudson, de parcă logodna lor nu s-ar fi rupt în urmă cu trei ani.

Îşi lăsă ochelarii şi pălăria pe unul din scaune pentru a arăta că e ocupat şi se duse să se plimbe.

Un salahor nigerian transporta nişte cutii imense. Pe vremuri, când toate coloniile britanice din Africa de Vest foloseau aceeaşi monedă, lira ajunsese să aibă o valoare diferită de la o regiune la alta. Era o adevărată afacere să cumperi lire sterline dintr-o colonie şi apoi să le vinzi în alta. În acest fel fuseseră clădite foarte multe averi. Totuşi, se gândea că astăzi valoarea banilor era cam peste tot la fel.

— Harriet? întrebă o voce în spatele ei.

— Bună dimineaţa, Phineas, zise ea cu un calm aparent. Cum se simte Inge?

— Inge? îi răspunse el ca un ecou, oftând. Trebuie tot timpul să ne întoarcem la Inge, nu?

— Tu o faci!

— Eşti cumva geloasă, Harriet Mary Anne? Fatah mi-a spus că m-ai invitat în această excursie. Sau a înţeles greşit?

— Poate că Fatah te-a invitat, nu eu. Ai văzut-o cumva?

— Mă îndoiesc că Fatah îşi permite o asemenea excursie. Ce te-a determinat să crezi că o să vină?

— Mi-a spus că o să vină cu vărul ei şi cu nişte prieteni. Probabil e pe undeva pe aici. Mi-a spus că o să vină, o ţinu Harriet pe-a ei.

— Cred că te-a lăsat în grija mea şi a lui Suliţă-Roşie, zise el pe un ton amuzat. Biata Harriet!

Lady Wright se puse în mişcare.

Văzută de pe puntea vaporului Lady Wright, era greu de crezut că un loc atât de mic, de nesemnificativ ca insula James avea vreo importanţă pentru cineva.

— Mergem pe ţărm? întrebă ea.

— Dacă nu-ţi e frică de păianjeni, de ce nu? Am înţeles că sunt foarte mari şi, dacă-i deranjezi, te înţeapă şi te alegi cu o vânătaie cât o minge.

— Glumeşti! rosti Harriet.

Nu-i păsa de păienjeni, dar nici nu voia să fie considerată o persoană slabă de înger.

— Pare interesant, adăugă ea, dar pe un ton care-l determină pe Phineas să râdă cu poftă.

Însă insula se dovedi a fi un loc încântător. În plus, se simţi în siguranţă când Phineas îşi puse mâna în jurul taliei sale, ca pentru a o proteja. Fortul ruinat ocupa cam toată insula. Existau şi câţiva baobabi şi multe, foarte multe păsări.

Harriet se uită la un tânăr gambian care culese fructul pâinii, adică fructul pe care-l producea baobabul.

O recunoscu pe Harriet imediat şi-i făcu voios cu mâna.

— Sunt aici cu serviciul, zise el. Dacă se răneşte cineva, eu o să intervin. Prietena mea e infirmieră.

După ce făcură cunoştinţă, Harriet întrebă:

— Unde e Fatah?

Tânărul râse:

— Mi-a transmis un mesaj pentru dumneavoastră, domnişoară Harriet. Mi-a spus să nu cumva să rataţi dansul la care va participa Suliţă-Roşie în sat, sfârşi el chicotind. Am auzit cu toţii ce s-a întâmplat în seara petrecerii, se scuză el. Suliţă-Roşie nu se înşală niciodată în judecăţile pe care le emite.

Harriet îi aruncă pe furiş o privire lui Phineas. Constată cu surprindere că acesta de-abia se abţinea să nu râdă.

Fură nevoiţi să se întoarcă pe Lady Wright pentru prânz. Pe Harriet o surprinse faptul că mâncarea care li se servea era caldă. Farfuriile erau pline cu orez şi cu mâncare tradiţională africană asezonată cu mult sos.

— Cred că am putea introduce acest fel de mâncare în meniul de la hotel, îi zise ea lui Phineas.

— Adevărat?

— S-ar supăra oare dacă i-aş ruga să-mi spună cum se numeşte felul ăsta de mâncare şi cum se face?

— Am să-i întreb eu, o linişti el.

Se duse în salon, iar la întoarcere aduse pe o tavă două ceşti cu ceai.

— Se numeşte benachim, o informă el. Probabil bucătarul de la hotel ştie cum se prepară. Este o mâncare locală foarte tradiţională.

După ce mai înghiţi de câteva ori, Harriet spuse:

— Ai avut dreptate… mă refer la Fatah. Nu e aici.

— Am auzit şi eu.

— Nu înţeleg. Mi-a spus că o să vină. Ştia că o să-i plătesc biletul.

— Dar biletul tău l-ai plătit? o întrebă el cu asprime.

— Nu, dar nimeni nu mi-a spus s-o fac, adăugă ea cu ochii uimiţi.

— Şi nu ţi se pare ciudat?

— Vărul lui Fatah mi-a spus că banii vor fi strânşi mai târziu. O, sper să nu fie la strânsoare…

Phineas zâmbi misterios.

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face prea multe griji. Ai fi vrut să fie Fatah în locul meu? o întrebă el prinzând-o blând de mână.

— Nu credeam că o să mai vorbeşti cu mine, zise Harriet, deşi n-am avut nicio vină în faptul că masca a căzut peste Inge.

— O, chiar aşa?

— Dar nu eram lângă ea, protestă ea, indignată.

— Însă ai fi putut să te abţii şi să nu râzi, o mustră el blând.

— Dar Suliţă-Roşie e de vină pentru că le face pe victime să-şi piardă cumpătul. Aşa le demască. Mi-a fost cu neputinţă să nu râd.

— De-abia aştept să văd cum o să te comporţi la dansul din sat, spuse Phineas privind-o întunecat. O să fie un experiment foarte interesant.

Phineas înălţă capul, privind-o drept în ochi.

— Până la urmă, o întrebă el, mă iubeşti, Harriet Mary Anne?

Harriet încercă să deschidă gura şi să nege că-l iubeşte sau că l-ar putea vreodată iubi, însă acesta îi puse imediat un deget pe buze.

— Suliţă-Roşie o să scoată adevărul de la tine, aşa încât ai grijă ce spui, o ameninţă el.

— Prostii, îl sfidă ea.

— Tu ai fost cea care l-ai introdus în toată această poveste, spuse el pe un ton ironic.

— Am cumpărat masca numai pentru că semăna cu tine.

— Iată încă un motiv pentru a rosti adevărul, spuse pe acelaşi ton ironic Phineas.

În clipa aceea, comandantul vaporului făcea manevrele necesare pentru a-i debarca pe vizitatori. La ţărm, aceştia erau aşteptaţi de căpetenia satului.

Phineas o privi suspicios pe Harriet în vreme ce aceasta se pregătea să coboare pe ţărm.

— Cobor eu mai întâi, spuse el, ca să mă asigur că n-o să-ţi frângi gâtul.

— Mă descurc şi singură, se mărgini să spună Harriet.

Însă acesta coborâse deja, pregătindu-se s-o ia din ambarcaţiune şi depunând-o lângă el.

— Faptul că eşti mult mai înalt decât mine nu te face superior, zise ea fierbând de mânie.

— Are şi chestia asta avantajele ei, murmură el. Şi, la urma urmei, n-a fost chiar rău, nu-i aşa?

Ca de fiecare dată când o atingea, Harriet era vizibil

tulburată. I se puse un nod în gât şi parcă i se tăiaseră picioarele. Rămase pironită locului, clipind în soare.

Phineas o împinse încetişor înainte, spre grupul care aştepta căpetenia satului pentru a-l saluta.

— Mi-a spus Fatah că o să vii, îi strânse cu fermitate mâna Seyfu, căpetenia. E ca o fiică pentru mine.

Văzându-i uluiala întipărită pe chip, Seyfu începu să-i explice:

— Eşti mai mult decât binevenită, domnişoară Harriet. Şi dumneata eşti binevenit, i se adresă el lui Phineas. Fatah a fost foarte încântată când a aflat că vrei să-ţi aduci soţia în vizită la noi. Fiica mea şi femeia ta sunt foarte bune prietene.

— Am auzit, răspunse Phineas sec.

În pofida umbrei de la copaci, o zăpuşeală insuportabilă domnea peste tot.

Dansul era un eveniment nu numai pentru vizitatori, ci şi pentru băştinaşi. Până şi femeile, de obicei mai retrase când se întâmpla să fie şi străini prin preajmă, încercau să-şi găsească o poziţie cu cât mai mare vizibilitate.

Statura scundă constitui în clipa aceea un dezavantaj pentru Harriet. Deşi toată lumea era drăguţă, încercând s-o lase cât mai în faţă, în curând se pierdu în mulţime. Phineas o prinse de mâini şi o ţinu în faţa lui.

Suliţă-Roşie sosi purtând o jerbă de flori în jurul gâtului. În mai puţin de un minut, spaţiul rezervat dansatorilor se goli. Împreună cu Suliţă-Roşie veni ajutorul său înarmat cu bice pentru a-i ţine la distanţă pe toţi cei care voiau să se apropie prea mult de dansatori.

Dansul era unul sută la sută tradiţional, iar Suliţă-Roşie se aşeză în centrul dansatorilor.

Într-o clipă, ajutorul acestuia lovi cu biciul în direcţia unde se aflau cei doi, fapt care arăta că aceştia se

apropiaseră prea mult de dansatori.

— Mă iubeşti, Harriet? o întrebă Phineas la ureche. Te-ai îndrăgostit de mine încă din clipa când m-ai agăţat la Gatwick?

— Nu te-am agăţat! protestă ea.

— Dar la Kuntaur mă iubeai? insistă el.

— Te uram pe atunci, zise ea lăsând capul în jos.

— Mă urai şi când ţi-am oferit bijuteriile? continuă el.

În clipa aceea, Suliţă-Roşie se apropie de ei, unduindu-se pe lângă ei şi auzind tot ce-şi spuneau. Arătă spre ea, îndrugând ceva de neînţeles.

Harriet îşi pierdu cu desăvârşire capul.

— Foarte bine, zise ea. Te iubesc. Te-am iubit încă de când te-am cunoscut.

Suliţă-Roşie se retrase triumfător, scuturându-se de râs.

După trecerea acestui moment, Harriet se întrebă de ce i se făcuse frică. Se întoarse cu faţa spre Phineas şi-i mărturisi:

— Te iubesc foarte mult. La Kuntaur credeam că o vrei pe Inge.

— Episodul Inge s-a consumat cu multă vreme în urmă. Ai devenit o obsesie pentru mine, Harriet Mary Anne, încă din clipa când te-ai împiedicat şi ai căzut la picioarele mele, la Gatwick. De atunci, n-am mai avut ochi pentru o altă femeie, adăugă el sec. Ca oricărui bărbat, şi mie îmi place libertatea.

Harriet se desprinse din braţele lui.

— Nu vreau să fiu gardianul tău, să te păzesc, Phineas de Vere. Poţi face tot ce vrei, dacă e după mine.

— Tocmai asta încerc să-ţi spun, zise el luând-o în braţe. Nu sunt liber…

— Cum aşa? întrebă ea, demoralizată.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Harriet Farrer!

Harriet amuţi. Să devină soţia lui? Era oare cu putinţă una ca asta? Totuşi, fusese cât se poate de clar în exprimare.

— Credeam că nu vrei decât o aventură, zise ea năucită.

— La început, şi eu am crezut la fel. La fel credeam şi la Kuntaur sau în noaptea petrecută în casa siriencei, dar acum gândesc cu totul altfel. Vreau ca pentru restul zilelor să fii a mea.

Vreau ca pentru toată lumea să fii doamna Phineas de Vere. Oare de ce, din seara când ţi-am oferit bijuteriile, totul a luat o altă întorsătură? Imediat după ce ţi-am oferit cerceii, te-ai dus să ţi se facă găuri în urechi…

— Dar doream să-i port, protestă ea. La urma urmei, sunt urechile mele.

— Dar poate mă interesa şi pe mine soarta lor, nu?

— Mă rog…

— Nu mă lua aşa, Harriet! Nu mi s-a mai întâmplat una ca asta până acum.

— Haide, Phineas! Cum poţi să afirmi aşa ceva? Câte alte femei ţi-au atras atenţia şi şi-au găsit un loc în inima ta înainte de mine? Zece? Douăzeci?

— Niciuna de care să-mi amintesc.

— Nici măcar Inge?

— O dragoste adolescentină, comentă el.

— Da, dar eraţi logodiţi şi urma să vă căsătoriţi.

— Aşa e. Slavă Cerului că n-am făcut pasul, zise el cu uimire în glas. Am fi fost doi oameni care ar fi locuit sub acelaşi acoperiş, dar ar fi avut vieţi separate. Atâta tot. A trebuit să te cunosc pe tine pentru a-mi da seama că o altă fiinţă umană îmi e la fel de necesară ca hrana sau ca o parte a corpului meu. Fie că pleci, fie că rămâi, vei fi întotdeauna o parte din mine însumi. Vreau să am dreptul de a avea grijă de tine pentru tot restul vieţii. Mă gândesc

că te-ai putea împiedica de picioarele altui bărbat şi să te îndrăgosteşti de el.

— Dar şi tu te-ai putea răzgândi, remarcă ea.

— Harriet!

— Încă n-ai rostit acele vorbe…

— Care vorbe?

— „Te iubesc”. Evident, dacă e adevărat…

— Dacă e adevărat? Dar te iubesc mai presus de orice.

— Dovedeşte-o! lansă ea provocator.

Phineas nu avu nevoie de mai mult. O prinse în braţe şi-şi lipi buzele de ale sale într-un sărut cât o veşnicie.

— Vreau să devii soţia mea, zise el.

— Mulţumesc, dragule, îi şopti el la ureche. Dar să ştii că nu vreau să aştept prea mult.

— Cam cât? o tachină el.

— Fatah o să-mi facă rochia, iar unchiul John o să se ocupe de organizarea ceremoniei. Crezi că poţi cumpăra verighetele până poimâine? Presupun că există o anumită legislaţie în această ţară, nu?

— Cred că da, dar o să ne descurcăm noi, chit că vom fi nevoiţi să ne adresăm preşedintelui. Două zile, atât! Ce altă dovadă de dragoste mai vrei?

— Iar eu sunt a ta cu trup şi suflet, zise ea sărutându-l.

Phineas o privi triumfător.

— Încă un sărut, spuse el. După aceea, chiar va trebui să plecăm.

Cu toate acestea, nu plecară decât foarte târziu.

Când ajunseră la hotel, masca le zâmbea enigmatic de pe perete. Harriet se duse şi o atinse uşor.

— Mulţumesc pentru tot, şopti ea.

I se păru, sau chiar văzu că trăsăturile acesteia devin umane?

Sfârşit